

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THEIR
VAMPIRE QUEEN
SERIES

queen
takes
knights

JOELY SUE BURKHART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Telif Hakkı

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM

ON DÖRT BÖLÜM ON

BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM

ON SEKİZ BÖLÜM ON

DOKUZ BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR

BÖLÜM YIRMI İKİ

Kraliçe Kralı Alır Önizleme

Yazar Hakkında

Joely Yazarının Diğer Kitapları

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[BİRİNCİ](#)

[BÖLÜM İKİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ](#)

[BÖLÜM BEŞİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM YEDİ](#)

[BÖLÜM SEKİZ](#)

[BÖLÜM DOKUZ](#)

[BÖLÜM ON](#)

[ON BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[ON İKİNCİ BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM](#)

[ON DÖRT BÖLÜM ON](#)

[BEŞ](#)

[ON ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ON YEDİ](#)

[BÖLÜM ON SEKİZ](#)

[BÖLÜM ON DOKUZ](#)

[BÖLÜM YIRMI](#)

[BÖLÜM YIRMI BİR](#)

[BÖLÜM YIRMI İKİ](#)

[Kraliçe Kralı Alır Önizleme](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Joely Yazarının Diğer Kitapları](#)

VEZİR ATLARI ALIR

THEIR VIRGIN QUEEN, kitap 1

Joely Sue
Burkhart tarafından
yayınlandı

**Kayıp bir bakire vampir kraliçe. Onu korumaya yemin etmiş iki vampir şövalye.
Çok sıcak ve kanlı olmak üzere.**

Annesi beş yıl önce canavarlar tarafından öldürüldüğünden beri Shara Isador kaçmaktadır. Yalnız, korkmuş ve bitkin bir halde sonunda Eureka Springs, Arkansas'ta köşeye sıkışmıştır. Umudu tükenmiş ve gidecek başka bir yeri kalmamışken, iki adam onu kurtarmaya geldiğinde her şeyi bitirmeye hazırdır.

Onun İsis'in soyundan gelen kayıp bir kraliçe olduğunu söylüyorlar ve onlar da onu korumaya yemin etmiş vampir şövalyeler, onun Kanı. Her şey çılgın bir kabus gibi görünüyor, ta ki alfa kanını teklif edene kadar. O zaman daha önce hiçbir şey istemediğini fark eder. Belki onun bedeni hariç... ve arkadaşınıninki de.

Ama kayıp kraliçeyi arayanlar sadece onlar değildir. Shara, hepsini hayatta tutmak istiyorsa yeni güçlerini nasıl kullanacağını hızla öğrenmeli ve korkularını yenmelidir.

Copyright © 2017 Joely Sue Burkhart

Cover Art by Cover Me Darling

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık ve yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş herhangi bir kurum, olay veya kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yetişkin Okuma Materyalleri

Sevgili ablam için.

Beta okuma için Sherri Meyer'e özel olarak teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Shara

Yirmi iki yaşında olmak ve hâlâ karanlıktan korkmak berbat bir şeydi. Kötü şeyler hep karanlıkta olur. Bunu küçük yaşta, babam gözümün önünde vahşice öldürüldüğünde öğrenmiştim. Annem de ben on yedi yaşındayken aynı kaderi paylaştı.

Güneşin batmasını beklerken, canavarlar gerçektir ve her zaman açtılar. Her zaman avlanırlardı.

Soluk gri tenli, vücutları bir deri bir kemik kalmış, kırmızı, parlayan gözleri olan iblisler. Annem her zaman onu avladıklarını söylerdi ama o öldükten sonra onları görmeye devam ettim.

Hala beni avlıyorlardı.

Her seferinde birkaç haftalığına onları kaybederdim, ama sonra omurgamda o eski tanıdık kaşıntı başlardı. Alacakaranlıkta gözleri hissederdim. Gölgeler ucuz odamın etrafında dolanırlar, kapıları ve pencereleri test eder, kağıt inceliğindeki duvarlarda zayıf bir nokta ararlardı. Hep aynı hikâye, şafak vakti otobüs durağına gider ve birkaç gün boyunca onları tekrar kaybetmeye çalışırdım.

Ne kadar dikkatli olduğum önemli değildi. Beni her zaman tekrar buluyorlardı, çünkü kanımın kokusuyla avlanıyorlardı. Çok düzenli adet döngüm sayesinde, beni her zaman bir aydan kısa bir sürede bulacaklarına güvenebilirdim. Ve eğer parmağımı kesersem, kokunun bulunduğu yerin üzerinde parlayan bir fener gibi olduğunu bilerek bir sonraki otobüsle mümkün olduğunca çabuk ayrılırsam iyi olurdu.

Yaklaşık iki haftadır Eureka Springs, Arkansas'taydım. Noel'e sadece bir hafta vardı ama o zamana kadar gitmiş olacaktım. Bu düşünce beni üzdü, çünkü bu kasabayı gerçekten sevmiştim. Derin, yankılanan bir hissi vardı, neredeyse duyabildiğim bir çan gibi. Belki de sakinlerinin enerjisini neredeyse dokunabileceğim bir nehre akıtan tüm mağaralar, doğal kaynaklar ve derin uçurumlardı.

Ailemden kalan mütevazı bir mirasım vardı, ancak bu sonsuza kadar sürmeyecekti, bu yüzden masraflarımı karşılamak için her zaman geçici bir iş bulmaya çalıştım. Eğer çok şanslıysam, motel odalarını temizleyen bir iş bulabilirdim ve bu sayede ucuz bir odayı bedavaya tutabilirdim. Eureka Springs'te çok sayıda küçük ma-and-pop tipi düğün işi için moteller, ama tatil nedeniyle, seçim hafifti. Çoğu motel sezon için çoktan kapanmıştı ve patronum Noel alışverişi bittikten sonra buranın hayalet bir şehir olacağını söyledi.

Sahibini sadece Hosea olarak tanıyordum. Şimdiye kadar bana oldukça iyi davranmıştı, hatta küçük mutfaktan yemek yememe bile izin vermişti (garsonluk yapmama ya da kulübelere yemek götürmeme yardım ettiğim sürece), bu yüzden ona muhtemelen o kadar uzun süre dayanamayacağımı söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Hey, Shara," diye seslendi Hosea, beni ofise doğru el sallayarak. Temizlik arabasını dolaba yerleştirmeye başladım ama "Hayır, getir" diye bağırdı.

Sinirlerim şimdiden uyarı vermeye başlamıştı. Saat neredeyse akşamın beşiydi. Yılın bu zamanında hava çok çabuk kararırđı. Gece odamda güvende olduğumda kendimi çok daha iyi hissedecektim.

Arabayı sürükledim ve özür dileyerek gülümsedi. Kel kafası ışıktá parlıyordu, yüzü çizgili ve yıpranmıştı. Yine de çok güzel gözleri vardı. Çok nazik ve iyi kalpliydi. Hatırladığım kadarıyla neredeyse babaminkiler gibiydi. Yıllar boyunca güzel gözlü çok fazla insanla karşılaşmamıştım. "Geç olduğunu biliyorum ama balayından acil bir temizlik çağrısı aldık. kabin."

Hava karardıktan sonra içeride kaldığım sürece odaları temizlemek ya da mutfakta çalışmak gibi istediğı her şeyi yapacağımı açıkça belirtmiştim.

Ana motel, bir ana salonun dışında odaları olan bir pansiyon binasıydı. Yıllar geçtikçe, ana binadan uzakta, araziye dağılmış ayrı kabinler ekledi. Müşteriler, "ormanın içinde" kimseyi göremeyecekleri bir odaya sahip olabilmeyi, ancak yine de sıcak bir yemeğe veya ana alışveriş şeridine birkaç dakika uzaklıkta olmayı sevdiler.

Balayı kabini diğerlerinden daha büyüktü, kalp şeklinde devasa bir jakuzisi vardı ve tabii ki ana binaya en uzak olanıydı. "Yine mi küvet?"

Başını salladı. "İçine biraz baloncuk koymuşlar ve ne kadar dolduğunu takip edememişler."

Lanet olsun. Oraya gidip bir ya da iki saat boyunca paspas yapmak istemedim.

"Ellie evde hasta ve Tom da mutfakta. Mümkünse bu işi almanı istiyorum. Sana bir ikramiye vereceğim. "

Para işime yarayabilirdi ama ellerim titremeye başlamıştı bile. Daha erkendi. Adet dönemim muhtemelen bir ya da iki gün daha başlamayacaktı, bu yüzden canavarlar beni bu kadar uzağa kadar takip etmemeliydi. Ama bu dışarıda olmadıkları, gece etrafta dolaşacak kadar aptal olmamı beklemedikleri anlamına gelmiyordu.

Küçük bir baş hareketiyle arkamı döndüm ve koridordan arka kapıya yöneldim. İçeride mümkün olduğunca uzun süre kalacak, en kısa yolu izleyecek ve geri dönecektim. Gerekirse arabayı bırakıp kaacaktım. Kapıda durup çömeldim ve en alttaki kişisel malzemelerimin bulunduğu kovayı kontrol ettim. Fazla bir şey yoktu, sadece büyük bir tuz kabı ve birkaç paslı eski çivi ile bir tahta parçası vardı. Tuz ve demir, canavarları güvenli bir yere ulaşmama yetecek kadar caydırmak için bulabildiğim tek şeydi. İçlerinden birinin kanamasını sağlayabilirsem, sürünün geri kalanı genellikle yaralı olana saldırır ve bana daha fazla zaman kazandırırđı.

Üzerimde pek bir mont yoktu, sadece başıma geçirdiğim bir kapüşonlu kazak vardı. Soğuk beni pek rahatsız etmiyordu ama kışın ortasında üzerimde en azından uzun kollu bir şeyler olmadan dolaştığımda tuhaf bakışlara maruz kalıyordum. Cebimi kontrol ettim ve küçük akımın düşmediğinden emin oldum.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve yanlış bir şey sezmeye çalıştım. Omurgamdan aşağı süzülen buz damlacıkları hayal gücümden mi kaynaklanıyordu?

Korku mu? Yoksa dışarıda gerçekten bir şey mi vardı? Bilemiyordum, ama buraya ilk geldiğimde kapıya döktüğüm beyaz tuz çizgisi olabilirdi. şimdiye kadar kimse fark etmemiş ve sprmemişti. Kayganlığı önlemek için kaldırımlara tuz koymaları da işe yaramıştı. Kaldırıma yapışırsam bu gece beni biraz güvende tutabilecek başka bir şey.

Dışarı ıktım, omuzlarım gergin, gözlerim dosdoğru ileride ve bir görevle yürüyordum. Beş dakika sonra kulübede olacaktım. En fazla on. Kalbim endişeden gm gm atıyordu ama hava inanılmaz kokuyordu. Temiz ve taze, biraz kar kokan buz gibi. am ağaçları kaldırımın etrafında sıklaşmış, şehir ışıklarından korunmamı sağlıyordu. Ayaklarımın altında hafif bir kar tozu ıttırđıyordu. Bir an için sokakların gürültüsünden uzaklaşmış, doğanın huzuruyla evrelenmiştim ve korkularıma rağmen rahatlamıştım. Burayı sevmiştim. Çok doğru hissettiriyordu. Doğal. Belki birkaç ay sonra tekrar gelebilirdim.

Bahse girerim Hosea, Mayıs ve Haziran'da söylediği kadar meşgul olsaydı beni tekrar işe alırdı.

Balayı kulübesi Arkansas çamı kütüklerinden inşa edilmiş ve bir ağaç ev gibi yerden yükseltilmişti. Aslında çok güzeldi, ancak pek çok müşteri merdivenleri çıkamadı. Hosea birkaç tane daha inşa etmeyi umuyordu. Gelecek yaz daha kolay ulaşılabilircek daha fazla yer var. Arabadan paspas ve kovayı alarak iki kat merdiveni çıktım ve bir an durup çevredeki ormanı taradım. Duyularımı açarak, yersiz bir şey bulmaya çalıştım.

Etrafımdaki alanı yumuşak, dalgalanan bir kumaş gibi hayal ettim. Üç boyutlu ağaçlar, bitkiler ve hayvanlar kumaşı süslüyordu ama kendilerini doğru hissediyorlardı. Doğal. İnsanlar yanıp sönen ateş böcekleri gibiydi, orada burada süzülüyor ya da şehir merkezindeki otoyollar olduğunu bildiğim nehirlerde akıyorlardı. Akşam yemeği ya da iş için daha fazla insanın toplandığı bazı alanlar daha parlaktı. Bu

Canavarlar her zaman o kumaşta bir leke ya da küçük bir yırtık gibi hissedirdi. Çok geç olana kadar gözlerimle görebildiğim bir şey yoktu, sadece bir yanlışlık hissi vardı. Ama saklanmakta çok iyidiler. Neredeyse benim kadar iyilerdi.

Bir şey dikkatimi güneye çekti. İki sıcak nokta küçük kamp ateşleri gibi parlıyordu, etrafımda yaşayan insanların yumuşak beyaz ateş böceklerine karşı kesinlikle kırmızıydı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Canavarlar sıcak değildi ve böyle parlamazlardı. Kamp ateşlerine ne kadar odaklanırsam o kadar sıcak yanıyorlardı. Erimiş ateş, lav, kalın ve sıcak, topraktan fokurduyordu. Parlayan kor nehirleri beni çağırıyor gibiydi. Yavaşça uzandım, dinledim, hissettim, kötü bir şey var mı diye. Kırmızı, sanki beni de arıyormuş gibi daha yukarılara doğru köpürdü. Çok güzeldi. Daha çok zorladım.

Biri bana dokunduğunda neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Özür dilerim," dedi adam. "İçeri gel, burası buz gibi."

Tekrar ormana baktım ama parlayan kırmızı sadece zihnimdeydi. İç çekerek tek odalı kulübeye adım attım. Büyük bir taş şöminenin önünde küçük bir oturma alanı rahat görünüyordu. Büyük bir kral boy sayvanlı yatak odanın geri kalanına hakimdi, köşede de nefret edilen jakuzi vardı.

Kabarcıklar üstten taşıp fayans döşeli zemine sıçradı. En azından Hosea ahşap zemin döşememişti. Ben buraya geldiğimden beri onlarca kez çöpe atılmışlardı. Gelin yatağın kenarında havluya sarınmış bir şekilde oturuyor, bakışlarımı kaçırıyordu. Küvetin üzerinde mumlar, yarısı içilmiş bir şişe şarap ve... ew. Kullanılmış bir prezervatif.

Ev temizliğinin ne kadar iğrenç işlerle uğraştığına inanamazsınız.
of.

İşe koyuldum, paspasladım, suyu sıktım, kovayı boşalttım. Dışarıda, pislik temizlenene kadar tekrar tekrar. İlk dökülenleri temizlemek için yere attıkları ıslak havluları değiştirdim ve halıyı güverte korkuluğuna asmak için dışarı çıkardım. Yarın tekrar dışarı çıkacaktım ve temizlemek için aldım. Mutlu çift bir şişe şampanyayı bitirip bir tane daha açarken ben de arkalarından temizlik yapmaya çalıştım. En azından ben dışarı çıkarken "teşekkürler" deme zahmetinde bulundular. Bahşış yok. Umarım Hoşea bu ikramiye sözünü yerine getirdi.

Saatimi kontrol ettim. Bir saat. Rekor bir temizlik olduğu kesindi ama dışarısı zifiri karanlıktı. Aletlerimi arabaya attım ve etrafımdaki ormanı tarayarak ana binaya doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir karanlık hissettim, bir İsimsiz bir ağırlık. İzliyordum. Solumda, ormanda, yüksek bir tepede. Ama beni gördü. Beni tanıyordu. Ben de onu tanıyordum. Onu.

Annemi öldüren aynı karanlıktı.

El arabasını kaldırım boyunca sürükleyerek koşmaya başladım. Lastikler buzda patinaj yaptı ve araba devrilmeye çalıştı. Onunla asla güvenli bir yere geri dönemezdim.

Zorlukla nefes alarak en yakın elektrik direğinin altında durdum ve küçük silah kovamı aldım. Arabanın yetersiz barınağını kullanarak, hem gözlerimi hem de bölgenin dokusunu hissederek ormanı taradım. Ormanda sürünen belirgin bir gölge vardı ve gözcü daha yakına gelmemiş olsa da yüksekteydi. Annemin öldürüldüğü kabus beynime dolmaya çalıştı. Gri şekilsiz canavarlar onu yakalıyordu. Onu sürüklüyorlardı. Uzun karanlık gölge onu yutuyordu. Boğazından kan fişkırıyordu.

Ürperdim ve görüntüyü uzaklaştırdım. Şimdi olmaz. Panik yapmayı reddettim.

Panik bana aptalca bir şey yaptırabilirdi. Daha önce birçok kez kaçmıştım. Yine kaçardım.

Bu gece beni almayacak.

Ayağa kalkmaya başladım ama havada bir yanlışlık kokusu daha aldım ve yakınımda olduklarını fark ettim. Benimle ana kabin arasındaydılar. Çoktan yolumu kesmişlerdi.

Sikeyim.

Muhtemelen balayı kulübesine geri dönebilirdim ama yeni evlilerin varlığını uzun süre hoş karşılayacaklarını sanmıyordum, tabii içeri girmeme izin verirlerse. Sorular olacaktı. Deneyimlerimden biliyordum ki insanlar Canavarlardan bahsetmeye başladığımda her zaman deli olduğumu düşünürlerdi ve eğer dikkatli olmazsam kendimi sakinleştirici almış ve kendimi adanmış olarak bulurdum. Canavarlar için kolay lokma. Kimsenin göremediği canavarlar hakkında boşboğazlık edersem Hosea muhtemelen beni kovardı. Haberin yayılmasından ve bir daha asla iş bulamamaktan korktuğum için adıma leke sürülmesini göze alamazdım.

Titriyordum ama soğuktan değil, kararlılığımı topladım. Savaşmak zorunda kalacaktım. Öyle olsun.

Bir daire çizdim, yere yaklaşık altı metre çapında kalın bir tuz çizgisi bıraktım. Onu savunabileceğim kadar yakın ama bana kolayca dokunamayacakları kadar da büyüktü. Çivili sopamı sol elime, çakımı da sağ elime aldım. Sonra arabanın yanına çömelip beklemeye başladım.

Önce yanlışlığı hissettim. Tam olarak duyamadığım uyumsuz bir nota gibi, gözümün ucuyla bir gölge titreşimi, ama baktığımda orada hiçbir şey yoktu. Koku, bu yanlışlık hissini öğürmek isteyene kadar yoğunlaştırdı. Ölü, çürümüş et, bokun içinde yuvarlanmış ve küflenmesi için kokuşmuş bir bataklığa bırakılmış. Onlardan birini yaralamayı başarsaydım daha da kötü olurdu. *Ne zaman*, diye kendimi sertçe düzelttim. Çünkü dikkatlerini dağıtmayı başaramazsam, muhtemelen şafaktan çok önce parçalara ayrılacaktım.

Sadece bir canavar çemberime doğru yaklaştı. Işığı sevmediler. Hangisinin önce beni yakalamaya çalışacağını görmek için çöp çektiklerini düşündükçe dehşetten kıs kıs güldüm. Uzun, tel tel saçları omuzlarına kadar sarkıyordu ama şeklinden kadın mı erkek mi olduğunu anlayamıyordum. Kolları normalden iki kat daha uzundu, tüyler ürpertici uzun kemikli parmakları iğrenç bir örümcek gibi yere uzanıyordu. Tuza dokundu ve tısladı.

Ama tuza dokunmaya devam etti, pullu parmaklarını tanelerin arasından geçirdi, ulumaya başladığında bile, hiçbir canlıya benzemeyen korkunç, tiz bir çığlık attı. Kararmış derisinden dumanlar çıkıyordu ama yine de umutsuzca çemberimi kırmaya çalışıyordu.

Öne doğru sıçradım ve çivili sopayı ön koluna indirdim, sonra geri çekildim, sarkan ölü deriyi yırtıp açmaya dikkat ettim.

Gölgelerden, etrafımda bir cıvıltı sesi yükseldi. İçgüdülerimi kontrol altında tutmaya çalışarak ürperdim. Vücudumdaki kaslar bile

Alarm. Etrafımı sarmışlardı. Başka seçeneğim yoktu. Kaçmak zorundaydım. Şimdi.

Beynim kaçma umudum olmadığını bildiği halde. Akılsızca dehşete kapılmamı ve kaçmamı istiyorlardı. Ormanda iyi bir avı severlerdi.

Sürü yaklaştı, gölgelerin arasından sürünerek çıktı, kan kokusu onları cezbetti. Hatta siyah, kokuşmuş kan. Yaralı olan, arkadaşlarına yaklaştıklarında tıslıyor, sanki o da kan açlığından çıldırmış gibi, bir santim uzunluğundaki jilet dişlerini gıcırdatıyor, kendi dudaklarını parçalıyordu. Kendi kanına bile.

Arkamdan gelen bir ses beni döndürdü. Sopayı yere vurdum ve tuzu eşeleleyen diğer canavarı yakalamaya çalıştım. Iskaladım.

Sağımdan bir çığlık daha geldi. Bakmadan kestim ve bıçağın ete sürtünmesini hissettim.

Yaklaştılar. On kişi. Daha önce hiç bu kadar çok kişiyle karşılaşmamıştım.

Kokudan nefes alamıyordum. Dehşet. Gözleri parlıyordu, dişleriyle çıkardıkları korkunç tıktı tüylerimi diken diken ediyordu.

Kollarımdan aşağı. Çemberin içinde yavaşça dönerek kaçmanın bir yolunu düşünmeye çalıştım. Onları kandırmanın bir yolunu. Yaraladığım kişi aniden iki ya da üç canavarın altında kayboldu ama geri kalanlar etrafımda saf tuttu.

Sanki önceki denemelerinden ders almış gibiydiler. Ya da belki de gözcü onları daha iyi eğitmeyi başarmıştı. Her iki seçenek de benim ölümüm anlamına geliyordu.

Yine annemi düşündüm. Bizi korumak için ne kadar uğraşmıştı. Benim gibi defalarca taşınmak yerine, Kansas City, Missouri'de eski bir taş konakta bir kale inşa etmişti. Duvarlar kalın ve sağlamdı, bir keresinde bizi yakma girişimlerine bile direnmişti. Evin derinliklerinde, eski mahzenlerde, tuğla ve taşla kaplı, tuzla harçlanmış güvenli bir odamız vardı. Canavarlar ne zaman dışarıda toplansa o odaya çekilirdik ve güvenli odamıza girmeyi başaramamışlardı.

Ta ki biri küçük bir çocuğu yem olarak kullanarak annesini alt etmeyi başarana kadar.

Bir çocuğa karşı zaafı olduğunu doğru tahmin etmişlerdi. İhtiyacı olan bir çocuğa asla sırtını dönmeyeceğini.

Bu nezaket onun ölümünü hak etmişti.

Ben olsam ölürdüm çünkü kullanılmış prezervatifleri ve küvet taşkınlarını temizlediğim berbat işimi kaybetmek istemiyordum.

Dışarı koşup ona yardım etmeyi çok istemiştim ama beni içeri kilitlemişti. Kötü bir şey olursa peşinden geleceğimi biliyordu. Ben öyle değildim. Küçük pencereden çok şey görebiliyordu, uzun boylu olanın onu yırtması dışında

Boğazı açıktı. Çabucak ölmesini umuyordum ama içimde o kadar şanslı olamayacağıma dair bir his vardı. Onlardan bu kadar uzun süre kaçtıktan sonra olmazdı.

Bana işkence etmeyecekler.

Doğruldu, tam boyumla ayağa kalktım. Elinde bıçakla tepedeki karanlık gözcüyü selamladım.

Ve sonra bıçağı kendi boğazıma doğru kaldırdım.

"Dur!" Biri böğürdü, derin bir erkek sesi gecenin içinde bir bas davul gibi çınılıyordu. Canavarlar irkildi, kaçmak için kuyruklarını tam olarak kıstırmadılar ama kesinlikle temkinliydiler. "Bekleyin kraliçem! Buradayız!"

İKİNCİ BÖLÜM

Shara

Kraliçe mi? Ne oluyor lan? Adamın ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kim oldukları hakkında. Ya da neden burada olduklarını. Onlar, çoğul. İki adam ağaçların arasından dümdüz bana doğru geliyordu.

Ama kesinlikle ihtiyacım olan dikkat dağıtıcıydılar.

Sağa ve sola doğru keserek canavarların çoğunu yaraladım. yaklaşan adamlara saldırmak için döndüklerinde mümkün. Tuz çemberimi taradım ve hâlâ bütün olduğunu görünce rahatladım. Bu adamların kim olduğu ya da başka hiç kimse onları görmemişken, hatta bana yardım etmeye bile çalışmamışken, canavarlarla savaşılabileceklerini nasıl düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim, bu ikisinin Gözcü'yle işbirliği içinde olduğuydu. *Belki* yardım edecekler diye sahip olduğum azıcık güvenliğin dışına çıkmayacaktım.

Her ikisinin de benim çakımla karşılaştırıldığında neredeyse kılıç kadar büyük olan sıra dışı bıçakları vardı. Keskin bıçaklar bir şekilde ellerinin üzerine oturuyor, kollarının bir uzantısı haline geliyordu. Bıçaklar kafaları ve uzuvları zahmetsizce kesiyordu. Canavarlardan birini bile öldürememiştim. tek başına çok fazla. Yine de canavarlar o kadar kolay pes etmiyordu. Bir tanesi kendini uzun boylu adamın sırtına fırlattı ve pençelerini yanlarına geçirdi. Diğer adam uzun saçlarından bir avuç yakaladı, canavarın kafasını geriye çekti ve boğazını kesti. Siyah kan her ikisini de lekelemişti ama dikkatimi çeken uzun boylu adamın yanından akan taze kandı.

Daha önce de kan görmüştüm. Önemli bir şey değildi. Beni iğrendirmiyordu ama asla büyülememişti de.

Ama onun kanı.

Başka tarafa bakamadım.

Hayal gücünden mi, savaşın şokundan ve adrenalinden mi bilmiyorum ama kanı sokak lambasında yakut gibi parlıyordu ve daha önce gördüğüm erimiş lav gibi yanından fışkırıyordu. Kumaşın üzerinde daha önce hiç görmediğim iki kırmızı nokta ve şimdi burada bana yardım eden iki adam.

Hayatım boyunca hiç yardım almamışken.

Kalan canavarlar -sadece üçü hala yaşıyor- dağıldı. Geriye kalan iki adam dikkatlerini bana yöneltti.

Uzun boylu, yaralı adam nefes nefese çemberimin kenarına yaklaştı ama adımını atmadı. Belki de geçemedi? Bilmiyordum. Umurumda da değildi. Kanından başka bir yere bakamıyordum. Ağzım sulandı, bu da midemi düğümledi. Neyim vardı benim böyle?

"Yakınlarda güvenli bir yeriniz var mı?"

Bakışlarımı parçalanmış tişörtünden sızan kandan uzaklaştırdım ve gözlerime odaklandım. Görebildiğim kadarıyla normal gözlerdi. Canavarlar gibi kırmızı parlamıyorlardı. "Kimsin sen?"

"Alrik ve Daire. Biz sizin kraliçem. Eğer bizi kabul ederseniz." "Neden bana kraliçe deyip duruyorsun?"

İki adam birbirlerine baktılar, anlamadığım sessiz bir iletişim vardı. Sonra uzun boylu olan tekrar bana baktı. "Güvende olduğunuzda her şeyi açıklayacağız. Usta bir köle hâlâ doğuyu izliyor. Sorularınızı yanıtlamadan önce sizi sığınağa götürmeyi tercih ederim."

Evet, hâlâ gözetimi hissediyordum, onun deyimiyle esareti. Umutsuzca ihtiyacım olan bilgiye sahiplerdi. Ve yardım etmişlerdi. Yine de annemin nasıl ölümüne sürüklendiğini hatırladım. Küçük bir çocuğu koruma arzusu tarafından ihanete uğramıştı.

İkisi de birbirine bu kadar yakın durduğuna göre bunlar çocuk değil, yetişkin, iri yarı adamlardı. Büyük olan Alrik, bir süper kahraman filmi dışında gördüğüm en iri yarı insandı. Diğeri daha kısa ve zayıftı. Her ikisinin de omuz hizasında uzun saçları ve çift el bıçakları vardı ama kot pantolon, tişört ve bot giymiş sıradan insanlar gibi giyinmişlerdi.

Tişörtler. Uzun kollu değil. Soğuk da onları rahatsız etmedi.

Hâlâ kuşkuluydum, bıçakları ellerinden çıkarışlarını ve her iki kalçalarındaki kemer kancalarına takışlarını izledim. Neredeyse Eski Batı silah kılıflarına benziyorlardı. "Çemberi geçemez misiniz?"

Bakışlarımı tutan Alrik, canavarları dışarıda tutan tuzu görmezden gelerek bir adım daha yaklaştı. Bu onu dokunabilecek kadar yakınlaştırdı. "Sadece nazik olmayı düşünmüştüm."

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. İnsanlara dokunurken hiç rahat olamadım. Sarılmam. Hiç seks yapmadım. Denemek için bile kimseye karşı bir çekim hissetmedim. Ama uzandım ve işaret parmağımı yan tarafındaki kanda gezdirdim. Elimde açık bir bıçak olmasına rağmen geri çekilmedi.

Kanı sıcaktı, tenimde karıncalanıyordu. Bir adım daha yaklaşp ağzımı yaraya bastırmak için delice bir istek duydum ve istemsizce bir adım geri atarak ürperdim.

Ama dirseğimi yakaladı ve beni nazikçe kendisine doğru çekti.

"Benden ne istiyorsan al kraliçem."

Çakıyı kaburgalarına saplamam gerekirdi ama parmaklarının dirseğime basit bir dokunuşu beynimi durdurdu. Sanki tüm sistemim bir anda aşırı yüklenmiş ve çökmüştü. Şok, dedim kendi kendime, ama üşümüyordum, titremiyordum, terlemiyordum, hatta korkmuyordum bile. Artık korkmuyordum. Başımın arkasını kavradı, parmakları saçlarıma dolandı ve savaş ya da kaç içgüdülerim hala devreye girmedi. Bu beni her şeyden çok korkutuyordu. Beni hayatta tutmak için her zaman içgüdülerime güvenmiştim.

"Onu ilk kez burada beslersen, duramayabilirsin." Diğer adam ilk kez konuştu ve sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum.

Geri çekildim ve Alrik beni bıraktı, gerçi neredeyse inlemeye benzeyen alçak bir ses çıkardı. Onun gibi kocaman, sert bir adamın böyle bir ses çıkarmayacağı kesindi.

Diğer adama baktım ve yüzündeki sırıtış bana yanılmadığımı söyledi.

"Sen de kimsin?" Sesim şaşkınlık, suçlama ve nasıl dile getireceğimi bile bilmediğim binlerce soruyla çınlıyordu.

"Alrik ve Daire," dedi sırttan kişi. "Kanınız, eğer bizi kabul ederseniz. Bizi şövalye olarak düşünebilirsiniz. Gerçi parlak zırhlar giymiyoruz."

Biraz farklı bir ifade, almak ve sahip olmak. Söyleyiş tarzına bakılırsa, bunu şakacı bir meydan okuma olarak söylemişti. Yani ismi kişiliğine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Benim tuz çizgimi de görmezden gelerek yaklaştı. Parmakları derme çatma tırnak sopamın etrafına dolandı ve nazikçe onu benden aldı. Işıktaki inceledi ve usulca ısıklık çaldı.

"Kaba ama etkili. Aferin kraliçem."

Sırada bıçağım vardı. Daha iyisini yapabileceğimi söylercesine kaşlarını kaldırdı ama sonra bıçağı pantolonuna sildi ve kapalı bıçağı bana uzattı. Çakıyı bana geri ver.

Cebime geri koyarken, itiraf etmeliyim ki, kullandığı el bıçaklarından bir çift istedim, ancak nasıl geçeceğimden emin değildim. çantamdakilerle birlikte güvenlik. "Neden bana öyle diyorsun? Burada neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

"İsterseniz bize adınızı verin, biz de size kraliçe yerine öyle hitap edelim."

Bu yabancılara adımları vermemde bir sakınca görmüyordum. Ne de olsa bana yardım etmişlerdi. "Shara."

"Peki ya ailen?"

İkisi de dikkatle bana baktı, gözlerinde garip bir aciliyet vardı. Neden soyadımı bilmeleri gerekiyordu ki? "Babamın adı-" "Hayır," diye araya girdi Alrik. "Annenin adı."

"Selena." Soyadını hemen söylemedim. Annem bana bunun bir sır olduğunu söylemişti. Güvenli olmadığını söylemişti. Annem onunla evlenmemiş olsa da ben her zaman babamın soyadı olan Dalton'u kullanmalıydım. Onun soyadı bana son hediyesiydi. Nasıl olduğunu bilmiyordum, sadece artık hayatımın onlara da aynı hediye vermeme bağlı olduğunu biliyordum. "Isador."

Hatta yoğunlukları bir kademe daha arttı. Nedenini bilmiyordum. Neler olduğunu bilmemekten nefret ediyordum. Adımın neden önemli olabileceğini ya da bu iki yabancının annemin adını neden tanıyabileceğini.

Sırıtkan olan başparmağının ucuyla sopamdaki paslı ve eski çivilerden birine bastırdı. Kanı aktı ve daha önce olduğu gibi kendimi Başka tarafa bakamıyordum. Kanayan başparmağını yavaşça yüzüme doğru kaldırdı ve bana kaçmam için her fırsatı verdi. Kaçmak için. Bıçağımı saptamak için. Ama orada durdum, titriyordum, kendi dürtümle savaşıyordum.

Kendimi büyük olana doğru fırlatmak ve yarasını yalamak istedim. Sonra da dönüp arkadaşının başparmağındaki kanı emmek.

Benim neyim var böyle?

Daire kanayan başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Ateş üzerimde patladı. En azından öyle hissettim. Alevler tenimi yalıyor, refleks olarak dudaklarımı yaladığımda zehirli, bağımlılık yapan bir uyuşturucu aniden damarlarıma vuruyordu. Göz kapaklarım çırpındı. Nabzım kafatasımın içinde o kadar sert atıyordu ki parçalanacağını sandım. Dizlerim titriyordu. Büyük bir kol sırtıma dolandı, beni yakaladı ve kas duvarına doğru çekti.

Vücudum onunkine karşı sarsıldı, temas karşısında şok oldum. Daire de bu fırsatı değerlendirerek başparmağını ağzıma soktu.

Kanı dilimde sıcaktı. Çenelerim onu sıkıca kavradı, başparmağını dişlerimin arasına hapsettim ama o şikâyet etmedi. Sadece kısık, gürültülü bir zevk sesi çıkardı.

"Yani sen onu besleyebiliyorsun ama ben besleyemiyorum öyle mi, sık kafalı?" "Üzgünüm."

Daire'nin sesi özür diler gibi çıkmadı.

Böyle bir şey olamaz. Bir yabancıнын kollarında, küçük yaradan daha fazla kan almak için arkadaşının başparmağını emmiyordum. Ama hayal kırıklığına benzeyen bir ses çıkardım, çünkü başparmağından daha fazla kan sızmiyordu.

"Dişlerini kullan, Shara."

Dudaklarındaki ismim vücuduma çılgınca şeyler yaptı. Ondan duyunca kulağa çok pis geliyordu. Sanki parmağı yerine emmem gereken başka bir şey düşünüyormuş gibi.

Ve dişler. Bu ne lan? Yine ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yine de yakınlarda lezzetli bir şeyin kokusunu alıyordum. Başparmağını bıraktım ve yüzümü beni tutan adama doğru çevirdim. Dudaklarımı kanlı gömleğine dokundurdum ve iri adam titredi. Elleri refleks olarak sıkılaştı ve göğsü derin bir hırıltıyla gümbürdedi. Emin olamayınca geri çekilmeye başladım ama başımı kendisine kenetledi ve beni kollarının arasına aldı.

"Güvenlik," diye bağırdı Alrik. "Yoksa seni motoruma taşır ve şafağa kadar sürerim."

Kanı dudaklarımı kapladı ve içimde daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık uyandırdı. Cinsel bir his. Büyük vücudu bana karşı, kanını içerken sert kasları çalışıyordu. Ve daha fazlasını istedim. Hepsini istedim. Vücudunu ve kanını.

Hayatımda ilk kez tam olarak insan olmadığımı fark ettim.

Dişler. Kan. Beynim hâlâ çaresizce kekeleyip kanıtlara inanmayı reddetse de bedenim bağlantıyı kurmuştu.

Belki de alarma geçmeliydim. Belki de bu tür dürtülerimi inatla reddetmeliydim. Ama dürüst olmak gerekirse, çok rahatladım.

Her zaman farklıydım ve annemi kaybettikten sonra çok yalnız kalmıştım. Eğer bu iki adam da benim gibiyse, yakın duruyordum. Ta ki onlar bana bir sebep verene kadar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shara

Kanlarının tadı hayatımda içtiğim her şeyden daha güzeldi ve kokainle karıştırılmış kafein, adrenalin, şarap ve çikolatadan oluşan bir intihar iğnesi gibi doğrudan beynime gitti. Onu tatmayı bırakmak istemiyordum. Hiç doyacağımı sanmıyordum.

Alrik yanağımı kavradı ve yüzümü kendine doğru çekti. Bir an debelendim ama sadece daha fazlasını istediğim için. Sonra içinde bulunduğumuz tehlikeyi ve tepedeki gözcüyü hatırladım. Hâlâ oradaydı ve öfkesinin iğrenç bir zehir gibi ormanda dolaştığını hissedebiliyordum.

Başımı kulübeye doğru eğdim. "Motelde bir odam var. İki haftadır beni güvende tutuyor."

Arkadaşına baktı ve aralarında konuşulmamış kelimelerin aktığını hissettim. Sonra Daire gitmek için döndü ve beni ani bir panik kapladı. Elimi uzattım ve gömleğinden bir tutam yakaladım. "Nereye gidiyorsun?"

Bana dönerek alnını alnıma bastırdı, beni ve arkadaşını kollarıyla sardı. "Sizi terk edeceğimden asla korkmayın. Önce ben ölürüm daha iyi. Tekerleklerimizi alıp bulunduğunuz yere getireceğim, böylece Şafakta ayrılın."

"Ama odamı nasıl bulacaksın?"

"Rik bana söyleyecektir. Birçok kez aynı kanı paylaştık ve bu bir bağ yarattı. Onu bulacağım. Yakınında olacağım ama biraz yalnız kalmak isteyebilirsiniz."

Mahremiyet. Bu kelime çok fazla katman ve anlam taşıyordu. Ben oldum Bana doğru bastırılmış iki erkek bedeninin ve arzularının çok sert kanıtlarının farkındaydım. İkisinin de.

Dahası, kendiminkinin farkına vardım.

Onların kanıyla beslenen ihtiyaç içimde nabız gibi atıyordu. Daha önce hiç arzuyla kıpırdanmamış yerlerim ağrıyordu. Ellerini, ağızlarını ve aletlerini istiyordum. Bunu hayal ederek aralarında titredim. Onların sıcaklığıyla sarıldım,

Kanlarını, bedenlerini alıyordum. Hayatım boyunca hiçbir şey kulağıma bu kadar hoş gelmemiştir. *Sadece* Alrik'i istemedim. Ya da sadece Daire'yi.

Bunu istemiştım. İkisini de. Bütün gece bana sarılmalarını.

Uzun zamandır hiçbir fiziksel temasım olmamıştı.

Bırakın saf fiziksel arzuyu, el sıkışmak ya da sarılmak bile. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bunu bırakmaya hazır değildim. Onlar paylaşmaya ve sırayla yapmaya istekli olabilirlerdi ama ben değildim.

"Hayır," dedim kısık sesle. "Mahremiyet yok. Seni istiyorum. Ben de onu istiyorum. Ve ikinizin de gözümün önünden ayrılmasını istemiyorum."

Daire burnumu öperek, "Açgözlü," diye alay etti. "Bunu sevdim. Hızlı olacağım."

Yine de beni bırakmadı, sadece gözlerinde beklenti dolu bir bakışla bana baktı. Bana kraliçe diyorlardı. Belki de gerçekten iznimi istiyordu. Ona başımı salladım ve beni bıraktı, döndü ve... bulanıklaştı. O kadar çabuk kayboldu ki.

"Nesin sen?" Fısıldadım. Karda iz bile bırakmamıştı.

Neyim ben?

İçimden bir ses fısıldadı. *Biliyorsun. Her zaman biliyordun.*

Alrik beni kollarına aldı ve bir adım attı. Öyle hissettim. A tek bir adım. Ve motelin dışında durduk. Kapıyı açtı ve koridorda ilerledi. Hosea'nın beni iri yarı bir adam tarafından götürülürken görmesinden endişelendim ama Alrik de aynı bulanıklaştırma hareketini yaptı. Bir adım sonra masayı geçmiş, kapımın önündeydik.

"Burada mı?"

Başımı salladım ve ben ceplerimi karıştırıp anahtar kartını bulurken o beni yere bıraktı. Kapı çaldı ve ben ilerlemeye başladım, ama o avucunu boğazıma doladı, beni kendine doğru çekerken nazık ama sert bir şekilde kavradı. Beni vücuduyla koruyarak, sanki biz yokken bir istiladan korkuyormuş gibi dikkatlice odaya girdi.

İtiraf etmeliyim ki onun gücü iyi hissettiriyordu. Uzun zamandır yalnızdım ve mücadele ediyordum, uyurken canavarların beni bulmasından ya da işlerimin arasında beni takip etmesinden korkuyordum. Canavarlarla savaştık güçlü bir adamın olması beni rahatlatıyordu. Ayrıca ondan etkilenmiş olmam, bu durumu daha da tatlı hale getiriyordu. Ve beni korkutmuyordu. Boğazımı sıkıyor, bana zarar vermekle tehdit etmiyordu. Sanki sadece bana dokunmak istiyor gibiydi. Kesinlikle savunmasız bir yer ve kaba olmadan samimi.

Işığı açtım ve odaya yavaşça bir göz attı. Vücudu bana karşı gerildi ve belki de haklı olduğundan endişelenmeye başladım. Belki de

Canavarlar tuz hattını ve kilitli kapımı kırmayı başarmışlardı. Penceresiz olmasını istemiştim ama belki bir tanesi havalandırma deliğinden yolunu bulmuştur. Ya da...

Bana döndü, ağız sert bir şekilde eğikti ve gözleri sadece öfke diyebileceğim bir şeyle parlıyordu.

"Isador'un vampir kraliçesinin bu kadar sefalet içinde yaşamasını kabul edilemez buluyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alrik

İsis'in soyundan gelen Shara Isador, mirasının tamamen farkında olmadan karşımda duruyordu. Gücünden. Mirasının.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Biliyordum ama bundan nefret ediyordum. Bunca yıldır onu bulamadığım için nefret ediyordum. Onun yanında hizmet edemediğim için.

Son Isador kraliçesi, kraliyet soyu otuz yılı aşkın süredir kayıp. Triune duyduğunda ortalık kesinlikle karışacaktı.

Shara. Onun adı içimde yankılandı, kemiklerime kazındı. Karanlıkta onu arayan zihninin hafif dokunuşunu hissettiğim anda onun olmuştum. Ona yeterince hızlı ulaşamadım.

Omuz silkti. "Burası aslında kaldığım en iyi yerlerden biri. Temiz, güvenli ve Hosea, patronum, bedava yemek yememe bile izin veriyor."

Kraliçemin aç, korkmuş ve yalnız olduğunu düşünmek beni öfkeyle titretti.

"Vampirler." Güldü ve başını salladı. "Benim yapacağım bir şey değil hiç tahmin etmemiştim. Beni avlayan canavarlar mı? Elbette. Ama ben değil. Şaka yapıyor olmalısın derdim ama..." Bakışlarını kaçırıp, yanakları kızarmıştı. "Daha önce hiç senin kanın kadar güzel bir şey tatmamıştım."

Öfkemi kontrol altında tutmaya odaklandım. Annesinin mirasını geride bırakıp tek başına, onu koruyacak bir Kan olmadan ölmesi onun suçu değildi. Yine de Selena'nın kendi türünden sürgün edilmiş bir halde uzun süre hayatta kalmayı nasıl düşünebildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belli ki kızına bizim yaşam tarzımız hakkında da pek bir şey öğretmemişti. "Canavarlar bir zamanlar insan olan kölelerdir. Tepedeki gözcü onların efendisi, bir zamanlar bizim türümüzden biriydi. Kraliçesini kaybettiğinde onlar onun insan kurbanlarıydı."

Ürperdi, gözleri büyüdü. "O zaman biz de böyle canavarlara dönüşebilir miyiz?"

"Sen mi? Hayır. Asla. Kraliçeler sadece kraliçedir." "Bizim türümüzdeki tüm kadınlar kraliçe mi?"

Buna inanamadım. Mirası hakkında hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu. Bu vicdansızlıktı. "Hayır. Hiç de değil. Bir kraliçe nadir ve değerli bir şey."

Daire'nin yakınlığını, kapıyı tıklatıp açmadan bir an önce hissettim. Kraliçemizin katlandığı yaşam koşulları karşısında irkildi ve bana karanlık bir bakış fırlattı.

Bu da ne böyle?

Daha da kötüsü. Mirası hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bizim hakkımızda. Kesinlikle hiçbir şey:

Selena ona öğretemeden ölmüş olmalı:

Yüksek sesle, "Annen öldüğünde kaç yaşındaydın?" diye sordum. "Neredeyse on yedi."

Daire başını salladı. "Lanet olsun."

Kaşları kalkarak ona baktı. Kendini yukarı çekerek, tam bir kraliçe gibi görünüyordu. Kalbim gururla, umutla ve hizmetimi resmileştirmek için umutsuz bir özlemle kabardı. Ne kraliçe bulmuştuk ama. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

Daire lafı dolandıracak biri değildi. "Eğer Selena yuvasını terk etmek ve Kanını serbest bırakmak istiyorsa, tamam. Ama sana hamile kalır kalmaz, seni derhal en yakın kraliçeye göndermeliydi. Asla yalnız kalmamalıydın, kaybolmamalıydın, bu şekilde terk edilmemeliydin. Bu..." kollarını odanın içinde salladı. "İçimden sokakları kanla boyamak geliyor."

"Annem beni asla göndermez ya da terk etmezdi. Ölmesi onun suçu değil."

"Yanılıyorsunuz. Bu onun hatası. Asla yalnız kalmamalıydı."

Belki de kanımızın ilk tadına baktığı için hâlâ kafası iyiydi ama kraliçemizin doğuştan öfkeli olduğundan şüpheleniyordum. Gözleri alev alev yanarak Daire'ye doğru yürüdü ve homurdanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde göğsünü dürttü.

O kadar güzeldi ki, ona bakarken içim acıyordu. Şık, siyah saçlar, iri siyah gözler, yüksek elmacık kemikleri ve alın, uzun zarif bacaklar, bir tanrıça figürü. Çok muhteşemdi.

"Yalnız değildi. Yanında ben vardım."

"Mirası hakkında hiçbir şey bilmeyen bir çocuk. Şimdi yetişkin bir kadın, tek başına hayatta kalma mücadelesi veriyor, her arzusunu tatmin etmek için yanında bir düzine güçlü Kan varken tüm gününü avlanarak geçiriyor."

"Bir düzine mi?" Güldü ve başını salladı. "Ben sadece iki tane görüyorum."

"Gelecekler," diye fısıldadım, heves ve korku arasında gidip geliyordum. Ben Daire'nin alfasıydım. Ama Kan'ın başındaki yerimi almak için bir alfa gelecek miydi? Muhtemelen. Henüz gençtim (bizim türümüz için sadece seksen sekiz yaşındaydım) ve daha önce hiç bir kraliçeye hizmet etmemiştim. Bir Kan'ın gücü kraliçesinden gelirdi, bu yüzden kendi gücümü ölçebileceğim hiçbir şey yoktu.

Onun iyi korunmasını ve güçlü olmasını istedim ve ne kadar çok Kanı olursa hepimiz için o kadar iyi olacaktı. Kanından güç kazanacaktı ve biz de ondan güç kazanmak. Ondan ne kadar çok beslenirsek, gücümüz de o kadar artacaktı. Bu yüzden mümkün olduğunca uzun süre onun alfası olmanın tadını çıkaracaktım.

"Ciddi misin? Bir düzine mi?"

"Marne Ceresa'nın sağlığında yüz Kanı vardı, ancak şimdi gerçek Kandan çok kardeşleri var."

Shara yavaşça başını salladı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Annen sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Daire'nin bunu söylemesine sevindim, gerçi ben de bunu düşünüyordum.

"Kardeşler, köleler ve kraliçeler hakkında mı? Hayır." Eski püskü yatağın kenarına oturdu. "Bana Londra'da büyüdüğüne, babamla nasıl tanıştığına, ailesini onaylamadıkları için terk ettiğine dair bazı hikâyeler anlattı."

Alfa olarak, geçmişin karanlığını ona anlatmayı kendime görev bildim.

"Selena Isador bir insanı esir aldığı anda on kanı vardı. Bu on kişi iyi savaşçılardı, hepsi de kendini onun hizmetine adanmıştı ama o insanı seviyordu. Kanını düzenli olarak beslemesinden ve sikmesinden hoşlanmıyordu. Hoşlanmıyordu.

bizim yöntemlerimizi anlıyordu. Ayrıca yuvasının bu kadar derinlerine bir insan getirdiği için Üçlü Birlik'ten de tepki alıyordu. Sonunda çekip gitmeye karar verdi. Kanı çözdü ve Isador yuvasını terk etti, sadece insan sevgilisiyle kaldı. Kan olmadan hiçbir koruması yoktu ve gücü zamanla büyük ölçüde azaldı. Sonunda, Triune bile artık onun varlığını hissedemez hale geldi. Gücünü besleyecek türümüzün kanı olmadan çok fazla solmuştu. Sonra da yok oldu. Sen bize adını verene kadar kimse onun bir çocuğu olduğunu bilmiyordu."

Shara dudağını kemirdi, gözleri yaşlarla doldu. "Her zaman babamı çok sevdiğini söylerdi. O öldüğünde, sanırım kendisinin bir parçasını kaybetti.

Bir daha asla eskisi gibi olmadı."

Teselli etmeden üzüntüsüne dayanamayarak önünde çömeldim. Elini iki elimin arasına aldım ve sanki dokunuşunun hoş karşılanacağından emin değilmiş gibi tereddütle öne doğru eğildi.

Onu kollarımın arasına almak ve yaptıklarından dolayı annesine lanetler yağdırmak istedim ama Daire'nin daha önce yaptığı gibi sadece başımı onunkine eğdim. Teslimiyet, kabullenme, mümkün olan her şekilde hizmet etmek için sessiz yeminim.

"Her şeyi bilmek istiyorum."

Daire yanımda diz çöktü ve ukala bir gülümseme sergilediğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. "Gerçekten ikimizi de becermek varken şimdi tarih dersi almayı mı tercih edersin?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Daire

Efsaneye göre, bir kraliçenin yetenekleri doğal olarak onun güçlerine, ihtiyaçlarına ve kişiliğine en uygun olan Kanı ona çekerti. Aradaki buzları eriten, onu güldüren, flört eden ve hatta onu öfkeli, görkemli bir sevişmeye kışkırtan hep ben olurdum. Bunu hem Rik hem de ben umutsuzca istiyorduk.

O ışıltılı gözlerini bana çevirdi ve bakışlarının altında ürperdim. Mirasını anlamayan kayıp bir kraliçe için şimdiden büyük bir güç taşıyordu. Kanımızla iyice beslendiğinde ne kadar büyük olacaktı?

Bir Kan'ın kraliçesine boyun eğdiğini göstermesinin birçok yolu vardı. Onun önünde böyle diz çökmek, biriydi. Boğazını sunmak başka.

Ona yaklaşarak kendimi sundum, başımı yana eğdim ve boğazımı açtım.

Sertçe vurdu, dişleri boynumun sütununu kavradı. Kalçalarımı sıktım, istediğini alana kadar ellerimi ondan uzak tuttum. Derimi kemiriyordu ve bu acıtiyordu, evet. Ama ben buna bayılıyordum. Beni tatmin edecek kadar canımı yakamazdı. Tüm cüssesi ve gücüyle Rik bile beni sınırlarımın ötesinde incitmemişti.

Hayal kırıklığıyla kısık, çaresiz bir ses çıkardı ve ben de elimde olmadan yüzünü avuçladım. "Bunu yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve onu incitmek istemiyorum. sen."

"Bana asla zarar veremezsiniz kraliçem. Yarı insan olduğun için dişlerinin olmaması mümkün. Daha önce yarı insan bir kraliçemiz olduğunu hiç sanmıyorum."

Bana öyle bir çaresizlikle baktı ki bileğimi ağzıma götürdüm ve derisini onun için parçaladım. Kanayan bileğimi uzattım ve İlk doğum günü pastasını kapmaya çalışan bir çocuk gibi beni yakaladı. Gözlerimi kapatıp ona yaslandım. Ağzı tenimdeydi. Gücü artıyor. Kıllar Kollarımda güller açtı, omurgam karıncalandı, kemiklerim eridi. İçimde bir şey yükseldi

Taşıdığım, dünyaya getirilmeyi bekleyen karanlık, aç bir canavar. Kraliçemin çağrısıyla yükseliyorum. Derim dalgalanıyor, kemiklerim gücün etkisiyle ağrıyor ve çatlıyordu. İnledim, hediye kucaklamaya hevesliydim. Tüm hayatım boyunca bunun için beklemiştim. Ama canavar içimde sinsice ilerledi, hâlâ kilitliydi.

Tamamen özgür olmak için bir kraliçenin kanına ihtiyacı vardı.

Ağzını kaldırdı ve bana baktı, ne yaptığının farkına varan gözleri irileşmişti. Kan yüzüne bulaştı, parmaklarımdan aşağı süzüldü, yere, yatağa ve kot pantolonuna sıçradı.

Hayatım boyunca onun yemyeşil dudaklarına bulaşan kanımdan daha mükemmel bir şey görmemişim.

"Çok mu fazla aldım?"

Ona daha da yaklaşarak homurdandım. "Hayatın boyunca aç kalsan bile bana zarar verecek kadar içemezsin. Miden o kadarını kaldıracak kadar büyük değil."

Bileğimdeki hala kan damlayan yaraya baktı. "Bunu kapatman gerekmez mi? Bağlaman? Bir şey yapsan?"

"Neden? Bu sadece kan."

"Kanla avlanıyorlar," diye fısıldadı titreyerek.

"*Senin* kanını avlıyorlar," dedi Rik, sesi o kadar derin ve gür çıkıyordu ki kız bana doğru sıçradı. Onu henüz anlayacak kadar iyi tanı mıyordu.

Kızgın ya da kıskanç bile değildi; sadece acı çekecek kadar tahrik olmuş, ona kanını ve bedenini vermek için yanıp tutuşuyordu. Rik, onun dokunuşuyla gücünün arttığını hissetmek için çok hevesliydi ve kraliyet kanının ilk tadına bakmak için çaresizdi. Aynı benim gibi. "Kanımız onların türüne bir uyarıdır. Buradayız, yakınız ve

Sizi güvende tutmak için ölmeye hazırız. Kalıcı bir yuva kurduğunuzda, her santimetresinde kanımız akacak, ancak yuvaya gücünü verecek olan sizin kanınız olacak."

Bir süredir New York Şehri Kraliçesi Keisha Skye'ın kardeşiydik ama ona hiçbir zaman doğrudan hizmet etmemiştik. Kan ve kardeşleri bizi ara sıra kullanmış olsa da o kadınları tercih ettiği için biz onun zevkine uygun değildik. Tatmin edici bir hayat değildi.

Kendi kraliçemize hizmet etmenin hayalini kurarken Aima için değil.

Neyse ki, daha zayıf kraliçeleri aramak için ayrılmamıza izin verilmişti. Keisha onu destekleyebilirdi. Rik'in çılgınca bir fikri vardı: Birinin bizi fazla kanı olmayan bir kraliçeye götüreceği umuduyla köleleri takip etmek ve böylece şehirleri terk edip birlikte dolaşmak. Birbirimizi besliyorduk, kardeşler

sadece kendimize. Rik'i çok seviyordum ve onun için öldürdüm ama ikimiz de bir kraliçe için yanıyorduk. Kan olmak için yanıp tutuşuyorduk, onun hizmetinde kan dökenler. Yıllarca Amerika'nın bir kıyısından diğerine şanssız bir şekilde dolaştıktan sonra, umudumuzu kaybetmiştik.

Ta ki Arkansas'ın en beklenmedik, en gösterişsiz eyaletindeki en ufak bir dokunuş bizi Shara fucking Isador'a çekene kadar.

Çok güzel. El değmemiş.

Kayıp. Isis'in kendi kızı.

Sikeyim.

İkimizi de ele geçirdiğinde sahip olacağı güç. Triune bile oturup yeni yetme yarı insan Amerikalı vampir kraliçeye dikkat kesilebilirdi.

Shara

Buna inanamıyordum. Lanet olası bir vampirdim.

Ve Daire'nin kanının tadı... inanılmazdı. Dünyanın en pahalı, en nadir şaraplarından binlercesinin bir araya getirilmiş, ince kristal ve altın serpilmiş hali gibiydi. Sanki vücudum onun kanını enerjiye dönüştürmeyi çoktan başarmış gibi damarlarıma ısı pompalandı. Duyularım keskinleşti. Hâlâ teninin misk kokusunu alabiliyordum. Parmaklarımı karmakarışık saçlarının arasından geçirdim ve çok renkli tellerin yumuşaklığına hayran kaldım. Bana altın ipliklerle süslenmiş koyu renkli bir aslan yelesini anımsattı. Hatta biraz büyük bir kedinin kokusunu hayal ettiğim gibi kokuyordu. Vahşi ve tehlikeli.

Açıkçası Alrik'i tamamen unutmuştum. Ta ki ellerini yatakta kalçalarımın iki yanına yerleştirip diğer adamı yolumdan çekerek eğilene kadar. Bir an için Daire'nin itiraz edebileceğini, hatta kavga çıkarabileceğini düşündüm ama hiç şikâyet etmeden boyun eğdi. Yine de yana kayarken bana ateşli bir göz kırptı.

"Benim sıram." Alrik homurdandı. "Kraliçem."

Daire'den farklı kokuyordu. Daha çok ter, sıcak demir ve biraz da duman gibi.

Her iki açıdan da nefis.

"Çok mu yaralısın?"

Daire boğuk bir eğlence sesi çıkarırken, Alrik kaşlarını çatı. Belli ki onu ağır bir şekilde aşağılamışım.

"Senin için kan akıtmak bir onurdur, Shara. Küçük bir yaralanma, hizmet etmek için bir fırsattan başka bir şey değildir."

"Ne kadar kötü olduğuna bakayım."

Göz kapakları ağırlaştı ve yırtık, lekeli gömleğini başının üzerinden geçirip omzuna attı.

Oh. Benim. Lanet olsun. Ateşli. Adamım. Alarm.

İri yarı bir adam olduğunu biliyordum ama gömlek kaslarının ne kadar keskin ve belirgin olduğunu gizlemişti.

Ellerimi göğsünün ve omuzlarının geniş, ağır kaslarında gezdirdim, gücünün tadını çıkardım. O kadar yırtık pırtıktı ki derisinin altındaki kas ve tendon liflerini hissedebiliyordum. Üzerinden ısı yayılıyordu, vücudu devasa bir

Şehvet ve güç fırını.

Parmaklarımı karın kaslarının yontulmuş çıkıntılarında gezdirdim ve boğründeki yarığı buldum. Kanaması durmuştu, bu yüzden çok derin olduğunu düşünmedim. "Temizlenmesi gerekiyor mu? Bandajlanması?"

"Hiç de değil. Kanımız kölelerin diş ve pençelerindeki toksinleri dışarı atar ve iyi beslendiğimizde çabucak iyileşiriz. Sabaha kadar iyileşmiş olur. Gerçekten önemli bir şey değil."

"Benim için hiçbir şey değil," diye fısıldadım, tekrar gözlerinin içine bakarak minnettarlığımı görmesini sağladım. "Daha önce hiç kimse bana böyle yardım etmemişti. Bunu yaparken incinmek şöyle dursun. Eğer bu gece gelmemiş olsaydın..."

Alçak, gürleyen bir ses çıkardı. Bir tehdit diye düşündüm, çünkü canlı canlı yenmemek için hayatıma son vermeye çok yaklaşmıştım.

"Bir daha asla, Shara. Bir daha asla yalnız ve korumasız olmayacaksın."

Eğildim ve yüzümü boğazına sürterek kokusunu içime çektim.

"Bu kulağa hoş geliyor. Özellikle de bunu da alabilirsem."

"Her zaman. Kanımı al. Bedenimi al. Beni istediğin gibi kullan. Ben seninim."

Ağzım acıyordu ama dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve yeni bir şey hissetmedim. Derisini kolay kolay koparamasam da Daire'yi ısırmaktan zevk almıştım. Onu ağzıma almak hoşuma gitmişti.

Alrik başparmağını dudaklarıma hafifçe sürttü. "Sana dişlerin nerede olması gerektiğini göstereyim ve orada bir şey olup olmadığını hisset."

Ağzımı açtım ve işaret parmağını dişlerimin arkasında gezdirdi. Bir taraftaki bir noktanın üzerinden geçti ve nefesim kesildi. İçimden bir his geçti, sinir uçları canlandı. Ağzımı

Dilimi dişlerimin önüne doladım ve diğer tarafa bastırarak kendimi bir kez daha sarstım.

"Oradalar, ama tam olarak patlamaya hazır değiller." Sesinden memnuniyet akıyordu, sanki onu dişlerimle delmem için sabırsızlanıyor gibiydi.

Doğruyu söylemek gerekirse, ben de bekleyemedim.

"Daire, neden bu sefer ona nasıl yapıldığını göstermiyorsun?"

"Memnuniyetle," diye mırıldandı Daire, iri adamın omzuna atlarken. Avucunu Alrik'in boynunun ön kısmına doladı ve boğazının yan tarafını okşadı. "Nabızı burada hisset."

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı o noktaya bastırdım, dilimi Alrik'in tenine değdirebilmek için hafifçe araladım. Nabızı dilimin altında sert ve sabit bir şekilde atıyordu. Onunla alay ederek dişlerimi boynuna geçirdim ve tepki vermeden önce ne kadar sert ısırabileceğimi test ettim. Ağzım onun nabızıyla birlikte zonkluyordu. Dişlerimi onun derinliklerine batırdığımı, kanının ağzıma hücum ettiğini hissettiğimi hayal ettim ve inledim.

Bu da onu inletti.

Daire güldü. "İzin verin kraliçem."

İzleyebilecek kadar geriye yaslandım ama avuçlarımı Alrik'in göğsünde tutmaya devam ettim. Ellerimi teninde gezdirmeden duramıyordum. Daire de ona dokundu, boğazını tuttu, bir kolunu beline dolayarak onu kendine doğru çekti. Ve birden kafama dank etti.

Birden fazla şekilde birbirlerini besliyorlardı.

Daire Alrik'in boğazını yaladı, dilini sert ve uzun darbelerle düzleştirerek Alrik'in başının derin, ürpertici bir iniltiyle omzuna düşmesine neden oldu. Onun sikini yalıyor da olabilirdi. Alrik'i ısırıldığında kışına kaymak kadar samimiydi. Alrik sırtını dikleştirdi ve bana doğru itti.

Ve birdenbire onlarla tam olarak nasıl olacağını görebiliyordum. Biri beni sikerken, diğeri diğerini sikiyordu. Birbirlerinin üzerine kan damlatıyorlardı.

Ürperdim, daha da yaklaştım ve Alrik'in kasıklarına uzandım. Bu yüzyılda yaşayıp da seksin temellerini bilmemenin mümkün olduğunu sanmıyorum ama daha önce bir erkeğin aletini hiç görmemiştim. Çok teşekkürler, bir kadının cinsel organını göstermekten çekinmeyen ama bir erkeğinkini asla göstermeyen saçma cinsiyetçi televizyon.

Parmaklarım onu keşfetmek için kaşınıyordu. Çıkıntıların ve damarların izini sürmek, onu soluk soluğa bırakan ve ürperten şeyin ne olduğunu görmek. Utangaç değildim. Hem de hiç. Ve şimdi

onunla ve arkadaşıyla oynama fırsatı bulduğumda, onların dayanabildikleri kadar eğleneceğimden emindim.

Daire bir an için ağzını kaldırdı ve kanın Alrik'in göğsünde benim için iz bırakmasına izin verdi. Kot pantolonunu çekiştirerek açarken izleri deliklere doğru yaladım. Elimi pantolonunun önünden içeri soktum ve parmaklarımı sikinin etrafına doladım. Çok sert, çok kalın ve yine de inanılmaz yumuşak. I

Kalçalarımı kalçalarının etrafında sıktım, elleri için yanıyordum. Ağzını. İçime batan o lezzetli horoz.

Yine de bana dokunmadı bile.

Tenine karşı inledim ama bana dokunmasını isteyecek kadar uzun süre kanından ayrılmak istemedim.

Kanı boğazımı yaktı, çok iyiydi. Daire'ninkinde olmayan bir tekme, ekstra bir yumruk vardı. Bir kadeh viski gibi doğrudan kafama gitti ve Alrik'in aletini daha sert sıktım.

Ağzımı Daire'nin benim için açtığı deliklerin üzerine kilitleyerek, susuzluktan ölmek üzere olan bir kadın gibi Alrik'i içime çektim. Daire'nin saçları yanağımda gezindi ve sonra dilinin ağzımı ve Alrik'in tenini yaladığını hissettim. Gözlerinin içine bakabilmek için başımı eğerek ona yer açtım. İkimiz de Alrik'ten beslenirken, onun tenini yalıyor, birbirimizin ağzını buluyorduk.

Daire'nin dudaklarından Alrik'in kanını yaladım, kanı paylaşırken dili ağzımın içine kaydı ve büyük adamın rezervini kıran da bu oldu.

Alrik kollarını bana doladı ve beni kendine doğru sıkıca kavradı. "Önce hangisini istersin kraliçem: penis mi, dişler mi?"

Onu yumruğumun arasından geçirdim ve burun deliklerinin nasıl alevlendiğini izledim. "İkisi de."

ALTINCI BÖLÜM

Shara

Kapüşonluyu başımdan çektim ve Alrik de hemen tişörtümü giydi. Pantolonumu çıkarabilmek için ayağa kalktım ki bu belki de bir hataydı. Çünkü Alrik ağzını karnıma bastırdı ve Daire onun sırtından sütyenime uzandı.

"Önlem almalıyız," dedi Alrik karnıma doğru.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak kot pantolonumu kalçalarımın altına sığdırdım. "Doğum kontrolü gibi mi? Prezervatif gibi mi? Sanırım vampirlerin bu tür şeylerin dışında tutulduğunu sanıyordum."

Daire homurdandı. "Öyleyiz. Bir varis isteyip istemediğinize ve ne zaman istediğinize siz karar vereceksiniz.

Bu, endişelerimizin en küçüğü."

Ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkarmayı bitirmek için oturmaya başladım, ama Alrik tenis ayakkabılarımı çözdü ve omuzlarına tutunarak onları çıkardım.

"Senin gücün." Alrik bana baktı ve gözlerinin arasındaki çizgilerde endişenin yazılı olduğunu görünce şaşırdım. "Geldiğinde biz de hissedeceğiz ve biz de gücümüze kavuşacağız. Hepimiz bir süreliğine savunmasız olacağız.
bir süre."

"Serpintiden bahsetmiyorum bile." Daire omzumu öpmek için eğildi. "Bildiğimiz kadarıyla, tüm binayı üzerimize yıkabilirsin."

Kolumu yukarı kıvırdım ve sütyenimi göğüslerimin üzerinde tuttum. Üzerime bir utangaçlık çöktü diyemem. Sadece bir kırılma hissi. Bir parça da şok.

Bir saat kadar önce, karanlıkta saklanan canavarlardan korktuğum için olabildiğince hızlı bir şekilde küveti temizliyordum.

Şimdi iki adamla besleniyordum. Biz vampirdik. Ve ilk kez seks yapmak üzereydim.

Onları istiyordum, hiç şüphe ya da tereddüt duymadan. Aslında, sonunda arzu hissettiğim için rahatlamıştım. Bedenim hemen atlamaya hazırды, ama zihnim

arayı kapatmak için biraz zaman istedi.

"Gücü getiren seks mi?"

"Hayır." Alrik her bir ayağını nazikçe tutarak çoraplarını çıkardı ve kot pantolonunu çıkarmama yardım etti. "Bu kan. Güç burada yatıyor. Seks sadece onu daha da iyi yapan bir bonus. Artık bizden beslendiğine göre, gücün artacak. Ne kadar çok kan alırsan, gücün o kadar artar. Bu gece ya da günler sonra olabilir, ama gelecek ve bazen patlayan bir bomba gibi. Ve bizi beslediğinizde gücümüz de artacak." "İyi seks kanı tatlandırır ve daha da güçlü hale getirir," Daire

ekledi. "Kanı paylaşıp seksi paylaşmamak ya da seksi paylaşıp kanı paylaşmamak mümkün ama çoğumuz bu kombinasyona karşı koyamıyoruz."

Kendimi güçlü hissetmiyordum. Hayatının çoğunu korkarak geçirmiş biri nasıl güçlü hissedebilirdi ki? Ama bir şekilde mantıklı geliyordu. Canavarların beni kanım yüzünden avladığını biliyordum.

Daire, "Sen İsis'in kızıydın, bu yüzden gücün büyük olacak," dedi. "Umarım yakınlarda bir mezarlık yoktur."

Kafam karışmış bir halde gözlerini aradım. "Neden?"

"İnsanları ölümden geri getirmesiyle bilinirdi." Oh. Hay aksi.

"Gerçekten mi? Annem hiç böyle bir şey söylememişti."

Madem böyle bir gücü vardı, neden babamı kurtarmadı? Deli bir kadın gibi çılgın atarak evden çıkıp bize yardım etmek için sokağa koşmuştu. Babam beni omuzlarına almış, bizi pusuya düşüren iki canavarın ulaşamayacağı bir yerde tutmuştu. Hava henüz kararmamıştı ama alacakaranlığın riskli pembe ve lavanta rengi zamanıydı. Parkta softball oynarken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık.

Canavarlar o düşene kadar bacaklarını ve dizlerini kestiler. Bana saldırmaya çalıştılar ama ben sopamla birinin kafasına vurmaya başardım. Ama diğeri babamın boğazını parçaladı.

Annem bir korku filminden fırlamış gibi feryat etmişti. Ama hiç tereddüt etmeden beni kucağına aldı ve eve doğru koşmaya başladı.

Babamı sokakta kanlar içinde bırakarak.

Alrik, "Her kraliçenin gücü farklıdır, aynı soyda bile olsa benzerdir," dedi. "Hangi hediyelerin verileceğine tanrıçalar karar verir ama her soyun kendine özgü..." Tereddüt etti, ya doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu ya da söylemekten korkuyordu.

Daire onun yerine "Lezzet," diye tamamladı.

"Doğru, ama aradığım kelime tam olarak bu değildi."

"Lanet mi?"

Alrik yüzünü buruşturdu. "Onu korkutmak istemiyorum."

Kolay kolay korkmadığımı söylemek isterdim ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Ormanda dolaşan ve gittiğim her yerde beni avlayan o canavarlardan değil.

Titredim, kollarımı önüme doğru gerdim.

Çok önemli bir şeyin farkına varana kadar birkaç dakika geçti. İki adam da orada öylece diz çökmüştü. Bekliyorlardı.

Beni istemelerine rağmen bana dokunmadılar. Az önce Alrik'in sikini avucumun içine almıştım. İstedığım kadar kanlarını içmiştim ve burada neredeyse çıplak duruyordum ve avantajlarını kullanmadılar.

Alrik'in bakışlarıyla karşılaştım ama bir şey söylemedim. Söylememe gerek yoktu.

"Sen bizim kraliçemizsin, Shara. Hayatımızsın. Kanımız senin emrinde. Kanımızı istiyorsan ve başka bir şey istemiyorsan, bu böyle olacak."

"Bunu istemiyorum," diye fısıldadım, sütyenimin düşmesine izin vererek.

"Hepsini istiyorum.

Sadece... Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Alrik'in gözleri kısıldı ve odamı gördüğü zamanki gibi yine kızgın görünüyordu. Bazı odalara kıyasla neredeyse bir saraydı. içinde kaldığım çöplükler. Sonra Daire'ye baktı ve bu sefer kafamın içinde onun sözlerini duydum.

İnanılır gibi değil. Yaşında bakire bir kraliçe...:

Bir rezalet: Daire bana göz kırptı. Belli ki kulak misafiri olduğumu biliyordu.

"Um," dedim yüksek sesle, bir güvene ihanet etmek istemedim. "Seni duyabiliyorum." "Elbette," diye yanıtladı Alrik, her kelimesi kısa ve ısırtıcıydı. "Sen bizim

Kan. Artık düşüncelerimize erişebilirsiniz."

"Neden kızgınsın?"

Dizlerinin üzerindeyken bile bana baktı ve bir şekilde dik dik bakmayı ve korkutucu görünmeyi başardı. "Kraliçem, ihtiyacını giderecek kimse olmadan sessizce acı çekmez. Kraliçem yalnız değil. Kraliçem aç, üzgün, acı çekiyor ya da korkmuş değil. Kraliçem senin dayanabileceğin kadar zevk alacak. Bu nedenle Daire'nin sizi ağzıyla eğlendirmesine izin vermenizi öneririm. Hiçbiri onun kadar iyi değildir ve bu da geri kalanının sizin için aynı derecede keyifli olmasını sağlayacaktır."

Gözlerim Daire'ninkilerle buluştu ve hafifçe öne eğildi ama bana dokunmadı.

Güç. Ne demek istediklerini anlamaya başlamıştım ama bu gücün kanla ya da büyümlü vampir saçmalıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Burada üstsüz durabilirdim ve Daire ben izin verene kadar bana dokunamazdı. Umutsuzca bunu yapmak istese bile.

Her iki adam da kanlarını almama ve onlara istediğim gibi dokunmama izin vermişti, Alrik'in durumunda yakından. Oysa bana neredeyse hiç dokunmamışlardı.

Sadece kendime değil, onlara da güvenimin arttığını hissettim. Onları henüz çok iyi tanımıyor olabiliirdim ama onlara güvenebilirdim. İznimi bekledikleri her an bunu kanıtlıyorlardı.

Onlarca yıldır güneş ışığına kapalı olan bir odadaki ağır perdeleri arkaya atmak gibiydi. Hayatımın ne kadar karanlık ve kasvetli olduğunu fark etmemiştim bile. Yalnız olmaya alışmıştım, kimseye güvenemiyordum.

Parmaklarımı saçlarına doladım ve yüzünü göğsüme doğru çektim. Dudakları tenime dokundu, göğüslerimin üst kısımlarında yumuşak, hafif öpücüklerle dans etti. Dilinin meme ucuma sürtünmesi kollarında sarsılmama neden oldu. Tepkimi kontrol etmek için bana baktı. Ya da belki de sadece göğsümü ağzının sıcaklığına aldığında başımın nasıl geriye yuvarlandığını izlemek istiyordu. Onun

Dil kıvrılıp meme ucumu okşadı ve içime akan hisle titredim. Sinirlerim alevlendi, damarlarımda akan basamaklı bir zevk devresi oluştu. Diğer göğsüme geçti ve dizlerim titredi. Karnımdan aşağıya doğru bir yol yaladı, yanlarımda ve kalça kemiklerimde küçük, alaycı nipsler vardı.

Yüzünü kasıklarına doğru itti, yine de beni inleyen şakacı bir darbe. Dili külotumun üstünü okşadı ve ben aniden külotumu yeterince hızlı çıkaramadım. Onları kalçalarımın altına iter itmez, o devraldı ve ayaklarıma kadar çekti.

Alrik beni kendine doğru çekti ve yatağıma götürdü. Şaşırtıcı derecede sıcak tenim benimkine bastırdı ve ben aralarına uzanıp onları önden arkaya doğru içime çekmek istedim. Tenim temas için açlık çekiyordu, sanki bunun için solmuş ve ölmüş gibiydi, tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu asla bilemezdim.

Gözlerimi zorla açtım ve Daire'yi görece kadar başımı kaldırdım. Vücudunun güçlü hatlarını içime çektim. Alrik kadar hantal ve yırtık değildi, kasları daha zarif ve kıvraktı ama yine de tehlike ve güç vaat ediyordu. Pantolonunu çıkardı ve bize katılmak için yatağın üzerine bir dizini koydu. Alrik'in

Karyola gıcırdadı ve Alrik'e endişeli bir bakış fırlattı. "Bu çürük yatak hepimizi taşımayabilir."

Daire baldırımı öperken bile Alrik ağzını benimkine değdirerek dikkatimi ona çekti. "Kraliçemize daha iyi, daha dayanıklı bir yatak sağlamalıyız."

Onun gibi bir düzine erkeğin etrafta durup izlediğini, katıldığını ya da... hiçbir fikrim olmadığını hayal etmeye çalıştım. Ama ağzımın onunkine karşı titremesine neden oldu. "Bir düzine Blood için yeterince büyük mü?"

"Evet, eğer istediğin buysa."

Daire bacaklarımda yavaşça ilerledi, dizlerimin üzerinde durdu, parmakları baldırlarımda aşağı yukarı kayarak kaslarıma masaj yaptı. Ayaklarımda kemerlerini ovdu. Sonra dizlerimin üzerine çıktı, kuadrisepslerimi gevşetti. Ellerindeki güç beni zevkten eritti. Yıllarca savaşmak, koşmak, hayatta kalmak için mücadele etmek, o vücudumda yukarı doğru ilerlerken santim santim gevşedi.

"Bırak seninle ilgilenelim," diye fısıldadı Alrik ağzıma karşı. Parmakları köprücük kemiğimden ve kolumda gezinerek tenime hayat verdi. "Seni sevmemize izin ver."

Sanırım seninle *sevişmeyi* kastetti, seni sevmeyi değil, ama şu anda, nazik, yavaş dokunuşlarının tadını çıkarırken, bana tek ve aynı şeyi hissettirdi.

Elleri. Ağızları. Çok yumuşak, hassas ve nazik. Beni acele ettirmediler ya da itmediler, ama her çukurda oyalanmaya kararlıydılar sanki Kulağımın kıvrımından en küçük parmağıma kadar her santimimi tadın ve okşayın ve beni en çok memnun eden noktaları bulun.

Daire sonunda dilini amımın üzerinde nazikçe gezdirdiğinde beni ihtiyaçtan titretti. Bacaklarımı daha fazla açtım, dizlerimi yukarı çekerek ona olabildiğince açıldım. Dudaklarıyla ısırды, kıvrımlarımı nazikçe emdi. Dili klitorisimin etrafında dolaşarak vücudumda dalgalanmalar yarattı. Basınç arttı ve neredeyse kanlarının içimde aktığını hissedebiliyordum, sıcak bir lav havuzu. Ağzına doğru ittim, daha fazlasını istedim ve o da buna mecbur kalarak dilini bana karşı daha sıkı bir şekilde düzleştirdi. Alrik meme ucumu ağzının sıcaklığıyla emerken, diğerini hafifçe çimdikledi ve aniden içimdeki baraj yıkıldı. Otel odaları kâğıt gibi ince olduğu için çok yüksek sesle bağırmanın çalışarak altlarında titredim. Ağzım tekrar zonkladı ve dilimi ağzımın damında gezdirdim ama dişleri yoktu. Sadece yükselen bir açıklık.

"Yine mi? Daire sordu ama bu soruyu bana mı yoksa Alrik'e mi soruyordu emin değildim. Bu tek kelime gerginlikle titreşiyor, çaresiz bir açlıkla çiğleşiyordu. Hâlâ bana nazıkçe, yavaşça dokunuyordu ama kendi ihtiyacı kafatasında bir matkap gibi patlıyordu. Bedenime olan ihtiyacı. Kanıma olan ihtiyacı. Hangisini daha çok istediğinden emin değildim.

Kolumu Alrik'in boynuna doladım ve duygularını hissettim. Savaş sırasında duygularını derinlemesine kilitlemiş bir savaşçı gibi daha kapalı ve kontrollüydü. Ama fiziksel olduğu kadar zihinsel olarak da ona ulaşmaya çalıştığımı hissetmiş olmalıydı. Kapıyı açarak beni içeri buyur etti. Duyguları içime aktı: Daire'de olduğu gibi şiddetli bir açlık, şiddetli bir ihtiyaç. Ama aynı zamanda koruyucuydu. Eski yeminli bir şövalye gibi, kapıda nöbet tutmak için metanetli, neredeyse kadercı bir kararlılığı vardı. Bu duygularda yılların geçmişini ve bekleyişini hissettim. Hayatı boyunca bunu beklemişti, beni beklemişti. Bir bekleyiş ıstırabı, o kadar uzun yıllar ki saymaya başlayamadım. Başkalarının aşka sahip olmasını, başkalarının kraliçelerine sahip olmasını, onun kanını, güvenini ve itimadını paylaşmasını izlerken, onun hiçbir şeyi yoktu. Onun için kan ve seksten daha fazlasıydı. O olmak istiyordu. Güvenilecek kişi, Liderlik edecek kişi, en yakın sırdaşım, en çok ihtiyaç duyduğum kişi.

Elimi sırtının düzlemlerinde gezdirdim ve gözlerinin içine baktım. "Sana ihtiyacım var."

Bana karşı titredi. "O zaman bana sahip olacaksın."

Daire'nin geri çekilip Alrik'in kalçalarımın arasından kaymasına izin vermesi için bir emre ihtiyacı yoktu. Bir an için onu üzdüğümünden, kıskandığımdan ve gideceğinden korktum ama yanımıza geldi ve Alrik'in yerini aldı.

Böylece ikisini de öpüp dokunabilecektim. Alrik çok büyük, çok ağır ve çok güçlüydü. Panikleyebileceğimi düşündüm. Belki de deneyimsiz olduğum için paniklemeliydim. Ama tavırları o kadar kontrollüydü ki, tamamen bana ve benim zevkime odaklanmıştı, korkmadım. Beni ne kadar çok istediğini bilmeme rağmen acele etmedi ya da vücuduma zorla girmede. Aletini bana doğru okşadı, büyüklüğünü hissetmeme izin verdi, ama bu büyüklüğü sadece beni iyi hissettirmek için kullandı. Ve öyle de oldu - klitorisime süründü, ileri geri kayarak beni altına yatırdı, daha fazlası için yalvardı. Ancak o zaman yavaşça içime girdi.

Hep acıyacağını düşünmüştüm ama Daire beni öperken ve Alrik çok yavaş hareket ederken hiç acı hissetmedim. Belki biraz yanma, biraz baskı, ama bu sadece içimde oluşan ihtiyacı artırdı. İçime tamamen girmesi, vücudunu aşağı indirmesi sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

dirseklerinin üzerine çöktü. Hiç itmedi, henüz değil. Sadece bana baktı ve hafif bir ürperti vücudunu sarstı. Sanki o da burada benimle birlikte olduğuna inanamıyordu.

Daire yanağını okşayarak dikkatimi ona çevirdi. "Kraliçem, şimdi yanınızdan ayrılacağım ama sadece ikiniz de risk altındayken sizi korumak için. Hayatım üzerine yemin ederim ki, bu gece siz ilk Kanınızı alırken hiçbir köle kılıçlarımın arasından geçemeyecek."

"İkiniz de aynı anda benden içemez misiniz?"

Nefesinin altından kısıp, hırçın bir ses çıkardı.

Alrik'in kasları öyle bir sıkıştı ki homurdandı ve içimde kaydı. "Bizi koruyacak başka bir Kan bulana ya da güvenli olduğunu bildiğimiz bir yuva kurana kadar olmaz. Efendi köle hâlâ dışarıda bir yerlerde.

Kuzey."

Tepedeki bekçiyi unutmuştum. Annemi benden alan canavarı. Zihnimdeki o şeytani lekeyi, geceleri o lekeyi hissettiğimde her zaman kafamın içinde gezinen korku dallarını hissetmek istemiyordum. Özellikle de bu gece.

O canavarı düşünmek bile bilinçaltımın onun nerede olduğunu tespit etmesi için yeterliydi, her ne kadar yön duygum berbat olsa da. "Kuzey "in neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama solumdaki lekeyi hissedebiliyordum. Bu düşünceyi bir kenara ittim, onu görmezden gelmeye kararlıyım. Parmaklarımı Alrik'in saçlarına geçirdim ve ona odaklandım.

Ancak o zaman bana karşı daha derine indi, ilk başta yavaşça, toleransımı test etti. Benim cevabım. İri eli kalçamdan aşağı kayd, beni hafifçe kaydırđı ve ona doğru eğdi. Nefesim boğazımda düğümlendi. Bu baskı içime doğru bir zonklama gönderdi. İç kaslarım içimdeki o sert aletin üzerinde sıkıştı ve titremekten kendimi alamadım.

Alçak, aç bir ses çıkardı ve yavaşça içimden çıktı. Yukarıdaki yıldızlar, o kadar yavaştı ki, yemin ederim bir mil uzunluğunda hissettiriyordu. Sırtını tuttum, onu daha yakına çekmeye çalıştım, bu amansızca işkence eden kaymayı durdurmak için. O da aynı yavaşlıkla tekrar içeri itti ve pelvisini klitorisime sürtmek için durakladı.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Onu çekiştirmeyi, sırtını, saçlarını pençelemeyi, onu kendime çekmeye çalışmayı bırakamıyordum. Ağzını. Onun ağzını istiyordum. Tenimde, boğazımda ve sonra kafama dank etti.

Dişlerini istedim.

"Lütfen," diye fısıldadım dudaklarına.

Nazik kontrolü kırıldı. Önce bir parça, sonra daha sert, daha hızlı bir itiş. Tekrar. Sırtımı, boğazımı kamburlaştırmak, başımı davet edercesine yana çevirmek doğaldı. Avucunu ensemden geçirerek başımı destekledi ve dişlerini içime geçirdi. Nefesim kesildi, ani beyaz acı parıltısıyla şok oldum, neredeyse acı verecek kadar iyi acı veren zevk çizgisini sürdürdüm. O İçimde, penis, dişler ve kan. Ve şimdi benim kanım onun içindeydi.

Boğazıma karşı derin, vahşi bir çığlık attı, vücudu daha da sertleşti. Tekrar doruğa ulaştığımı hissedebiliyordum ama bu nazik, girdaplı bir zevk değil, kasların sıkılması ve etin gerilmesiyle oluşan bir depresyon olacaktı. Sarsıldım, içimdeki her şey nükleer bir patlamanın gücüyle infilak etti. Bir avuç misafiri rahatsız etmemek için sessiz kalmaya çalıştığımı unuttum. Gözcüyü bile unutmuştum. Alrik'in omuzları ellerimin altında kasıldı, kasları gerildi. Onun doruğa ulaştığını hissettim, içimde bir sıcaklık seli oluştu. Ama içimi dolduran baskı hiç bitmedi. Sanki kara bir kasırga içimi doldurmuştu, girdaplı sular her yönden hücum ederek içimi doldurmaya devam ediyordu. Daire'yi gördüm, sağımda duruyordu, gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu. Sanki ormandan izlerken yakalanmış büyük bir hayvanın parıltısı gibiydi. Ama sonra o bile gitti.

Gölgeli rüzgârlar içimde dönerek yükseliyordu. Alrik'in kanını dilimde tekrar tadabiliyordum, o zengin, sıcak kanın hatırası ağızımdaydı. Kum kokusu alıyordum, yüzyıllardır acımasız güneşler tarafından ısıtılmış kuru, pişmiş toprak.

"Shara."

Annemin sesi. Ağlayarak yanına gittim, ellerim karanlığın içinde onu arıyordu. Ona dokunduğum anda, sanki dolunay kalın bulutları yarmış gibi onu net bir şekilde görebiliyordum. Ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Saçları benimki gibi koyu renkti ama daha kıvrımlı ve şekilli idi. Onun gözleri bende de vardı. Yıldızlarla parlayan mürekkep gibi gece yarısı gözleri.

"Kızım."

YEDİNCİ BÖLÜM

Shara

Annemin kolları beni sardı, öyle sıkıyordu ki nefes alamıyordum. Yine de iyi hissettiriyordu. Birçok gece beni bu şekilde kendine doğru çekmiş, etrafta canavarlar dolaşsa da güvende olduğumuza dair bana güvence vermişti. Hatırladığım gibi kokuyordu, kalbimi sızlatan tatlı bir vanilya.

"Sana anlatacak çok şeyim var," diye fısıldadı. "Ama önce özür dilerim. Çok üzgünüm." Sesi kesildi ve bana karşı titredi.

"Her şey yolunda anne. Ben iyiyim ve şimdi iki adam beni buldu. Kan'dan olduklarını söylüyorlar. Benim Kanım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Uzun, yumuşak bir nefes verdi. "Evet. Bu yüzden buradasın. Seni tekrar görmeme neden izin verildi. Isador'un mirasına sahip çıkıyorsun."

Daire ve Alrik de bir mirastan söz etmişlerdi ama bu konuda daha heyecanlıydılar. Annemin sesi boyun eğmiş gibiydi ama belki de bu benim hayal gücümdü. Oturdu, bacak bacak üstüne attı, ben de ona katıldım, yüzüm ona dönüktü. Nerede olduğumuzu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Kum tepeleri her yöne doğru uzanıyordu ve gece gökyüzü yıldızlarla parlıyordu. Yüksek bir dağın üzerinde hilal şeklinde bir ay asılıydı. Hayır, dağ değildi. Kenarları çok mükemmel ve dikti.

Bir piramit.

"Mirası hiçbir zaman istemedim. Bu benim için ağır bir yükü. Umarım Tanrıça sana acıyor ve sana benimkinden farklı hediyeler veriyor. Daha katlanılabilir hediyeler."

Bir sürü sorum vardı. Ne tür hediyeler? Bir hediye nasıl kötü bir şey olabilir? Tanrıça mı? Daha önce bir tanrıçadan hiç bahsetmemişti. Ama dikkatini dağıtmaktan korkuyordum. Benimle daha önce hiç bu kadar açık konuşmamıştı ve içten içe acele etmem gerektiğini hissettim. Buradaki zamanın çok değerli olduğunu hissediyordum.

kum saatindeki kumlar gibi. Bana en önemli şeyin ne olduğunu söylemesini istedim.

"Alan'a aşık olduğumda bunun dualarıma bir cevap olduğunu düşündüm. Yalvarışımı duydu ve bana bir çıkış yolu, kan ve güce ihtiyaç duymadan tadını çıkarabileceğim bir hayat verdi. Üçlü, mirasım hakkında asla konuşmadığım ve güçlerimi kullanmaya kalkışmadığım sürece gitmeme izin vermeyi bile kabul etti.

Üzerime bir büyü koydular, bu yüzden eski hayatımdan hiç bahsedemedim.

"Çekip gitmek kolaydı. Normal bir hayat yaşıyorduk. Bir işim, sevdiğim bir kocam vardı ve kimi kanla ödüllendireceğime karar vermek gibi sürekli bir mücadele yoktu. Kanımı alıkoyarak kimi cezalandıracağıma. En fazla gücü elde etmek için beni kimin besleyeceğine. Kiminle müttefik olacağıma. Kim sadece beni silah olarak kullanmak için kanımın tadına bakmak isterdi. Sonunda yaşayabiliyor ve nefes alabiliyordum ve bu harikaydı.

"Siz bize gelene kadar."

Şaşırmış bir halde ona sadece sessizce bakabildim.

"Seni çok sevdim, Shara. Bundan asla şüphe etme. Alan bir kızı olduğu için çok heyecanlıydı ama riski anlamamıştı. On yıldır yuvamın dışındaydık ve tüm bu yıllar boyunca bir kez bile köleler tarafından avlanmamıştım. Mirastan vazgeçmiştim ve gücüm çabucak tükendi. Ama sen güçle doğdun. En başından beri senin kokunu aldılar. Seni istediler. Ve bizi acımasızca avladılar. Gücüm olmadan seni korumak için hiçbir şey yapamazdım. Bizi neyin avladığını bile söyleyemezdim, en genel ifadeler dışında, geas sayesinde."

Karnım zonkluyordu ve nefes alışım çok hızlı ve sığıdı. Bayılmadan önce yavaşça nefes alıp vermeye konsantre olmak zorundaydım.

Ailemin ölmesi benim hatamdı. Canavarlar gerçekten de başından beri beni avlıyorlardı. Eğer ben doğmamış olsaydım, annem ve babam hala hayatta olacaktı.

Annem kollarımın üst kısmını sıkarak dikkatimi yüzüne çekti. Gülümsedi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Seni hiçbir şeye değişmezdik.

Dünya. Alan ve ben senin hayatımızda olman için binlerce kez ölürüz. Sen gerçekten tanrıçanın bir armağanısın."

Bir hediye gibi hissetmiyordum. Aslında kendimi lanetlenmiş gibi hissediyordum. "Vakit geldi."

Boğazımı yakan safrayı yuttum. "Ne için zaman?" "Tanrıçayı görmek ve hediyelerini alman için."

"Isis?"

Annem başını salladı ve beni de yanına çekerek ayağa kalktı. "Seni bekliyor." Soğuk ürpertiler omurgamdan aşağıya doğru akarak beni titretti. "Ne yapacağım?" Annem piramidi işaret etti. "Sana söyleyemem."
"Bunu sen mi yaptın?"

Başını salladı ve dudakları kıpırdadı ama sıkıca kapalı kaldı. Büyü devreye girmiş olmalı. Ya da belki tanrıça bana ne beklemem gerektiğini söylemesine izin vermedi. Her iki durumda da berbattı. Bana hiç öğretilmemiş bir ritüeli mahvetmek ya da yanlışlıkla bir tanrıçaya hakaret etmek istemiyordum.

Piramide doğru bir adım attım ama annem aniden kollarını bana doladı ve beni bir kez daha sıkıca kavradı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne. Benim yüzümden öldüğün için çok üzgünüm."

"Üzgün değilim. Asla pişman olmayacağım. Acele et. Çok az zaman kaldığını ve sana gösterecek çok şeyi olduğunu söylüyor."

Piramide yaklaştıkça ayaklarımın altındaki kumlar kayıyordu. Arkama baktım.

Annem son bir kez sol elini kaldırdı, sağ eli göğsünde çapraz duruyordu. Vedalaşırken bile bana hâlâ sarılıyormuş gibi hissettirdi. Piramidin inanılmaz derecede eski ve yıpranmış dik taş duvarlarına geri döndüm. Yüzeyi yüzyılların kumu ve rüzgârıyla çukurlaşmıştı ama avucumu taşa dayadığımda yerinden oynamıyordu. Düşük bir uğultu tenimde titreşti, enerji kolumdan omurgama doğru hızla aktı. Kollarımdaki ve ensemdeki tüyler kalktı. Elimi çektim ama hâlâ bedenimde titreşen o enerjiyi hissediyordum.

Kapı dar ve karanlıktı, piramidin yan tarafında sadece bir delik vardı. Derin bir nefes aldım ve içeri adım attım, taşın kayarak kapanmasından ve beni sonsuza dek içeride kilitlemesinden korkuyordum. İleride parlayan bir meşale beni dar koridordan geçirerek bir odaya soktu. Durdum, parlak renkli duvarlara bakarken nefesimi tuttum. Her şey parıldıyordu, altın ve mücevherler. Zemini koyu kraliyet morundan lüks dokuma halılar kaplıyordu. Duvarlar hiyerogliflerle kazınmıştı, her biri mükemmel derecede net ve garip bir şekilde okunabiliyordu. Onları okuyamamalıydım... ama bu sembollerin ne dediğini biliyordum.

Ben, İsis, var olmuş ve var olacak her şeyim.

Müzik çalmaya başladı ve bakışlarımı karşı duvardaki başka bir kapıya çekti. Oradaydı, bekliyordu, biliyordum. Sertçe yutkundum.

Kapıya doğru yürürken titriyordum. Kemerin üzerinde "*İsis'in Kanı*" yazıyordu. Tüm bunların bir yalan olduğuna ve odaya girmeye teşebbüs ettiğim anda bir kum fırtınası tarafından emileceğime ya da izinsiz girmeye cüret ettiğim için dev bir akrep tarafından öldürüleceğime dair mantıksız bir korku duyuyordum. Evet, belki de çok fazla *Mumya* izlemiştim.

Filmler. Keşfettiğim eski metinleri açıp yüksek sesle okumamam gerektiğini kesinlikle biliyordum.

Kraliyet moru bir halı, odanın ortasındaki yükseltilmiş kürsüye doğru uzanıyordu. Altın bir tahtta oturan bir kadın, piramidin içine doğru süzülen gümüş rengi ay ışığının kareleriyle aydınlanıyordu. Hayattan daha büyük ya da korkutucu görünmüyordu. Ona bakarken gözlerim alev almadı. Basit bir elbise giymişti.

Beyaz Mısır elbisesi, ağır altın yakası, çınlayan birçok bileziği, altın ve lapis süsleri vardı. Ağır örgüleri başında karmaşık bir desen oluşturacak şekilde kıvrılmıştı. Başının üzerinde devasa altın boynuzlar gibi yükselen bir taç vardı. Kucağında bir çeşit lir tutuyordu ve tıngırdayan sesleri beni kendine yaklaştırdı. Neredeyse kendimi yılan oynatıcısının flütüyle büyülenmiş bir kobra gibi hissediyordum.

Bir grupta çalan ya da sokakta yürüyen herhangi bir güzel kadın olabilirdi - ta ki bana bakana kadar.

Midem, sanki yer aniden ayaklarımın altından kayıp gitmiş ve sonsuz bir çukura düşüyormuşum gibi sarsıldı. Koyu renk gözleri muazzam bir güçle parlıyordu, sanki zamanın başlangıcından beri her dolunayın gelgit gücünü taşıyordu.

"Isador'un kızı."

Sesi kemiklerimi sızlatıyordu. Kulaklarım donuk bir uğultuyla çınılıyordu ve bir komut duyamayacağımdan ve beni oracıkta öldüreceğinden korkuyordum. Endişelenmemeliydim, çünkü bir tanrıça size bir şey söylemek istediğinde, O duyulacaktır.

"Isador'un hala bu dünyada yürümesinden memnun olmayacaklar. Seni susturmaya çalışacaklar. Tam güce ulaşmadan ve kesinlikle benim soyumu devam ettirmeden seni öldürmeye çalışacaklar. Sana en iyi savaşçıları gönderiyorum, güçlü ve yakıcı kanla dolu. Koruma ve güç için onları iç, her zaman yakınında tut. Sen kendi silahlarını bileyip seni koruyacak bir kalkana ihtiyaç duymayana dek onların kanı sana kalkan olacak."

"Onlar kim?" Yüksek sesle konuştuğumu fark ettiğimde, bir elimi ağzıma kapattım. Gözlerimi kocaman açarak O'na baktım ve tepkisini bekledim. Onun huzurunda konuşmaya cüret ettiğim için beni cezalandıracak mıydı?

Bir ses çıkardı, toprağın homurdanması ve yer değiştirmesi gibi derin, alçak bir gümbürtü. Güldüğünü anlamam bir anımı aldı. Elini kaldırdı ve bana yaklaşmamı işaret etti.

"Onlar Hüküm Süren Eski Kraliçeler, Üçlü. Değişimden hoşlanmazlar ve sen, sevgili çocuğum, bu dünyadaki geleceğimizi temsil ediyorsun. Doğumunuzun iğrenç olduğunu düşünecekler, ama siz benim tasarımımla yaratıldınız. Onlar

Ne olduğunuzu tam olarak anladıklarında sizden nefret edecek ve korkacaklardır. Sizi kontrol etmeye çalışacaklar ve bu başarısız olduğunda sizi öldürmeye çalışacaklar."

Parmaklarını kaldırarak tekrar işaret etti, uzun tırnakları altın renginde parlatılmış ve ucu sivriltilmişti. Yaklaştım, tam olarak korkmadım, ama temkinli. Vücudumdaki ince tüyler yükseldi, tenim O'ndan akan enerjiyle karıncalandı. Kafatasım O'nun gücüyle zonkluyordu. Yakından bakınca daha da güzeldi. Teni kesinlikle kusursuzdu, güçle parlıyordu, cilalanmış obsidyen ve elmaslar gibi ışıldıyordu. Gözlerim güneşe çok uzun süre bakmışım gibi yanıyordu ama başka tarafa bakamıyordum. Ona bu kadar yakın olmak acı veriyordu.

Artık O'nu gördüğüme göre, asla ayrılmak istemiyordum.

Sol bileğini yukarı çevirdi ve o vahşi görünümlü tırnaklarından birini derisini delmek için kullandı. Delikten kıpkırmızı kan fışkırdı ama sıçramadı.

Damarımda bir delik açsaydım benimki gibi olurdu. Kan gerçek gibi bile görünmüyordu. Çok parlaktı, erimiş lav ve yakut gibi parlıyordu.

"İç, Isador'un Son Çocuğu. Uzun ve derin iç. Sen soyumun sonuncususun ve bu yüzden sana *tüm* hediyelerimi veriyorum."

Daire ve Alrik'in üzerine aklıktan ölmek üzere olan bir kurt gibi çökmüştüm ama onun kanını tatmakta tereddüt ettim. Onların kanı beni bu kadar inanılmaz, güçlü ve güzel hissettirdiyse... bir tanrıçanın kanı bana ne yapabilirdi ki?

Bileğini ağzıma bastırdı ve ben de küçük bir yudum aldım. Çok fazla almaktan korkuyordum. Bedenime bu kadar güç çekmekten korkuyordum. Hiç güçlü olmamıştım. Saklanarak, kaçarak ve savaşılarak geçen bir ömürden sonra, önemli bir gücün bana ne yapacağını bilmiyordum. Savaşmak istedim. Annemi öldüren canavarlara saldırmak istiyordum. Onları öldürmekten memnun olurdum. *Memnuniyetle.*

Köleler öldükten sonra insanları öldürmeye başlar mıydım? İnsanları spor olsun diye katleder miydim? İçimde bu kadar kötülük olduğunu düşünmemiştim ama bir vampir olduğumu da hiç tahmin etmemiştim.

Bir canavar.

Eğer o canavarı beslersem.

"*Çok kibar.*" Sesi kafamın içinde yatıştırıcı bir şarkı fısıltısı gibi. "*Sen bir dişisin. Sen Isador'sun. Her zaman güçlü oldun. Başka birinin senin kadar uzun süre tek başına hayatta kalabileceğini düşünüyor musun? Doğuştan gelen hakkını al ve kullan. Dünyanın buna ihtiyacı var. Dünyanın sana ihtiyacı var.*"

Diğer kolunu bana dolayarak beni kucağına daha da yaklaştırdı. Tenim temasla birlikte çılgılık attı, elektrik şokları sinir sistemimde hızla yayıldı. Titriyordum, bir patlama bekliyordum. Ya da belki beynim kapanacak, tüm sigortaları atacaktı.

Kanı ağzıma doldu. Ama tadı bakır ve sıcak tuzlu kan gibi değildi. Tadı, buz mavisi bir buzuldan beslenen dipsiz bir gölden süzülen sıvı ay ışığı gibiydi. O kadar soğuktu ki, dilimin üzerinde buz kristallerini hissedebiliyordum. Bir an buzun yayıldığını, uyuşturacak kadar soğuk olduğunu ve boğazımı kapattığını hissettim. Zihnimde bir görüntü belirdi; kaskatı donmuş, bir çığın içine gömülmüştüm. Her nasılsa yine de yutmayı başardım ve kanı buzdan, güneşin tüm gücüyle parlayan tatlı ballı nektara dönüştü. Eridi

Buz oluştuğu kadar hızlı bir şekilde vücuduma sıcaklık yaydı. Sanki güneşin kendisini yutmuşum gibi sıcaklık arttı. İçim hassaslaştı ve yandı, derim su topladı. Gözyaşlarım yanaklarımda cızırdadı. Kendimi O'ndan uzaklaştırmaya çalıştım ama O yine fısıldayarak beni yakınımda tuttu.

"En harikulade güçlerimden bazılarının bedeli ağırdır. Bedelini ödeyecek misin, Isador'un Kızı?"

Babamı hatırladım, sokakta kanlar içindeydi, ben kaçabileyim diye ölüyordu.

Annemin boğazı parçalanmıştı, canavarlar benimle alay ediyor, beni kilitlediği güvenli odadan çıkarmaya çalışıyorlardı. Benim için en büyük bedeli ödediler, böylece şimdi burada bu hediyeleri alabiliyorum. Ödlelik edip ölümlerini boşa harcarsam ne olayım.

Yutkunmaların sayısını unutmuştum ama her biri yeni bir his uyandırıyor, bazıları o kadar güçlüydü ki O'na karşı irkildim ve nefesim kesildi. En şaşırtıcı olanı ise yakıcı bir şehvetti. İhtiyaç içimde patladı. Tahta tırmandığımı hiç hatırlamıyor olmama rağmen O'na daha çok bastırdım, O'na süründüm, bir şekilde O'nun kucağına çıktım. Şimdi gerçekten gidip O'nu gücendirmiş olmaktan korkacak kadar beyin hücrelerim kalmıştı.

Ta ki O'nun boğazımı sıkıldığını ve göğsümü avuçladığını fark edene kadar. Anılar içime aktı, o kadar gerçeklerdi ki, aslında benim başıma gelmediklerini, O'nun başına geldiklerini hatırlamak zordu. Onu okşayan eller. Beni. Aç ağızlar. Erkek, kadın, ikisi de, öteki. Fark etmezdi. Hepsi ilahi hissediyordu. Hepsi tanrıçaya dokunmak ve onu memnun etmek istiyordu.

"Çok uzun zaman oldu."

Sesi içi boş bir hüznle yankılanıyordu. Piramitte hiç kimsesi olup olmadığını sormak istedim. Konuşacak, dokunacak kimsesi yok muydu? Ama hâlâ bana gönderecek gücü varken ağzımı O'nun kanından ayırmak istemedim.

Isınan arzu soğudu, kanı yeniden değişti. Soğukluğunu hissettim. Mezar, ölümün soğukluğu, yankılanan sonsuz uyuşuk bir uyku. Başım garip bir şekilde yana yuvarlandı ve delinmiş yarayla temasımı kaybettim. Vücudum

Seğirdi ve içimdeki ışığın öldüğünü hissedebiliyordum. Ruhumun küçük parçaları kuruyor, soluyor. Sert bir rüzgâr ruhumu paramparça ederdi. ve beni dört bir yana dağıt.

Kucağına uzandım ve öldüm.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daire

Başkalarının seks yapmasını izlemeye ve bu duruma katılmayıp nöbet tutmamın beklenmesine alışmıştım. Sadece küçük bir kardeş olarak, kraliçenin yatağına girmeme asla izin verilmemişti. Hiyerarşiyi ve işimi anlıyordum. Ama Shara benim de kraliçemdi. Lanet olsun. *Benim kraliçem.*

Rik beslenmeye başladığında boşalmamak için kendimi zor tuttum. Aramızdaki bağa rağmen, vücuduna dolan gelgitli güç dalgasını hissettim. Çok fazla güç. Hepsini nasıl kontrol altında tuttuğunu bilmiyorum.

Güçlü alfa bedeninin içinde hapsolmuş tüm patlayıcı güçle boşaldığında, neredeyse tekrar kaybediyordum. Onunla birlikte, onun içinde boşalmak, onun altımda kıvranışını hissetmek istiyordum. Rik de içimde olsa ve boşalsa daha da iyi olurdu. Hepimiz aynı anda doruğa ulaşırdık. Tekrar ve tekrar.

Yakında şansım olacak.

Odadaki hava güç, seks ve kanla ağırlaşmıştı. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu, tenim karıncalandı. Onun seksle karışmış kanının kışkırtıcı zengin kokusunu alabiliyordum ve daha fazla bekleyemezdim. Yatağa bir adım daha yaklaştım.

Geceyi yırtan vahşi bir uluma, o anki zayıflığımı kırdı. Döndüm ve ketarlarımı kaptım, ev dediği bu çürük hamamböceği moteline adım atmayı aklımdan bile geçirirsem, o köleyi parçalamaya hazırdım. Duyu organlarımla uzanarak gecenin üzerindeki karanlık, iğrenç lekeleri hissettim. Çok sayıda insan köle otelin dışında dolaşıyor, efendilerinin açlığıyla umutsuz bir çılgınlığa sürükleniyordu. İyi biliyorlardı ki İki Kan'ın onu bulduğunu. Kan'la yüzleşerek ölmek mi, yoksa efendiye elleri boş döndüklerinde ölmek mi? Fazla seçenekleri yoktu. En azından onlara hızlı ve merhametli bir ölüm verebilirdim.

Belli ki, türlerinden birkaçını kolayca öldürdüğümüz saldırının anısı zihinlerinde yeterince tazeydi ki, kendi evlerine dönmeyi seçtiler.

Usta. Geri çekildiler, açlıktan ölmek üzere olan çakallar gibi uzaklaştılar ama köle hâlâ uzaklarda uluyordu. Öfkesini hissettim. Çaresiz açlığını. İhtiyacını.

Kraliçem için. Tıpkı benim
gibi. Ben de onun için
öldürürdüm.

İçimde acıma duygusu titreşti. Shara'nın peşine düştüğünde hayatını bağışlayacak kadar değil ama anlayışla karşıladım. Sonunda beni ondan ayıran pek bir şey kalmamıştı. Eğer o ölürse ve aramızdaki bağı önceden çözemezsek, ben de kendime yeni bir kraliçe bulmak için çaresizce açlıktan ölmek üzere olan akılsız bir canavar gibi geceleri dolaşıp öldürürdüm. Gerçi hiçbir kraliçe Kan gibi bir köleliği kabul etmez.

Düzensiz bir inilti beni yatağa geri döndürdü. Bu erkeksi ses zevkten değil, acıdan geliyordu. Rik'in inlediğini hiç duymamıştım.

Ama o artık Rik değildi. Shara'nın üzerinde devasa bir şekil yükseliyordu, inanılmaz derecede genişti. Bir dağ gibi. Hay sikeyim. Gücüne kavuşmuştu ve daha önce hiç görmediğim bir şeye dönüşmüştü.

Kanlar genellikle koruyucu yırtıcılara dönüşebilirdi: kurtlar, aslanlar, panterler, hatta eskiden birkaç ejderha. Ama bu... Bir kaya trolüne benziyordu. Kelimenin tam anlamıyla, kasları ve uzuvları dev kayalara benziyordu.

"Shara!" Sesi patlamayla karışık bir depreme benziyordu. Döndü ve omzunun üzerinden bana baktı. Yüzünde tanıdığım adamdan hiçbir şey yoktu, gözleri hariç. Tanıdığım o gözler. Ve dehşete kapılmıştı. "Bir terslik var. Sanırım o öldü."

Yatağın yanına gidip nabzını kontrol ettim. Hiçbir şey. Onun Gözleri açıktı ama görmüyordu ve cam gibiydi. Kulağımı göğsüne dayadım ve kalp atışlarını duyamadım. Teni bile üşümeye başlamıştı.

Göğüs kompresyonuna başladım ve birkaç tur boyunca ağızdan ağıza verdim, ardından kalbini ve nabzını tekrar kontrol ettim. "Hayır. Shara. Hayır!"

Rik dev bir tabak büyüklüğündeki avucunu onun boynunun arkasına kaydırıp ve dişleriyle açtığı yaraları kontrol ederek onu hafifçe kaldırdı. Temiz, düzenli ve her ne kadar ne kadar içtiğine dikkat edemeyecek kadar tahrik olmuş olsam da, onu ölüm noktasına kadar boşaltmış olabileceğinden şüpheliydim. Bir Kan'ın kraliçesini tek bir beslenmeyle ölene kadar tüketemediğini hiç duymamıştım.

İçimi dehşet dolu bir kesinlik kapladı. Bütün bir mezarlığı diriltebileceğinden korkuyordum ama belki de en büyük gücü kendisini diriltmek olacaktı. "Onun kim olduğunu hatırla" diye fısıldadım.

Rik o gürleyen yeni sesiyle, "Isador," diye bağırdı. "İsis'in Evi."

"Diriliş tanrıçası. Göğüs kompresyonuna devam edebilirim ama sebepsiz yere kaburgalarını kırma riskini almak istemiyorum."

Rik usulca yataktan kalktı ama neden zahmet ettiğini bilemiyordum. Çerçeve çoktan bir çıra yığınınna dönüşmüştü, şilte ise yerdeydi. Yere oturdu, kadının cansız bedenini kollarının arasına aldı ve sonra bana bir el uzattı. "Onu tutmalıyız. Onu yakın, sıcak ve güvende tutmalıyız."

Elini tuttum ve onunla birlikte kollarına yerleştim. Rik sanki çocukmuşuz gibi ikimizi de kolayca kucakladı. Kollarımı ona doladım ve kalbinin ilk atışını duyabilmek için başımı göğsüne yasladım. Gerçi nefes alış verişinin alçak uğultusundan bir jetin kalkış sesini bile duysam şanslıydım. "Artık geri dönebilir misin?"

Homurdandı ve sesi heyelanda kopan bir toprak parçası gibi çıktı. "O güvende olana kadar olmaz. Eğer çıkmak için savaşmak zorunda kalırsak..."

"O zaman en azından deprem ve kaya gümbürtüsü seslerini kes de duyabileyim koca adam."

Ses çıkarmayı bıraktı ve ortaya çıkan sessizlik sağır ediciydi. Sanırım nefesini tutuyordu. "Ne kadar-"

Duymak için zorlayarak bu cümleyi kestim. Bir damlama, bir hışırtı duydum, neredeyse tüylerin fırçalanması ya da bir tutam saçın esintiyle havalanması gibi. En ufak bir ipek uçuşması. Ona daha da yaklaştım, bedenimi onunkinin etrafına sardım.

"Bize geri dön, Shara."

Shara

Öldüğümü *bilmek*, gerçekten *ölmüş olmaktan* daha kötüydü, eğer öyleyse bir anlam ifade ediyordu. Ölüm boş, sessiz, soğuk bir karanlıktı, tıpkı tüm yıldızları sönmüş evrenin derinlikleri gibi. Beni geri getiren yol gösterici bir ışık görmedim. Uzaklarda beni cennete çağıran sevdiklerimi görmedim. Sadece... karanlık.

Böyle bir sonsuzluk düşüncesi bana çığlık attırdı - her ne kadar duyamasam ve ses tellerim olmasa da.

Döndüm ya da en azından etrafıma bakmaya çalıştım ama görececek bir şey yoktu.

Sadece sonsuz, siyah boşluk.

Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu. Öyle miydi? Madem burada ölecektim, neden annem beni tüm umutlara rağmen doğurdu ve beni güvende tutmak için öldü?

Yalnız mı? İsis bana güç vermişti. Sözde büyük bir güç. Yaşam ve ölüm üzerinde güç.

Eğer ölümü istemiyorsam... o zaman yaşamı seçmeliydim. Ama nasıl? Güç içimde olmalıydı. İçimde. Dışarıda değil.

Bu hiçlikte görünmez ufukları körü körüne aramak yerine, içime baktım. İçimin derinliklerini hissettim, anıların ve düşüncelerin ötesine süzıldüm. Bıçağı boğazıma doğru kaldırdığımda Daire ve Alrik'in bana doğru koştuğunu gördüm. Hafızamda bir çekilme hissettim ve bakmak için durdum. Ormanın içinden bir tepenin zirvesine kadar takip ettim. Ay ışığı bir açıklığa vuruyor, uzun gümüş saçları olan bir adamı aydınlatıyordu. Bana baktı, sanki o da beni görebiliyormuş gibi gözleri büyüdü. Annemi öldüren adam, annemin ölümünden bu yana geçen beş yıl içinde çok daha kötü görünüyordu. Yüzünde çökük çukurlar ve koyu alev alev yanan gözler vardı. Bir sıra sivri dişini gösterdi ve üzerime atladı. Ağır çekimde, kemikli, boğumlu elinin yaklaşmasını izledim, her parmağının ucunda acımasız siyah pençeler vardı. Ama korkmuyordum.

Bir düşünceyle onu toza dönüştürebileceğimi biliyordum.

Onun görüntüsünü ittim ve daha derinlere baktım. Babamın beni omuzlarına aldığını gördüm, batan güneşi kontrol ederken gözleri endişeliydi ama sesini hafif, tavırlarını mutlu tutuyordu. Beni korkutmak istemiyordu. Annem beni kendine doğru sallıyor, tanıdığım ama o anda anlamadığım bir dilde yumuşak ve alçak sesle bir şeyler söylüyordu. Tanrıça'nın piramidini ziyaret ettikten sonra bu Mısır kelimelerini biliyordum. "*Sen benim güneş ışığımsın*", onun ana dilinde söylenmişti. Benim yüzümden öleceğini bilmeme rağmen.

"*Senin yüzünden değil,*" diye fısıldadı annem kafamın içinde. "*Senin için. Memnuniyetle.*"

"Neden?" Beni duyabildiğinden emin olmadan sordum.

"*Çünkü seni seviyorum.*"

Aşk. Bu tek kelime içimde bir şeyleri ateşledi. Bir parça ısı, minyatür bir güneş gibi parlayan küçük bir kor. Ben ona odaklandıkça, alev biraz daha parlaklaştı. Çok güzel, çok saf. Bir damla erimiş güneş ışığı. İçimde genişledi, durgun kalbimi aydınlattı, damarlarımdaki kan ağırlaştı ve soğudu. O parlaklığın bir dokunuşu kanı eritti ve kalbimi ısıttı. Atışını hissettim, ağır, yankılanan bir gümbürtü. Çok yavaş ama güçlü.

Nefes nefese kalarak ayağa kalktım. Göğsüm ağrıyor, kalbim göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi çılgınca çarpıyordu.

"Seni yakaladım. Buradayız. Güvendesin."

Daire. Tenini tenimde hissettim, sıcaklığı etrafımı sarmıştı. Gözlerimi henüz açamıyordum ama bir şey beni ona bağlıyordu.

Granit gibi sert ve soğuk bir şey. Dokunduğumda hareket ediyordu. Zihnim

Onu tanıdım, aramızda oluşan bağ sayesinde büyük bir rahatlama hissettiğimi fark ettim. "Alrik? Neyin var?"

"Hiçbir şey, kraliçem, artık döndüğünüze göre."

Sesi, odayı yırtan devasa bir gök gürültüsü gibi gürledi. Gözlerimin faltaşı gibi açılmasına neden oldu. İkimizi de tutan devasa... şeye baktım ve söyleyebildiğim tek şey "Aman Tanrım" oldu.

Daire güldü. "Bence o bir kaya trolü. Seksi, değil mi?"

Alrik gerçekten de dev bir kaya adama benziyordu. Elimi göğsüne koyduğumda derisini ya da etini değil, taşını hissettim. "Aslında üşümüş."

Onunla aramızdaki bağda bir şey hissettim. Sanki geri çekiliyormuş ya da saklanıyormuş gibi bir sıkışma. Düşüncelerine ulaştım ve korktuğunu fark ettim.

Bu yeni şekilden iğreneceğimden korkuyordum. Ya da daha kötüsü, ondan korkmaktan. Troller köprülerin altında yaşayan ya da kaçırdıkları insanları yiyen iğrenç yaratıklardı. Sonunda gücüne kavuştuğu için sevinmek yerine midesi asitten çalkalanıyordu, çünkü kanımın ona verdiği yeteneği kullanarak ona dokunmak ya da bakmak istemeyeceğimden korkuyordu.

Aptal adam.

Bunu duyduğundan emin olmak için ona çok sert bir şekilde söyledim. Gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Dizlerimin üzerinde yükseldim ve Sequoya ağacı gövdesi büyüklüğündeki devasa kalçalarından birine dayandım. O zaman bile yüzüne dokunmak için uzanmak zorunda kaldım. Bana doğru eğildi ve ben de yanaklarını avuçlarımın içine aldım. Sonra çok bilinçli bir şekilde ağzımı onunkine kilitledim.

Dudakları sert ve soğuktu, çenemin büyük bir kısmını kaplamadan beni öpemeyecek kadar büyüktü ama ellerime doğru gevşedi ve yüzünü okşamamın daha da derinlerine gömdü. Dilimle taş dudaklarının şeklini takip ettim ve nefesi kemiklerimi titreten alçak bir mırıltıyla nefes verdi.

Daire sırtıma bastırarak beni Alrik'in göğsünün sert duvarına yasladı. "Senin için korktuk."

Onun sözleri üzerine Alrik bana karşı ürperdi ve alnını benimkine bastırdı. "Sen benim kollarımda öldün. Hayatımda yaşadığım en korkunç şeydi."

"Benim için de hoş değildi," dedim alaycı bir ifadeyle. "Sanırım lanetle kastettiğin buydu."

"Herkes Isador Hanesi'nin ölümcül yetenekleri hakkındaki söylentileri duymuştur," dedi Alrik acımasızca. "Ve son otuz yıldır kimse Isador'u özlemiyordu."

Bu yeni mirasın ezici ağırlığına alışmak biraz zaman alacaktı. "O," dedim vurgulayarak, çünkü tanrıçanın ismini kullanmak saygısızlık gibi geliyordu, "beni öldürmeye çalışacaklarını söyledi. Bu doğru mu?"

İkisi de kollarını bana doladığında, Alrik "Evet" demeden önce cevabımı almıştım.

Daire yanağını omzuma sürterek, "Ama biz bunun için buradayız," dedi.

Alrik'i zihnimde hissedebiliyordum, dokunuşu sağlam, sabit, koruyucu ve tetikteydi. Onun duygularını kendi duygularım gibi hissediyordum. Hayatta olduğum için rahatlama, birinin bana zarar vermeye çalışacağı düşüncesine karşı öfke ve evet, arzu. İri adam çoktan sertleşmişti ve tekrar seks yapmayı düşünüyordu, ancak tüm vücudu bir beton yığınıyken ereksiyonunu hissedemiyordum.

Sırtıma sıkıca yaslanmış olsa da Daire'yi aynı şekilde hissedemiyordum. Onunla aramda tam bir bağ yoktu. Henüz. Başımı kaldırıp Alrik'e baktım. Gülümseyerek, iri parmaklarından birini dikkatlice yanağımdan aşağı doğru çekti. "Almanız gereken bir Kan daha var kraliçem."

Daire hiçbir şey söylemedi ya da hareket etmedi ama yoğunluğunun bir kademe daha arttığını hissettim. Açlık. Arzu. Çaresizce ağrıyan bir ihtiyaç. Kanımı ve bedenimi ne kadar çok istediğini bilmek için bir bağa ihtiyacım yoktu, tıpkı arkadaşının yaptığı gibi.

Başımı ona doğru çevirdim ve bu, beni kaldırıp yüzüme doğru çevirmesi için yeterli bir teşvik oldu.

Gülümsemi, yanağında bir gamze parladı. "Merhaba."

Lanet olsun, çok seksiydi. "Bir şey mi istedin?"

Başını kuvvetlice salladı, saçları gözlerinin içine döküldü. "Evet, kraliçem."

"Ne istiyorsun?"

Gülümsemesi kayboldu, bana bakarken gözleri geniş ve karanlıktı. "Sen."

"Ama nasıl?"

Başını hafifçe salladı. "Sen. Gerisi önemli değil."

Saçlarıyla oynamak için uzandım, onu anlamaya çalışırken tutamlarından birini parmağımın etrafında döndürdüm. Şaka yapmayı seviyordu, bu çok açıktı. Bir saniye önce flört ederken, bir saniye sonra son derece ciddi olabiliyordu. Alrik kadar korumacıydı ama onun kadar... hırslı, ciddi ya da yoğun değildi. İşleri daha hafiften alabilirdi, çünkü Alrik'in her şeyi kontrol altında tutacağına güveniyordu.

"Ben onun alfasıyım," diye fısıldadı Alrik kulağıma. Çok insani dudaklardı. Normal şekline döndüğünü hissetmemiştim ya da sezmemiştim. Herhangi bir ışık parıltısı ya da tenimde tüylerimin diken diken olması bile söz konusu değildi. "Artık sen de onun alfasısın."

"Ben senin alfan mıyım?"

"Sen benim kraliçemsin. Alfa'nın o kadar ötesindesin ki, bana nefes almayı kesmemi emretseydin, bunu denerken ölürdüm."

Ama tavırlarında tam olarak gurur değil ama çelik gibi bir unsur vardı. Emirlerimi yerine getirirdi, hatta muhtemelen seve seve, çünkü bunu yapmayı o seçmişti. Trol gücünü kazanmadan önce bile omurgasında o çelik, sözlerinde o ağırlık, tavırlarında o açık sözlülük vardı. Yine de daha önce hiç bir kraliçeye hizmet etmediklerini söylemişlerdi. Dünyasındaki birincil güç kaynağı olan kraliçeden bu kadar uzak olmak yıllarca gururunu incitmiş olmalıydı.

Normal bir erkek muhtemelen kafasında kadını ne kadar çabuk devirip kontrolü kendi eline alabileceğine dair fikirler üretirdi. Onda bu tür bir dürtü hissetmedim, sadece benimle ilgilenmeye kararlıydı. Çıplak ve silahsız olsa bile ölümüne dövüşecek türden bir adamdı. Beni koruyordu.

Benim için ölüyorsun.

Bu beni ürpertti. Onları sadece birkaç saattir tanıyordum ama eski hayatıma geri dönmeyi hayal bile edemiyordum. Her zaman yalnız. Taşınmak. Korkmuş. Yalnız. Rahatlık ve güvenlik için can atıyordum.

Bir daha asla, Shara. Bir daha asla yalnız olmayacaksınız.:

Alrik'ten fiziksel olarak ayrılmış olsam bile yine de yalnız olmayacağımı fark ettim, çünkü o kafamın içinde olacaktı. Ne hissettiğimi ya da düşündüğümü bilecekti. Bu bana mahremiyetimin ihlali gibi rahatsız edici gelmeliydi ama en azından şu anda bundan hoşlanıyordum. Sadece zihnimde olsa bile onun dokunuşu hoşuma gidiyordu.

Daire'nin de aynı yeteneğe sahip olmasını gerçekten istiyordum. Gözlerinin içine baktım ve göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü, burun deliklerinin nasıl açıldığını izledim.

"Beni yatağa götür."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Shara

Beni kucağına aldı ve hâlâ kollarında tutarak yatağa tırmandı. Sırt üstü yatarken bana baktı ve yüzünü buruşturdu. tatlı ağzı. "Emrinizdeyim kraliçem."

Daha önce hiç bir erkeğe böyle binmemiştim. Karnının üzerinde otururken bile altımdaki kas çıkıntılarını hissedebiliyordum. Biraz kıpırdandım, altımdaki bu kadar güç ve kuvveti içime çektim. Sonra nefes alış verişini fark edince biraz daha kıpırdandım.

Avuçlarımı göğsünün düzlemlerinde, güçlü omuzlarında gezdirdim. Teni çeliğin üzerindeki sıcak ipek gibiydi.

"Tadım daha da güzel."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Bu bir davet mi yoksa emir mi?"

Ben söyleyene kadar aradaki farkı fark etmemiştim. Pek sayılmaz. Kimseye emir vermeyi hiç düşünmemiştim. Tek endişem saklanmak, hayatta kalmak ve bir gün daha savaşmak için yaşamaktı. Alrik, Daire'nin alfası olduğunu söylediğinde bile. Ondan bile üstün olduğumu. Hiç mantıklı gelmemişti.

Daire altımda olana kadar. *Bana* bir şey yapmamı söylediğini düşünene kadar.

Ve içimden bir ses bu fikri reddetti. Tüm kalbimle. "İkisi de değil. Sadece en içten ve alçakgönüllü ricalarımı sunuyorum kraliçem."

Bu beni homurdandırdı. Daire gülen, alaycı bir şakacı olabilirdi ama *alçakgönüllü* bir yanı yoktu.

Eğildim ve ağzımı göğüslerine bastırdım. Onu öpmek, belki de dilimle biraz kızdırmak istiyordum. Ama tenini ağzımda hissettiğimde ısırmak istedim. Dişlerim yeniden zonkladı. Ona dişlerimi geçirmeyi, derisinin altımda gevşediğini hissetmeyi çok istiyordum. Ağzımdaki sıcak kan dalgasını tatmak için.

Yine de onu tekrar tekrar ısırmaktan korkuyordum.

:*Daha iyi bir şey istemezdi,*: Alrik kafamın içinde dedi ki. *Ben de istemedim:*

O ağır kası çenemde kavradım, etini ağzımda tuttum. Daha sert bastırdım, dişlerimin çıkmasını istedim ama hiçbir şey olmadı.

Hayal kırıklığıyla inleyerek, insan dişlerimle onu serbest bıraktım. "Seni ne zaman istediğim gibi ısırabileceğim?"

Göğsü kabardı ve kalçalarımı kavradı. "Hâlâ iyi hissettiriyor. Biraz daha ısır beni."

Boğazının sütununu dişlerimle kavradım, parmakları kalçalarımda sıkılaşıncaya kadar biraz daha sertçe bastırdım. Dişlerimi boğazının yan tarafında hafif bir sıyrıkla gezdirdim. Sırada omzu boyunca uzanan kalın kas vardı. Ağzımı açabildiğim kadar açtım, onu sıkıca kavradım ve sahiplenici bir hırlamayı engelleyemedim.

Bu beni yeterince ürküttü, gitmesine izin verdim ve hatta biraz geriye yaslandım. Kendimi vahşi hissettim.

Arzu içimde mırıldandı ve guruldadı, açlık yükseldi ve bu sadece seks için değildi. Onunla ilgili bir şey bende hırlama, ısırma ve tırmalama isteği uyandırdı.

O da dev bir kediyi andıran alçak, gürleyen bir hırıltı çıkardı. Gücünün gerçekten de bir tür kedigil olduğuna dair bir his vardı içimde. Karmakarışık saçları ve parlayan gözleriyle onu kolayca bir aslan gibi yürürken görebiliyordum. Ya da gece boyunca sinsice dolaşan şık bir panter.

"Rik," diye nefes nefese bana baktı. "Lütfen beni ısırır mısın, böylece beni tekrar tadabilsin?"

Alrik'in bağına dokunduğunu hissettim, kelimeler olmasa da bir soru iması vardı. Ben istemediğim sürece Daire'yle geçirdiğim zamanı bölmek istemiyordu.

"Evet, lütfen." Daire'nin vücudunda aşağı doğru hareket edebilmek için kalçalarımı kaldırarak doğruldum. Sanki amıma odaklanmış bir güdüm cihazı varmış gibi, ben üzerinden geçerken siki seğirdi. "İkinizi de tekrar tatmak istiyorum."

Alrik bize katılınca yatak alçaldı. Daire'nin yanına uzandı ve ona doğru eğildi. Geniş omuzlar, yırtık kaslar, ama Daire'nin ensesini kavrayıp boğazını ağzına götürürken dokunuşu nazikti.

Daire'nin nefesi kesildi, kalçaları altımda yukarı kalktı. Aleti çaresizce kabardı ve ben daha fazla bekleyemedim. Alrik beslenirken onu içime aldım ve tek hayal edebildiğim üçümüzün kanaması, sevişmesi, birbirimize dokunmasıydı. Bütün gece boyunca.

"Kahretsin, evet, yakında," diye inledi Alrik başını kaldırarak. "Ama iyi korunana kadar değil."

Daire sarsılarak bana doğru geldi ve kollarını bana doladı. Kanının kokusu beni bir mıknaş gibi kendine çekti. Derisindeki kanı yaladım ve beni boğazının yan tarafındaki deliklere götürmesine izin verdim. Bilinçaltımda bu kadar çok kan olduğu için endişelenmeden edemiyordum. Eminim yatağı lekeliyorduk.

çarşafları, halıyı, hatta belki de tavanı bile. Ama kanlarına dokundukça, tattıkça ve gördükçe daha fazlasını istiyordum. Ön sevişme, aperiatif ve ana yemek bir aradaydı, özellikle de onun aleti içimdeyken. Başımı başka tarafa çevirdim ve ona sürünerek boğazıma ve omzuma kan bulaştırdım. İyi hissettiriyordu.

Çok iyi.

Birdenbire kanının bir şekilde bağımlılık yapıp yapmadığını, derimden emdiğim bir uyuşturucu olup olmadığını merak ettim. Kesinlikle vızıldadığımı hissettim. Kulaklarım kalplerimizin gürültüsüyle zonkluyordu. Kan, arzu ve meni kokusu açlığını daha da artırıyor. Daire kalçalarını salladı, içimde derinlere doğru okşadı, ağzı göğsümdeydi. Körü körüne Alrik'e uzandım ve onu daha da yakınımaya çalıştım. Uzak ve tetikte kalmak istediğini biliyordum ama dokunuşunu istiyordum. Sıcaklığını üzerimde hissetmek istiyordum.

Başımı destekleyerek ağzımı kendine doğru çekti. Daire kalçalarını kavradı, beni kaldırdı, çekti, daha yükseğe itti. Artık boşalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Yakın olduğunu biliyordum. Onu istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Ve geldiğimde Daire'nin ısırmasını istedim.

Hangisi önce geldi bilmiyorum, onun ısırığı mı yoksa benim orgazmım mı? Belki Alrik ona bağ aracılığıyla ne istediğini söyledi ama Daire zamanlamayı mükemmel yaptı. Dişlerini içime batırdı ve ben paramparça oldum. Kanatlarım varmış gibi hissettim, gece yarısı gökyüzüne doğru yükseldikçe yükseldim, sadece binlerce parlayan ışığa dönüşmek için.

Farkındalık parça parça geri geldi. Başım Alrik'in göğsünde idi. Onun duman ve demir kokusunu alıyordum. Bacaklarımın üzerinde ağır bir yük vardı. Onun ya da belki Daire'nin kalçası olduğunu düşündüm. Ama sonra bana değenin ten değil, kürk olduğunu fark ettim.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve başımı kaldırdım. Kocaman çizgili bir kara kedi alt bacaklarımın üzerinde ve yan tarafımda yatıyor, kuyruğunu şakacı bir şekilde ileri geri sallıyordu. Büyük altın rengi gözleri benimkilerle buluştu ve ağzı açılarak

vahşi dişleri vardı. Şimdiye kadar gördüğüm tüm kedilerden daha iriydi. Steroid almış kılıç dişli bir kaplan gibiydi.

Alrik elini saçlarımın arasından geçirdi ve ben de onun kucağına geri sokuldum. Daire devasa başını yan tarafıma sürttü, ben kolumu omuzlarına atana kadar. "Onun ne olduğunu biliyor musun?"

:*Warcat*,: Daire kafamın içinde dedi, zihinsel sesi derin bir mırıltı gibiydi. Gülmeye başladım. Elimde değildi. Böğrümü yaladı, dili dev bir zımpara kâğıdı gibiydi ve nefesimin kesilmesine neden oldu. "Özür dilerim. Birkaç saat önce sıradan bir insanken vampir olduğumu öğrendiğimi ve dev bir kaya trolü ve tüylü bir savaş kedisiyle seks yaptığımı fark ettim. Bu çok boktan bir durum. Kelimenin tam anlamıyla."

Alrik güldü ve kolunu bana doladı. "Henüz hiçbir şey görmedin."

ONUNCU BÖLÜM

Shara

İlk seferinde konuşacak birinin olması lüksünü unutmuşum. sabah uyandım. Güneş ışığı çirkin otel perdelerinin etrafındaki çatlaklardan içeri süzülüyordu ama saatin kaç olduğunu anlayamıyordum. Karnım gurulduyordu. Yüksek sesle.

Daire kıs kıs gülererek bacaklarını çözdü ve ağzını benimkine değdirdi. "Günaydın kraliçem. Çalar saatiniz kalkma vaktinin geldiğini söylüyor."

Geri çekilmeye başladı ama ben eğilip onu daha derin öpmeye başladım ve o da bunu memnuniyetle kabul etti. Hava almak için yukarı çıktım. "Eğer bir vampirsem neden karnım yemek için gurulduyor?"

"Bedenimiz için yemek yeriz. Gücümüz için kan." Alrik omzumu öptü. "Kahvaltı için ne istersin? Ben toplanmana yardım ederken Daire bir şeyler getirecek."

Başımı geriye attım ve Daire kıyafetlerini toplamaya başladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir eviniz var mı? Bir yuva? Özellikle güvende hissettiğiniz bir yer?"

Daire'nin kot pantolonunu sert kalçalarına kadar çekmesini izlemekten kendimi alamadım ve inanılmaz kışını örttüğünde pişmanlıkla iç çektim. Omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Kendimi hiç güvende hissetmedim. Hiçbir yerde uzun süre kalmam.

Genellikle üç hafta. Bazen iki, bazen dört. Bu beni ne kadar çabuk bulacaklarına bağlı."

"Hâlâ hayatta olduğun için ne kadar şanslı olduğumuza hayret etmekten asla vazgeçmeyeceğim." Alrik'in sesi şaşırmış gibi değil, kızmış gibi çıkıyordu. "Sena'yla nerede yaşıyordunuz? Ölmeden önce mi?"

Parmaklarımı ön kolunun üzerinde gezdirdim, dün gece benim için bileğini yırttığı yeri aradım. Ama bir yara izi bile yoktu. Yarı insan genlerimin onun gibi iyileşmeme izin vermeyeceği konusunda içimde bir şüphe belirdi.

Ama dün gece beni ısırduğundan emin olduğum boğazımı yokladım ve derim tamamen pürüzsüzdü. İnanılmazdı. "Kansas City'de büyük, eski bir evimiz vardı."

"İşte buradan başlamalıyız. Senin consiliarius'unu bulmamız gerek."

"Neyimi?"

Alrik geri çekildi ve kendi kıyafetlerinin peşine düştü. "Her kraliyet evinin bir kâhyası, bir... avukatı vardır, sanırım siz buna böyle diyorsunuz. Bir müteveli.

Kraliçesinin mirasını yöneten biri."

"Eğer o piçi bulabilirsek, Isador consiliarius'a söyleyecek birkaç sözüm var." Daire Alrik'e karanlık bir bakış fırlattı, o da başıyla onayladı. "Bu Bu kadar uzun süre kayıp olman tahammül edilemez. Mirasa ya da ailenin servetine erişimin olmaması. Bu kadar uzun süre nasıl yalnız yaşadın? Yemek, barınak, ulaşım?"

"Çalışabildiğim zaman çalışıyorum." Omuz silktim, oturduğum yerden kalkıp odaya bakarken onların bakışlarından kaçındım. Daire ışığı yaktı ve ben dehşetle inledim. Oda tam bir felaketti. Halı ve çarşafalarda kan lekeleri vardı ve ucuz otel mobilyaları bir kasırğa tarafından savrulmuş gibi görünüyordu.

Odanın

Yatak yerdeydi, çerçevesi paramparça olmuştu. Sehpa çıra gibiydi ve düz ekran televizyon sanki biri beyzbol sopasıyla defalarca vurmuş gibi görünüyordu. Duvarlar bile çatının ağırlığı altında çökmeye hazır, hırpalanmış ve kırılğan görünüyordu. "Aman Tanrım. Bütün bunlar ne zaman oldu?"

Daire botlarını çekiştirdi. "Gücün eline geçtiğinde."

İnledim ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Halıdaki kanı temizlemek sonsuza kadar sürecek ve Hosea'ya hasarı geri ödemek için son birikimimi de harcayacağım."

Alrik ellerini benimkilerin üzerine kapadı ve ellerimi çekti. "Hayır. Öyle olmayacak. Her şeyden önce Isador mirası, istesen tüm bu eyaleti satın alabileceğin kadar zengin."

"Ama-"

Eğildi, gözlerinde sert bir bakış vardı. "Sen Isador'un kraliçesinin ve hiçbir şeyi temizlemiyorsun. Hiçbir şey için para ödemiyorsun. Hiçbir şey için endişelenmiyorsun. Bu hasar hiçbir şey değil. Biz icabına bakacağız."

"Ama-"

Dudaklarını sert, yakıcı bir öpücükle dudaklarıma bastırdı. Tüylerim diken diken oldu ve iç kaslarım sıkıştı. Yatağa uzanıp onu da kendimle birlikte aşağı çekmek çok kolay olacaktı. Midem tekrar guruldamaya başladı.

Yemeğe, kanına ve vücuduna o kadar açtım ki hangisini daha çok istediğimi bilemiyordum.

"Bize güven," diye fısıldadı ağzıma karşı. "Damarlarımda akan tatlı kanın üzerine yemin ederim ki, hizmetinizdeyken halledemeyeceğimiz hiçbir şey yok. Kesinlikle hiçbir şey."

Güven bana kolay gelen bir şey değildi. Ailemden başka güvenebileceğim kimse olmamıştı ve onlar da uzun süredir ortalıkta yoktu. Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Beynim hâlâ halıdaki kanı temizlemenin en iyi yolu konusunda çılgınca dönüyordu ama başımı salladım.

"Eşyalarını toplayacağım. Sadece bana her şeyin yerini söyle." Kapının yanındaki sırt çantasını işaret ettim. "İşte bu kadar."

Tek çantaya baktı ve Daire yüzünü buruşturdu.

Alrik yatağı kavrayışını sıkılaştırdı ve bir şey protesto edercesine yırtıldı ama konuşurken sesi düzgündü. "Pekâlâ. Seni giydireceğiz ve bu lanet şehirden defolup gideceğiz. Isis şahidim olsun, seni en kısa zamanda New York ve Paris'e alışverişe götüreceğiz."

Bırakın ülkeyi, Orta Batı'dan bile hiç çıkmamıştım. Başımı sokacak bir evim olsun diye oda temizlemek yerine bu kadar paraya sahip olma fikrini hâlâ aklım almıyordu ama yine de boşverdim. "Önce duşa girmeliyim."

Daire ne giyeceğime karar verebilmem için çantamı ve dün geceki kıyafetlerimi alırken, "Gerek yok," dedi. "Artık güçle yıkanıyorsun."

Güçle yıkanmak mı? Ne? Kendime baktım ve ürperdim. Kan derime sıçradı ve kalçalarımın arasında yapış yapış bir his oluştu. Gece kalkıp temizlenmeliydim-

Alrik omuzlarımı nazıkçe salladı. "Kraliçem hiçbir şeyi temizlemez, kendini bile."

"Ama-"

"Dün gece, bizi ilk kez nasıl aradınız? Biz size ulaşmadan önce mi?"

Bunun neyle ilgili olduğunu bilmediğimden yavaşça cevap verdim:

"Etrafımdaki alanı zihnimde bir duvar halısı gibi hayal ettim."

"Şimdi zihninizde oraya gidin. Bu odayı duvar halısı olarak hayal edin."

Gözlerimi kapattım ve etrafımın iç haritasını çıkardım.

İstemsizce nefesim kesildi. Parlıyorduk. O kadar parlak parlıyorduk ki bakarken içim acıyordu. Daire ve Alrik erimiş lavın ve kızgın korların derin, zengin tonundaydı ve ben de gökkuşaklarını ortaya çıkaran yumuşak, inci gibi bir ışıkla parıldıyordum.

her yöne. Millerce ve millerce. Beni bulmalarından önce sadece birkaç mil ötesini hissedebiliyordum ama şimdi... Yemin ederim Missouri sınırını görebiliyordum, hem de hiç uğraşmadan. Goblenin üzerindeki bir nokta küçük bir ışık gibi parlıyordu.

penceredeki mum. Dokunmadan bunun iki yüz milden daha uzakta, Kansas City'deki çocukluk evim olduğunu biliyordum.

"Bu odadaki kana bak," diye fısıldadı Alrik. "Damlalar mücevher gibi parlıyor. Eğer birine dokunursan, kimin kanı olduğunu anlarsın."

Farkındalığımı çevremize geri çektim ama parlayan ışıkların ötesindeki yakut kanı damlacıklarını görmem birkaç dakikamı aldı. Gerçekten de parlıyorlardı.

Paha biçilmez mücevherler gibi. Bir tanesine odaklandım ve Daire'nin tadını alabiliyor, kürkünün bana sürtündüğünü hissedebiliyordum.

"O kanı kendine çek. Kendine doğru çek. Çiçek toplar ya da kuşları tünemeleri için eve çağırır gibi toplayın. Kanımız senin emrindedir. Çağrınıza gelecektir."

Gözlerim kapalıyken kollarımı açtım ve yavaşça dönerek parlak ışığımızın tadını çıkardım. Dolunayın altında bir açıklıkta çıplak dans etmek gibiydi, inanılmaz derecede özgürleştirici ve heyecan vericiydi. Kan damlacıkları yükseldi, yakut kırmızısı kelebekler gibi etrafımda dans etti. Benim için döndüler, havada desenler oluşturdular ve kollarımı bıraktığımda kan kelebekleri ışığıma üşüştüler.

Ortak kanımızdaki gücün etkisini hissederek titredim. Eski ve kara lekeler bile hâlâ güç taşıyordu.

"Gücün içinizden geçmesine izin verin. Vücudunuzda bulunmasını istemediğiniz kirli her şeyi çekip aldığını hayal edin."

Sanki Alrik bana bu fikri vermeden önce ne istediğimi biliyormuş gibi, güç bedenimi yıkamaya başlamıştı bile. Enerjinin tepeden tırnağa derimden aşağıya doğru aktığını hissedebiliyordum ve evet, kendimi daha temiz hissediyordum. Gözlerimi açtım ve saçlarımı geriye ittim. Dolgundu ve sanki statik elektrik yüklemişim gibi başımın etrafında uçuşuyordu. "Vay canına."

"Bazı kraliçeler görünüşlerini bu şekilde değiştirebilir, ancak bunun için çok fazla kan gerektiği söylenir."

Alrik'in sesindeki hafif acımasızlık, "harika"nın tek bir beslenme anlamına gelmediğini söylüyordu. Aslında, şiddeti ima ediyordu. Belki cinayeti bile. "Elizabeth Bathory gibi mi?"

"Gerçekten de. Macar, kızından çok memnundu. Ölümünden beri evi asla eskisi gibi olmadı."

Türümüzden bazılarının kötü olmasına şaşırmamıştım. Gücün dokunuşu hâlâ tenimde uğulduyor, beni canlı ve enerji dolu hissettiriyordu. Saçlarım hiç bu kadar ipeksi olmamıştı. İki Kanımı tattıktan sonra yüksek binalara sıçrayabileceğimi ve safkan atları geride bırakabileceğimi hissediyordum. Her gün onlardan beslendikçe daha ne kadar güç kazanacaktım? Ya başkaları da gelirse? Ne kadar güç kazanacaktım? Bu beni duraksattı ve tüylerimi diken diken etti.

Bırakın kendi doğamı, insan doğası hakkında bile hiçbir yanılsamam yoktu. Canavarlardan saklanmak ve kaçmaktan bıkmıştım. Eğer savaşma şansım olsaydı, onları alt ederdim. Hepsini alt ederdim. Eğer bir kraliçe peşime düşerse, onu da alt ederdim. Kimsenin bu yeni keşfettiğim gücü benden almasına izin vermeyecektim, hele Kanımı asla benden almasına asla. Benim olan için savaşacaktım.

Ve eğer her beslendiğimde daha fazla güç kazanırsam.

Ne tür bir canavara dönüşebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Alrik

Kraliçem çabuk öğrendi. Cildi canlılıkla parlıyordu, saçları omuzlarından siyah ipek gibi dökülüyordu, vücudu güçlü ve gururluydu. Kot pantolon ve şekilsiz bir kapüşon giymişti ama sade insan kıyafetleri içinde bile kraliyet gücü kokuyordu. Gururum göğsümde kabardı ve bizi yanına çağırdığı için ona ne kadar minnettar olduğumu söyleyecek kelimeleri bulamadım. Bunun yerine, aramızdaki bağ aracılığıyla ona bir duygu dalgası gönderdim ve zihnimi onunkine teslim ettim. Bu, onun için hayatımı feda etmek dışında sunabileceğim en büyük hediye idi.

Karnı tekrar guruldayarak Daire'yi güldürdü. "Acele et, Rik. Açlığını gidermek için bizi lime lime etmeden önce onu doyurmalıyız."

Dün gece giydiği kotun ceplerini kontrol etti, yanında taşıdığı çakıyı buldu ve kotunun içine soktu. Bıçak o kadar küçüktü ki ona bıçak bile diyemezdim. "Peki bize ne deniyor?

Tam olarak? Sadece vampirler mi?"

Gözden kaçırmış olabileceği bir şey var mı diye odayı taradım ama eşyalarını tek bir çantada saklamıştı. Banyoda bir saç fırçası ya da diş fırçası bile yoktu. Eşyalarını geride bırakarak kaç kez kaçmak zorunda kaldığını ancak hayal edebiliyordum. "Biz Aima'yız, Gaia'nın kadim kanındanız. Tüm kraliyet aileleri Yüce Ana'nın soyundan gelir."

Daire çantasını aldı ve kapıya doğru yöneldik. Dudaklarını kemirerek odaya geri döndü. "Hosea bana karşı çok nazikti. Ona tamir etmesi için böyle bir hasar bırakmaktan nefret ediyorum."

Elini tuttum ve kolunu kendiminkine doladım. Daire dışarı çıkıp bisikletlerimize doğru ilerledi. Konsiyerj masasında durdum.

Genç bir kadın telefonundan başını kaldırdı ve aramızda bir ileri bir geri bakarken gözleri büyüdü. Verdiği tepkiye bakılırsa, benim boyumda bir adamı her gün görmüyordu. Hele hele arkadaşıyla. "Shara?"

"Selam Ellie," diye cevap verdi kızarak. "Birkaç arkadaşım la gidiyorum. Hosea'ya haber verir misin?"

"Oh, hayır. Elbette. Ona haber veririm." Tekrar bana baktı ve mümkünse gözleri daha da büyüdü. "Sana bir borcu var mı? Neredeyse Noel'deyiz. Eğer burada kalabilirsen eminim sana biraz daha fazla ikramiye verir."

"Hayır, üzgünüm, gerçekten gitmem gerekiyor. Gerçekten çok üzgünüm ama biraz karışıklık var..."

Tezgâhın üzerine yüz dolarlık banknotlar koymaya başladım ve Shara sustu. Şimdi gözleri diğer kadının ki kadar büyüktü ve bu beni tekrar sinirlendirdi. Yaşayan en zengin kraliçelerden biri olması gerekirken, hayatında hiç bu kadar para görmemiş gibi davranıyordu. Isador'un mirası her zaman muazzam olmuştu ve annesi son otuz küsur yıldır bu mirastan yararlanmadığına göre, astronomik bir artış göstermiş olmalıydı. tam bir aptal. Ne yazık ki Shara uzun süredir kayıp olduğu için buna inanabilirim.

"Birkaç şey kırdım." Öfkemi kelimelerimden uzak tutmaya çalıştım ama Shara bana doğru bastırdı, sanki varlığı öfkemi dindirebilirmiş gibi. Öyle de oldu. "Bazen ne kadar büyük olduğumu unutuyorum. Ben tam bir Çin dolabındaki boğayım.

Lütfen özürlerimi Bay Hosea'ya iletin. Verdiği rahatsızlığı telafi etmek için bunun yeterli olacağına inanıyorum."

"Oh. Oh. Evet. Uh. Evet."

Tezgâhın üzerine bir yüz dolarlık banknot daha koydum ve genç kadına uzattım. "Teşekkür ederim ve Mutlu Noeller."

Gözleri yaşlarla doldu ve birden keşke ona iki ya da üç banknot verseydim diye düşündüm. "Hoşça kal, Shara. İyi şanslar."

Bir motosiklet motorunun gürültüsü Shara'nın sıçramasına neden oldu.

"Teşekkürler, Ellie. Güle güle."

Dışarı çıktık. Daire çoktan oturmuş, motorunu çalıştırıyordu. "Yemek için kulağa ne hoş geliyor? Kraliçem, sorun ne? Neden ağlıyor?"

Onu kendime çektim, alarm yükseldi, boğazım sıkıldı. Onu kırmış mıydım? Onu? Onu incittin mi? Onu bir şekilde ihmal mi ettiniz? Hiç dehşet hissetmemiştim.

ama kendi öfkeme yenik düşerken bir şeyleri gözden kaçırmış olabilirim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Bu gerçekten çok tatlıydı. Yüz dolar, onun güzel bir ev sahibi olmasıyla Noel ve belki de Hosea onu işten çıkarmak zorunda kaldığında yeterince yemek yiyememek."

Rahatlamış bir şekilde onu motorumun üzerine kaldırdım, böylece önümde oturacaktı. Sırtıma yaslanmayı tercih edebilirdi ama kraliçemin sırtını korumasız bırakmadan önce öldürdüm. Kaskını takmasına yardım ettim. Daire bana deri ceketimi fırlattı, ben de onu giydim ve kaskımı taktım. Korunmak için ikisine de ihtiyacım yoktu -korkunç bir kazanın bile beni öldüreceğinden şüpheliydim- ama insanlar gibi giyinip onların yasalarına uymamız dikkat çekmememize yardımcı oluyordu. "Geri dönüp ona daha fazlasını verebilirim. Bu bir şey değil, Shara.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar az bir meblağın on milyonlarca katına sahip olmalısınız."

"Hayır, eğer ona daha fazlasını verersen, bu onun gururunu incitir. Bu onun için hala bir talih kuşu."

Arkasına tırmandım ve onu kendime doğru çektim. Etrafını görmekte sorun yaşamayacağım kadar küçüktü ve aynı zamanda bir rüzgâr siperi görevi görecek. Motoru çalıştırdım ve altımızdan gelen gürültüye alışmasına izin verdim.

Başını kaldırıp boynuma doğru uzattı, ben de onu duymak için eğildim. "Ne tür bir bisiklet bu?"

"Harley."

"Hoşuma gitti." Tekrar oturmaya başladım ama bağdaki bir şey beni tereddüt ettirdi, dinledim, bekledim. "Seninki gibi bir deri ceket istemek çok mu fazla olur?"

Miğferin kenarının altından boğazını yaladım ve dişlerimle tenini sıyırdım. "Kraliçem için hiçbir şey çok fazla değildir. Eğer elmas ve yakutlarla kaplı bir ceket istiyorsan, onu da alırız."

Bir kedi yavrusu gibi bana doğru kıvrıldı. "Mücevher yok. Sadece deri. Kokusu hoşuma gidiyor. Neredeyse senin kadar güzel."

Daire gürleyen motorların arasından sesini yükseltti. "Nereye, kraliçem?"

"Annemin eski güvenli evi Kansas City'deydi." Bize Kansas'ın bir görüntüsünü verdi.

kafasında taşıdığı harita, mum alevi kuzeye doğru. "Bence oradan başlamalıyız."

Daire hemen yola koyuldu ve gri beton park yerinde siyah bir iz bıraktı. Arabayı daha yavaş çektim, değerli yükümün çok farkındaydım.

yanımda taşıdım.

Kraliçem. Benim kraliçem. Uzun zaman sonra.

Bana daha sıkı sarıldı ve avuçlarını pazularımın etrafına sardı. Heyecan bağlarını yakıyordu. Daha önce hiç motosiklete binmemişti. Güvenliğinden endişe etmeden hiçbir yere gitmemişti. *Daha hızlı gidebilir miyiz?*

Cevap vermeden Daire'nin yanından geçip gittim. Eureka Springs'ten çıkan kıvrımlı, dolambaçlı yoldan aşağı uçtuk.

Kraliçem rüzgâra karşı öne doğru eğildi ve ellerini yana doğru kaldırdı, muhteşem kahkahası böğrümeye bir mahmuz gibi saplandı ve beni hız sınırının çok ötesine itmeye teşvik etti.

Aptalca mı? Evet. Pervasız mı? Aynen öyle.

Bu kadar büyük bir ereksiyonla acımasız bir yolculuk olacaktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Shara

Annemin evine yaklaştığımızda başımı Alrik'in göğsünden kaldırdım. Sadece krep yemek ve Springfield, Missouri'de hızlı bir alışveriş yapmak için durmuştuk, bana en yumuşak, en güzel kokan deri ceketini almıştı. Onun parasını harcadığım için hâlâ kendimi suçlu hissediyordum, vicdanım her sızladığında bana ters ters bakıyordu. Isınmak için ihtiyacım yoktu ama Omuzlarımdaki ağırlığı iyi hissettirdi. Son bir iki saattir uyuklamayı başarmıştım. Belli ki Isis'in son kraliçesi bile seks dolu bir geceden sonra ara sıra uyumaya ihtiyaç duyuyordu.

Eski mahalleme girdiğimizde kalp atışlarım hızlandı. Kansas City şehir merkezine kısa bir mesafede olmasına rağmen Stuller'in tarlaları, küçük çiftlikleri ve yeşil alanlarıyla küçük bir kasaba havası vardı. Kasabanın çoğu yıllar içinde, hatta ben beş yıl önce ayrıldığımdan beri, yol kenarına düşmüştü. Terk edilmiş eski kilise aslında yıkılmıştı ve sadece bir 1800'lerden kalma, eğilmiş gri mezar taşlarının yanında bir moloz yığını. Babamın ölümüne kadar softball oynadığım parkın yanından geçtik, şimdi hurda arabalarla dolu, aşırı büyümüş bir alan. Döndüğümüz yolda büyük yaşlı ağaçlar sıralanmıştı. Bu sokakta başka ev yoktu, bu yüzden hiç araba geçmedi. Hatırladığım kadarıyla tek ev bizdik, bahçemiz Parkın arka tarafında. Ev beş yıl önce büyük olsa da eskiydi. Ayrıldığımdan bu yana geçen yıllar içinde iyi durumda olduğunu hayal bile edemiyordum.

Ama demir kapıda yavaşladığımızda, aradan bir yıl bile geçtiğini söyleyemezdim. Çimler hala bakımlı görünüyordu, sokak ve özel araba yolu molozlardan temizlenmişti. Eski ev aynı görünüyordu: büyük kare kule, kırmızı tuğlalı dış cephe, kapılar ve pencereler sağlamdı.

"Bu eve hiç geri dönmedin mi?" Alrik sordu.

Başımı salladım. "Çok korkmuştum. Canavarlar burada yaşadığını biliyorlardı.

Bir gözcü bırakırlar ya da geri dönersem hemen haberdar olurlar diye düşündüm."

İstemsizce başımı sağa çevirdim, gözlerim evin yanından geçen çıkmaz yolu aradı. Öğle vakti bile yolun sonu gölgelerle kaplıydı. Parkın diğer tarafta olduğunu biliyordum. Orası kestirme yoldu. Önce babamın, sonra da annemin öldürüldüğü yer. Orada ondan bir şeyler hissedebilir miydim? Bizimkinin otel odasında parıldadığı gibi onun kanı da hâlâ yankılanıyor muydu? Yoksa canavarlar onun kanının son zerresini de betondan mı emmişlerdi? Nereye gömülmüştü? Hiçbir fikrim yoktu.

Daire kapıyı tıkırdattı. "Kapı kilitli. İstersen yıkabilirim ama dahili telefonu deneyelim."

"Birisi evi satın almış olmalı," dedim. "Terk edilmiş gibi görünmüyor."

Omuz silkti. "Denemeye değer. Hiçbir şey olmasa bile, evi kimden aldıklarını öğrenecekler ve bu da bize annenin mirasından sorumlu birini verecek."

Alrik "consiliarius'unuz," diye açıkladı. "Isador mirasını senin için yönetecek biri olmalı, sen iktidara gelip kendi mirasını talep edene kadar. doğuştan gelen hak."

Daire arama düğmesine bastı. Kendimi daha hızlı nefes alırken buldum. Kimsenin cevap vermeyeceğinden korkuyordum. Birinin açmasından korkuyordum. Annem consiliarius hakkında tek kelime etmemişti. Ama belki de yapamazdı. Ya benim de

Biri benim için her şeyi ayarlamasaydı? Açlıktan ölmek zorunda kalmasaydım ve sürekli kaçarak karanlık işlerde çalışmasaydım? Ama nasıl bilebilirdim ki? Ve bu kişiye güvenilebilir miydi?

"İyi günler, Talbott Ajansı." Hoparlörden bir kadın sesi geldi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Daire'nin söylediği tek kelime "Isador" oldu.

"Bekleyin lütfen. Bayan Talbott birazdan sizinle ilgilenecek."

Tedirgindim, hafifçe titredim. Alrik kollarını bana doladı ve çenesini başımın üzerine bıraktı. "Bayan Talbott her kimse ona güvenebileceğimizden emin misin?"

"Hayır," diye yanıtladı Alrik. "Ama buradan başlayacağız. Eğer cevaplarını beğenmezsek, savaş kediniz onu yiyebilir."

Daire'nin gözleri parladı ve eliyle şakacı bir hareket yaptı. Bu beni güldürdü - tam da amaçladıkları gibi. Etrafta dolaşıp insanlara zarar vermediklerini artık biliyordum. Sadece bana zarar vermeye çalışan canavarlara.

Alrik kulağıma, "İnsan, köle ya da canavar, sana zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğim," diye fısıldadı. "Elimi senden başka kimse için tutmayacağım."

Sözleri içime ılık bir sel gönderdi. İnsanları öldürmekle tehdit ettiğini duymak bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Ama hissettirdi. Arkamda onun olduğunu bilmek çok iyi hissettirdi. Canavarlarla artık tek başıma savaşmak zorunda değildim.

"İyi günler, ben Gina Talbott," dedi bir kadın hoparlörden, kelimeleri aceleyle çıkıyordu. "Bu kelimeyi tekrar edebilir misiniz lütfen?"

"Isador," dedi Daire.

"Shara seninle mi? O iyi mi?"

"Buradayım," sesimin dahili telefona ulaştığından emin olmak için sesimi yükselttim. "Siz kimsiniz?"

"Mübarek olsun! Orada kalın lütfen, Majesteleri. On beş dakika içinde orada olacağım."

Hay aksi. Sanırım bir iki şey biliyordu. "Birinin bana böyle seslenmesine alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

On beş dakika. Sanırım korkularımınla yüzleşmek için yeterince uzun bir süreydi. Daire'ye baktım ve hemen yanıma gelip elimi tutarak Alrik'in motosikletinden inmeme yardım etti. O benim elimi tuttu, Alrik de diğer elimi. Onlar

ne yapmak istediğimi sormadan biliyordu.

Onları gölgeli çıkmaz sokağa kadar götürdüm. Devasa ağaçlar güneşi ve rüzgârı engelliyordu. Eski ıslak yapraklar beton üzerinde kalın bir halı oluşturmuştu. Ama yolun sonuna yaklaştığımızda, doğru hissetmediğim bir nokta olduğunu hissedebiliyordum. Burada eski bir acı vardı. Ölüm.

Bakışlarımı ağaçlara doğru sürükledim, annemin cinayetini tekrar görmekten korkarak aşağıya bakmayı reddettim. Parka giden patika aşırı büyü müştü ama hatırladığım kadarıyla hâlâ oradaydı. "Parka gitmek için sokaktan ön girişe doğru yürümek yerine oradan geçerdik. Babam oraya gizli kapımız derdi. Onu tam burada öldürdüler, sonra annemi de öldürdüler." Tekrar eve baktım. Demir çit arazinin arka tarafını çevreliyordu. "*Her zaman demir kullan,*" demişti. Her ay çitin etrafına tuz serptiğini de hâlâ hatırlıyordum.

İki adamım beni aralarına aldılar. Kokularını içime çektim, sıcaklıklarıyla ıslandım, güçleriyle dinlendim. Zihnimde onların sabit dokunuşlarını, kan ve güvenle örülmüş bağımızı hissettim. Onlar beni tutarken, elimi ailemin öldüğü noktaya doğru uzattım ve ne olduğunu görmelerini sağladım.

Neler olduğunu görmek için çaresizce küçük, kirli bodrum penceresine doğru bastırdım. Kapıya vurmaktan ellerim ağrıyordu ama ağır meşe çatlama-mıştı bile. Camı kırabilirdim... ama pencere geçemeyeceğim kadar küçüktü. Bir gözetleme deliğinden fazlası değildi. Ama ben her şeyi gördüm.

Annem arka bahçemizdeki patikadan demir kapıya doğru yürüdü. Başını dik, omuzları geride, acele etmedi ya da korkuyla titremedi. Ağaçlarda bekleyen canavarların çılgınlıkları ve ulumaları. Büyük bir bahçe lambası kapıyı aydınlatıyordu -savunmamızın zayıf noktası. Babam, ışığın altında çok uzun süre oturursak geceleri bronzlaşabileceğimiz konusunda şaka yapmıştı. O gece

Canavarlar kesinlikle bundan hoşlanmadı.

"Onu bana getir aşkım, ben de insanın yaşamasına izin vereyim." Evin içinde güvende olsam bile yaratığın sesi tüylerimi diken diken etti. I ürperdim, ellerimi kulaklarıma götürdüm. Sesi, kara tahtanın üzerindeki tırnaklar gibi acı verici bir niteliğe sahipti.

Annemin eli canavarı uzakta tutan ağır kilide ve zincire uzandı ve ben de canavarlar kadar yüksek sesle uluyarak ona kalması için bağırdım. Beni duydu ve hatta bana baktı. Bana bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini duyamadım ya da anlayamadım. Sonra dışarı çıktı. demir çit.

Canavarlar bir anda üzerine düşmedi. Durdu, hâlâ ışık çemberinin içindeydi ve onun kendisine gelmesini bekledi. Uzun, parlak saçlarını gördüm.

Ay ışığının rengi ve kan kırmızısı gözleri. Artık ne olduğumuzu bildiğime göre, canavarın onun boğazına saldırması mantıklı geliyordu. Ondan besleniyordu. Ve ona izin verdi, çünkü onu tanıyordu.

Hayalimi göz kırparak uzaklaştırdım. "Onu tanıdığını hiç fark etmemiştim. Onu neden öldürdü? Beslenmesine izin verdi."

"O Greyson Isador'du," dedi Alrik usulca.

"Kardeşi mi?"

Başını iki yana salladı. "Onun Kanı. Kraliçemizin ev adını alırız. Yuvadan ayrıldığında Kan'ı için ne gibi düzenlemeler yaptı bilmiyorum ama o bir haydut ve bir köle oldu. Onu öldürmek istediğini hiç sanmıyorum. Sadece kraliçesinden beslenmek istiyordu ama ne yazık ki artık kraliçe değildi ve paylaşacak gücü yoktu."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Demek artık Alrik ve Daire Isador oldunuz?"

"Evet." Her ikisinin de bağından gurur fişkırı. Bana ait olmanın gururu. Gümüş rengi bir sedan yoldan aşağı indi ve motosikletlerinin yanına park etti.

Belli ki Bayan Talbott'la tanışma vakti gelmişti. Neden bu kadar gergindim bilmiyorum ama geri dönerken terli avuçlarımı kotuma sürtmek zorunda kaldım. Alrik'in eline uzandım ama garip bir şey fark ettim. Artık burada başka biri daha olduğu için Daire önümde, Alrik ise biraz arkamda yürüyordu. Elimi tuttu ama daha önce yaptığı gibi yanımda yürümek yerine arkamda kaldı.

"Koruma" diye mırıldandı. "Arkan bende. Daire önünüzde. Kimse sizi tehdit edemez kraliçem. Consiliarius'unuz bile, eğer oysa.:"

Bayan Talbott pırıl pırıl abanoz teniyle yaşlanmayan, zarif bir güzelliğe sahipti. Tam yaşı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak kış tekmelemeye ve isim almaya alışkın olgun bir kadının etkisi ve ağırlığı vardı. Patlıcan rengi bir elbise giyiyordu.

Pantolon ve kemerli uzun bir ceket bana İngiliz olduğunu düşündürdü ama aslında hiçbir fikrim yoktu. Telefonda sesi İngiliz gibi gelmemişti.

Yaklaştığımızda, sokağın ortasında reverans yaptı ve başını öne eğdi.

"Beni affedin, Majesteleri. Sizi ve sevgili annenizi hayal kırıklığına uğrattım." "Lütfen yapma. Annemin ölmesi senin suçun değil." Bu beni Onu böyle eğilirken, af dilerken görmek rahatsız ediciydi. Kadını tanıımıyordum bile. Ama aramızdaki bağ sayesinde özrünün Alrik'in ona daha olumlu bakmasını sağladığını söyleyebilirdim. Belki de tüm bunlar göstermelikti, sadece ona güvenilebileceğine ikna etmek içindi.

"Ama bu kadar uzun süre kaybolmuş olman benim hatam." Doğrulup bana baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Nasıl hayatta kaldın?"

Tanımadığım biriyle ayrıntılara girmek istemediğim için omuz silktim. "Çoğunlukla şans."

"Şanstan biraz daha fazlası olduğunu hissediyorum, Majesteleri. Ama sizi güvenli bir şekilde içeri alalım. Sizinle paylaşacak çok şeyim var."

Arabasının kamyonetinin kilidini açtı. Altın ve gümüş işlemeli beyaz bir battaniye dikdörtgen bir şeyi örtüyordu. Battaniyeyi üzerinde bırakarak her şeyi kaldırdı ve bana uzattı. "Eğer Kan'dan biri mirası taşıyabilirse, kapıyı açıp evin kilidini açacağım."

Bütün bu yaygara bunun için miydi? Kolayca kaldırabileceği kadar küçük bir şey mi? Kumaş kaplı kutu sadece iki ayak uzunluğundaydı ve sadece bir

Bir metre kadar derinde. Daire'ye zihinsel bir işaret verdim ve o da yeni doğmuş bir bebek gibi saygıyla tutarak eşyayı kollarından aldı.

Bayan Talbott kapının kilidini açtı ve kaldırımından büyük girişe doğru yürüdü. "Malikâne tam olarak annenizin emrettiği gibi, sizi bulabileceğim an için hazır tutuldu. Su, elektrik, her şey açık ve kullanımınıza hazır. Haftada bir temizlikçi geliyor ve buzdolabıyla kileri dolu tutuyor."

Ağır kapıyı iterek açtı ve geri çekilerek geçmemi bekledi. Eski meşe kapının üzerindeki vitraylı aynaya baktım ve hatırladım. Eskiden girişte yerde otururdum.

prizmalar ve pencereden gelen renkli ışık damlaları. Sadece eğimli ve renkli cam parçaları olmasına rağmen o pencerenin büyüğü olduğunu düşündüm. Aşağıya baktım ve kapı aralığına temiz bir tuz çizgisi dökülmüştü. Tıpkı annemin bana en başından beri öğrettiği gibi.

Güvendeydim ya da hayatımda hiç olmadığım kadar güvendeydim.

İçeri girdim, bir şeyler hissetmeyi bekliyordum. Belki de kaçmaya başladığımdan beri üzerimden atamadığım gerginlik hafifleyecekti. Belki huzur hissederdim, gerçek huzur. Ama hayır, hâlâ her şeyin farkındaydım.

Dışarıdaki canavarlar. Tuz ve demir onları kesinlikle caydırırdı ama hiçbir şey onları uzun süre dışarıda tutamazdı.

"Bizden başka hiçbir şey yok kraliçem." Alrik kafamın içinde söyledi.

"Burası senin yuvan değil."

Selena'nın yuvası bile değildi. Güç olmadan yapabileceği kadar güvenliydi:

Bu da kansızlık demektir. Şimdi o kadarını anladım.

Onları ön taraftaki oturma odasına götürdüm ve perdeleri açarak büyük pencereden içeri güneş ışığı girmesini sağladım. Orijinal bir dört taraflı Şömine evin kalbine hükmediyor, oturma odası, yemek odası, mutfak ve ana kattaki ofise ısı veriyordu. Bildiğim kadarıyla hâlâ çalışıyordu ama annemin onu kullandığını hiç hatırlamıyorum. Aynı mobilyalar ocağa bakıyordu: bir uçta iki berjer sandalye, iki yanında iki deri koltuk. Annemin neden bu kadar çok koltuğa ihtiyaç duyduğunu bilmiyorum, hiç misafir ağırladığını hatırlamıyorum. Ama belki de her neredeyse, yuvasında çok sayıda kan ve misafir olduğunu hatırlıyordu.

Londra: Daire beni bağımız aracılığıyla gönderdi.

Bu mantıklıydı. Bana Londra'daki hayatıyla ilgili birkaç hikâye anlatmıştı ama hiç nostaljik konuşmamıştı.

Berjer koltuklar daha taht gibi görünüyordu, belki de bu yüzden içgüdüsel olarak onlardan kaçındım ve deri kanepeye gittim. Tabii bu aynı zamanda adamlarımın iki yanımda oturmasına da olanak sağlıyordu. Daire kapalı kutuyu sehpanın üzerine bıraktı ve Bayan Talbott ellerini önünde kavuşturarak sehpanın yanında durdu.

"Annenizin öldüğü gece ofisimi aradı ve bana bir mesaj bıraktı," diye söze başladı. "Ne yazık ki, doğrudan beni aramadı.

Numara. Bugün bile nedenini bilmiyorum. Onda vardı. Sizin gibi gece ya da gündüz herhangi bir saatte yardım için beni arayabilirdi. Ofis hattına mesaj bıraktığımda, varışım ertesi gün sabah 8:15'e kadar ertelendi ve siz çoktan gitmiştiniz. Derhal ofis müdürüyle irtibata geçtim.

yetkililere senin yokluğunu ve annenin cinayetini bildirmek için

Polis, vahşi bir köpek sürüsü tarafından yapıldığına karar verdi. Polise aciliyet kazandırmak için onun ölümünü hiçbir şekilde gizlemeye çalışmadım ve onlar da aylarca sizi aradılar. Ama ben yetkililere haber verene kadar sen çoktan gitmiş olmalıydın."

"Şafakta ayrıldım," diye cevap verdim usulca, o dehşeti hatırlamak istemiyordum.

Daha önce hiç yalnız kalmamıştım ve annem daha yeni katledilmişti.

"Caddeden aşağı, parktaki otobüs durağına doğru yürüdüm. Yıllardır oradan inen ve binen insanlar görmüştüm. Şoförden beni evden olabildiğince uzağa götürmesini istedim ve sonra beni Greyhound bilet gişesine bıraktı. Nereye gideceğimi bilmiyordum, sadece mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Böylece eyalet dışına giden ilk otobüse bindim. Otobüs Memphis'e gidiyordu."

"Neden evde kalıp yardım beklemedin?"

Midem çalkalandı. Alrik yanıma daha sıkı bastırdı ve kolunu omuzlarıma

atarak bana daha sıkı sarıldı. "Annemi öldüren kişi

izlediğimi biliyordu. Eve yaklaşabildiği kadar yaklaştı, hatta çitten bana doğru uzandı ve geri geleceğini söyledi. Her gece ben ona gelene kadar beklerdi. Ondan asla kurtulamayacaktım."

Daire, "Sana bir mil yaklaşmaya cüret ettiği anda o piçin kafasını koparacağım," diye karşılık verdi. Sesi savaş kedisinin derin hırıltısıyla titreşiyordu.

"Ben de kaçtım," diye fısıldadım, Daire'nin elini sıkmak ve onu yanımda tutmak için uzandım. Onu kaybetme düşüncesi midemi bulandırdı. Ben

O canavarın hayatımdaki en önemli iki insanı öldürdüğünü gördüm ve hayatta kaldım... ama ne onun ne de Alrik'in ölümünden sağ çıkabileceğimi düşünmemiştim.

Hiçbir şey bizi senden alamaz: Daire zihnimde sinsice dolaştı, kıvrımlı tüyleri içime dolandı. *:Ölüm bile...:*

"Para için ne yaptın?" Bayan Talbott gözlerini bir mendille silerek sordu.

"Annemin yatağının altındaki kilitli bir kutuda bozuk para ve para zulası vardı. Bir iş bulana kadar onları kullandım."

Sanki kötü bir şey ısırmış gibi nazıkçe ürperdi. "Tanrıça. Bunun asla olmaması gerekiyordu. En baştan başlayalım, olur mu? Eminim Kanınız bazı yöntemlerimizi açıklamıştır, ama ben Hiçbir şey bilmediğinizi varsayın ve her zaman, lütfen, size yalvarıyorum, sorun. Tamamen hizmetinizdeyim."

Daire, kızın gülümsemesine neden olan kaba bir kızgınlık sesi çıkardı. "O tür bir hizmet değil. Bu kapasitede hizmet verecek kadar Aima değilim ama size tam bir insandan daha yakıным. Büyükanнем bir keresinde yirmi ve annesinin kraliçe yuvasını terk edip halktan biriyle evlendiği yeri buldu. Çocukları ve torunları oldukça Aima kanı azaldı, ancak bugün ailemde hizmet edebileceğim kadar kan kaldı.

Isador'un consiliarius'u olarak, daha önce annem ve büyükanнесi gibi. Yine de yüzüncü yaş gününe kadar consiliarius olarak görev yapan ve anneme yanlış yaptığı her şeyi anlatarak on yıldan fazla yaşayan büyükanнем kadar uzun yaşayacağımdan şüpheliyim."

Gülümsedi ve bir an durakladı. "Consiliarius olarak, ister insan ister Aima mahkemeleri olsun, yasal olan her konuda sizin danışmanınızım. Dünya yasalarını ve Triune yasalarını biliyorum. Yüksek kraliçelerden hiçbirisiyle şahsen tanışmamış olsam da, hayatım boyunca onları inceledim."

"Alrik, "En azından kendi Kanları ve consiliari'leri dışında," diye ekledi.

"Üçlü kim ya da ne?" diye sordum.

"Üçlü, soylarını doğrudan büyük tanrıçalara kadar takip edebilen en yüksek ve en güçlü kraliçelerden oluşur. Biz eskiden Triune Üçlüsü var-üç sarayda üç koltuk-ama yüzyıllar boyunca dokuz koltuğu da açık tutmak için çok fazla kraliyet evi kaybettik. Genel olarak, Triune'den bahsettiğimizde, bir saray ya da diğerini belirtmedikleri sürece, yüksek kraliçelerden herhangi birini kastediyoruz. En büyüğü Marne Ceresa'dır ve efsaneye göre o bile artık kaç yaşında olduğunu hatırlamıyor, ama biz

ihtiyatlı bir şekilde en az bin yaşında olduğunu kabul ediyor.

Kraliçeler genellikle yaşlandıkça daha güçlü olurlar, bu nedenle şu anda Üçlü koltukları en yaşlı kraliçeler tutuyor."

"Yani muhtemelen bu Triune kraliçelerinden birini hiç göremeyeceğim?"

Yüzünü buruşturdu ve omuzlarını silktilti. "Bunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim, Majesteleri. Bir Triune, kraliçe olsun ya da olmasın başka bir Aima'yı çağırırsa giderler. Hem de hemen. Son birkaç yüzyılda Aima'nın gücü azaldı. Hem de büyük ölçüde.

Kraliçeler de sizin gibi insanlığın içinde kayboldu. Üçüncü sarayı tamamen kaybettik ve şimdi Aima Üçlüsü sadece iki koltuğa düştü. Geriye kalan kraliçeler üçüncü koltuk için kıyasıya mücadele ediyor ve siz son derece genç olmanıza rağmen aynı zamanda son derece güçlüsünüz. Üçüncü koltuk için doğrudan bir tehdit olarak görüleceksiniz."

"Politikadan nefret ederim! Yapmak isteyeceğim son şey Triune'da bir koltuk için savaşmak olur. Ayrıca, babam insandı. Triune'da yarı insan bir kraliçe istemeyeceklerine eminim."

Alrik omuzlarımı sıktı ama Daire'nin gözleri parlıyordu, savaş kedisi mücadeleye atılmaya hevesliydi. Belli ki Triune'da bir koltuk için savaşmanın çok eğlenceli olacağını düşünüyordu.

"Başka seçeneğiniz olmayabilir," diye devam etti, yüzü ciddiydi. "Sizin ne söylediğiniz önemli değil, sadece diğer kraliçelerin neye inandığı önemli. İsis kraliçelerden biri.

en büyük tanrıçalardan biridir ve yetenekleri gerçekten de korkunçtur. Korkarım orta kademe mahkemelerde çok az arkadaşınız olacak."

"İşte bu yüzden onun yuvasını kurmamız gerekiyor," dedi Alrik. "Ve daha fazla kana ihtiyacımız var. Onu sahiplenmeli ve yeni yetme Amerikan kraliçesini ortadan kaldıracabileceklerini düşünen herkesten korumalıyız. Üçlü."

Bayan Talbott, "Burada kalmak istesenez de istemesenez de bir yuva edinmeniz konusunda size kesinlikle yardımcı olabilirim," dedi. "Yuvanızın ilk önceliğimiz olduğunu kabul ediyorum, ancak size siyasi ve stratejik her konuda danışmanlık da yapabilirim. Elbette beni istediğiniz zaman kendi seçtiğiniz bir danışmanla değiştirebilirsiniz.

Gelenekler Talbotts'un nesiller boyunca Isador'a hizmet etmesini sağlamıştır, ancak biz kraliçenin takdirine bağlı olarak hizmet veriyoruz."

"Londra'da annemle birlikte miydin?" "Birlikteydim."

Başka bir bilgi vermedi ama bana sabit bir şekilde baktı. Sorularıma açtı ama aynı zamanda çekingendi. O da beni tanı mıyordu. Ya da belki

Bu rezervasyon, nesiller boyunca bu sırları saklamak için inşa edilmişti.
"Alınma ama seni hatırlamıyorum."

"Annenin üzerindeki büyü beni dolaylı olarak etkiledi, çünkü her şeyi biliyorum.

Aima sarayının sırlarını. Selena benimle genel konuları bir noktaya kadar konuşabildi ama senin yükselişini ya da mirası en azından doğrudan konuşamadı. On sekiz yaşına girdikten sonra seninle oturup geçiş sürecine başlamama izin verileceğine dair bir anlaşmamız vardı. Ne yazık ki o öldürüldü ve ben seninle temas kuramadan sen ortadan kayboldun."

"Diğer uzlaşmacılarla herhangi bir temasınız oldu mu?" Alrik sordu.

Başını iki yana salladı. "Selena mahkemeden ayrıldıktan sonra tüm temas kesildi.

Onun için mülkü ve mirası finanse ettim ama Shara'nın doğumunu ya da kayboluşunu asla bildirmedi."

"Bu... tuhaf görünüyor." Alrik'in bağında şüphe ve güvensizlik seziyordum. Burada oturup bu kadının sadakati hakkında şüpheleri olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni daha iyi hissettirdi. "Hiçbir koruması olmayan bir yuvadan yeni bir Isador kraliçesi doğdu ve sen Selena'nın varisi için yardım ya da hoşgörü istemek üzere hiç kimseyle, bir Triune consiliarius'la bile iletişime geçmedin mi?"

Bayan Talbott kucagında sıkıca kenetlenmiş ellerine baktı. "Denedim. Tatlı hayatın üzerine Shara, denedim ama neredeyse bir yaşına gelene kadar varlığından bile haberdar değildim. Seni bir kez bile görmeme izin vermedi. varlığını yaymak için. Seni başka bir kraliçenin yuvasına göndermeyi reddetti. Herhangi bir yardım göndermeyi reddetti. Belki baban öldükten sonra yuvaya geri döner ve seni güvenli bir yere götürür diye düşünmüştüm ama daha da dengesizleşti ve paranoyaklaştı."

"Ölmemi isteyeceklerini söyledi," dedim usulca, tepkisini izleyerek.

Bayan Talbott başını kaldırdı, gözleri sertti. "Deneyebilirler ama bu consiliarius'u aşmaları çok zor olacak."

Daire oflayıp pufladı. "Biz onun kanındanız. Onun güvenliği bizi ilgilendirir."

"Fiziksel gücünüz ve yakınlığınız gerçekten de onun en iyi savunması. Ama bir Kan'ın aklına gelmeyecek şekilde koruyabileceğim yollar var. Para senin etkileyici kaslarının açamayacağı pek çok kapıyı açabilir ya da kapatabilir. Londra'daki yuvasından ayrılmasına rağmen Selena'yı bulmaya çalışmadıklarını mı sanıyorsun? Evine ve sarayına ihanet ettiği için çoğu kişi ölmesini istedi.

Bu kadar güç ve prestije neden sırtını döndüğünü anlayamadılar, bu yüzden motivasyonlarına güvenmediler. Öyle karmaşık bir karmaşa yarattım ki

Ceresa'nın consiliarius'unun bile otuz yılı aşkın süredir bizi bulamadığı paravan işbirlikleri ve sahte kimlikler."

Hiçbir fikrim yoktu. Bunca yıldır bu kadının varlığından haberim olmamıştı ama annemi ve nihayetinde beni çok güçlü bazı insanlardan saklamak için çalışıyordu. Hala güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum-

Kafamın içinde yankılanan bir ses duydum, sanki biri mırıldanan ve titreşen bir kristale dokunmuş gibiydi. Kulağa saf ve canlı geliyordu. Tanrıçadan bir mesaj mı? Gücümün bir unsuru mu? Emin değildim ama ne anlama geldiğini biliyordum. Gina Talbott güvenime değerdi.

"Nereden başlayacağız?" Ben sordum.

Omuzları hafifçe gevşedi, bu rahatladığının dışa vuran tek işaretiydi, ama içten içe neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Bunu hissedebiliyordum.

"Miras. Resmi talepte bulunmalısınız."

Öne doğru eğildi ve arabasından getirdiğimiz nesnenin üzerindeki örtüyü çekti. Sehpanın üzerinde, her iki tarafına tek bir sembol oyulmuş, koyu renkli ve yaşla zenginleşmiş ahşap bir kutu duruyordu. Daha önce sadece Mısır'a ait olduğunu bilsem tanıyamazdım ama tanrıçanın kanını tattıktan sonra bu sembolün İsis'in düğümü olan tyet olduğunu anladım. Tepesinde İsis'in mozaik bir deseni işlenmişti, diski ve boynuzlu tacıyla kolayca tanınabiliyordu, tıpkı imgelemimdeki gibi. Kollarından biri yukarı dönüktü ve elinde altın bir kâse vardı. Kutunun görünür bir asma kilidi ya da kenarı yoktu. Hiç açılıyor gibi görünmüyordu.

"Bu kutuyu İsis'in soyundan gelenler dışında kimse açamaz. Binlerce yıl sonra sadece Isador Hanesi kaldı ve Isador Hanesi'nden de sadece sen kaldın. Kutuyu açma şansı için ölümüne savaştan kardeş kraliçelerin hikâyeleri var." Belli belirsiz gülümsedi. "Gerçi bu hikâyelerin doğru olup olmadığını ya da İsis'in mirasını kıskanan diğer haneler tarafından mı yayıldığını bilmiyorum."

"Miras nedir? Sanırım bunun sadece bir miras olduğunu sanıyordum, annem için idare ettiğin para."

"Öyle, ama çok daha fazlası da var. Bazılarını asla anlayamayabilirsin, kullanmayı bırak, ama bu senin doğuştan hakkın. İsis'in mirasına sahip olmaya çalışırken pek çok kişinin öldüğünü ve mirası kendilerine mal etmek için sizi kullanmaya çalışacak insanlar olacağını bilin."

"Başka bir deyişle, kimseye güvenmeyin." Alrik demir gibi bir sesle konuştu. Daire, "Ama tabii ki bize," diye ekledi.

Bayan Talbott sabit bir şekilde bana baktı. "Ve ben."

"Dört silahşörler." Sırtarak başımı salladım ve her birini onayladım. "Daha fazla Kan'ın geleceğini söylemiştin. Hangilerine güvенеceğimi nasıl bileceğim?"

"Kan senin çağrına gelecek, evet." Alrik kolunu bana doladı Omuzlarında ve bağlarında bir ağırlık hissettim. Dürüst olsa da tereddüt. "Ama tüm Kan değil..."

İçini çekti ve yardım için Daire'ye baktı. "Tüm Kanlar bizim kadar mükemmel değil mi?"

Bayan Talbott bir kahkaha attı. "Eminim her yönden mükemmel bir Kan'sınızdır, ama sanırım söylemeye çalıştığı şey, tüm Kan'ların sizi sevdikleri için gelmeyecekleri. Ya da sizi gerçekten korumak istedikleri için. Bazıları güç için gelecek. Diğerleri ise mevcut kraliçeleri emrettiği için gelecek."

Gözlerim büyüdü. "Bekle, ne? Casuslar gibi mi? Diğer kraliçeler için mi?"

Başını öne eğdi. "Bu sarayda çok yaygındır, kesinlikle. Her kraliçenin diğerlerinin üzerinde gözü ve kulağı vardır."

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Gerçekten aptal. Alrik ve Daire'nin beni sevmek ve korumak için geldiklerini sanıyordum. Gelen herkes onlar gibi olacaktı. Sevişecek, birbirimizi besleyecek, gülecek, oyunlar oynayacak ve bir yerlere gidecektik...

Alrik yanağını avuçlayarak yüzümü ona çevirdi. "Bütün bunları yapacağız ve daha fazlası, kraliçem. Saklamak istediğin Kan da seni sevecektir. Bu hiç de aptalca ya da safça bir düşünce değil."

"Hoşuma gitmeyen ya da doğru bulmadığım bir Kan gelirse, onu kabul etmek zorunda mıyım?"

"Sadece erkekler değil. Dişi ve cinsiyetsiz Kan da var. Ve hayır, yapamazsın. Eğer başka bir kraliçe Kanı hediye olarak gönderiyorsa, o zaman Reddederseniz sonuçlarına katlanırsınız, ancak kanınızı seçtiğiniz kişi dışında kimseyle paylaşmak zorunda değilsiniz."

Bu işi uzun süredir yapmıyordum ama şimdiden bir şeyi biliyordum. İçimdeki güç yükseldi ve sözlerime ağırlık kattı. "İstemediğim bir Kanı almayacağım

ve beni sevmeyen birini. Güvenmediğim birine aklıma, kalbime ve gücüme erişim izni vermeyeceğim. Bunun kimi kızdıracığı umurumda değil. Bunu yapmayacağım."

Hem Alrik hem de Daire başlarını eğdi. "Kraliçem nasıl emrederse, öyle olacak."

Bayan Talbott yumuşak bir sesle, "Mirası alın," diyerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Sizin olana sahip çıkın, Majesteleri."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Alrik

Kraliçemin sevmediği bir Kanı almayacağını söylemesi, İsis'in kendisinden beklenmedik, görkemli bir nimetti.

Yıllarca küçük kardeş olarak hizmet ettikten sonra, güç için can atıyordum, evet. Kraliyet kanı için hevesliydim. Kraliçenin vücudu için yanıp tutuşuyordum. İşte bu.

Sonra Shara gece beni aradı ve onu istedim, sadece onu. Her zaman için. Bu çok doğrudu. Onun yanına gelirken hiçbir şüphem ya da tereddütüm yoktu. Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Öldürmek. Yalan söyle. Hile. Çalmak.

Onunla ve diğer kanıyla nasıl isterse öyle sevişecektim. Sabırsızlanıyordum.

Çok az Kan şu anda Daire ve benim kadar şanslıydı. Kan bir kraliçeye bağlı olabilirdi ve kraliçenin kanının onlara verdiği güce sahiptiler, elbette. Hatta belki yarı-düzenli düzüşüyorlardı. Ama güçlü bir kraliçenin onu eğlendirecek çok sayıda Kanı vardı. Kraliçenin yatağına ulaşmak için yapılan itiş kakış, planlama ve arkadan bıçaklama bir gladyatör dövüşünden daha acımasız olabilirdi.

Elbette alternatifi de bir o kadar iticiydi. Hiç kimse, kanına ve yatağına kolayca erişebilecekleri anlamına gelse bile, çok az kanı olan zayıf bir kraliçeye hizmet etmek istemezdi. Zayıf kraliçeler daha büyük yuvalara dahil edilirdi.

daha güçlü kraliçelerin kraliçe-kardeşleri oldular. Bu tür kraliçeler için başka bir adımız vardı.

Piyon.

Yani bir kraliçenin Kan'ını gerçekten sevmeye ihtimali... Çok nadirdir.

Shara kutuya baktı ve alt dudağını kemirdi. Aletim taş gibi sertleşti.

"Mirası nasıl talep edebilirim?"

Bayan Talbott kutunun üzerine kazınmış tanrıçanın kalkık elini işaret etti.

"Başparmağınızı onun tuttuğu bardağa bastırın ve teklif ediyorum."

Fincan hafifçe yuvarlatılmış altın bir diskten yapılmıştı ve ortasında bakmayı bilmeyenler için fark edilmeyen küçük bir sivri uç vardı. Shara onun dediğini yaptı, başparmağına batan iğneyle dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçtı.

Anında onun kanının kokusunu aldım. Ağzım sulandı ve Daire alçak sesle açıklık mırıltısı çıkardı.

"Sakin olun çocuklar," diye güldü Bayan Talbott, başını sallayarak.

Shara'nın kokusu yükseldi, kan ve seks ve mehtaplı havuzlar, ışıltılı kumlar ve çiçek açan yasemin. Titredim, onu kendime doğru çekme ve dişlerimi boğazına gömme dürtüsüyle savaştım. Ya da daha iyisi, dişlerinin henüz üzerime gelip gelmediğini test etmesi için ona yalvardım.

Kutu tıkladı ve üst kısmında bir kenar belirdi. Odaya bir sessizlik çöktü, o kadar sessizdi ki kalbinin atışını duyabiliyordum.

Titreyen elleriyle uzandı ve kutunun üst kısmını çıkardı.

Üçümüz de daha iyi görebilmek için daha yakına eğildik.

Kutunun içi ince, yassı parçalar halinde özenle kesilmiş akik taşıyla kaplanmıştı. Kutunun içinde her biri farklı bir kapakla oyulmuş dört bidon bulunuyordu.

"Bunlar... mezar kavanozları mı? Adının ne olduğunu düşünemiyorum," dedi Shara.

Bayan Talbott, "Kanopik kavanozlar ve hayır, değil," diye yanıtladı.

"Bunlar Horus'un dört oğlunu temsil etmek için geldi. Bunlar eşsizdir. Eğer bunları bir Mısırbilimciye gösterseydiniz, bariz yaşlarına rağmen sahte olduklarını söylerdi. Yanlış kapakları var. Bazıları bunların onun dört kızını temsil ettiğini söylüyor ama muhtemelen Bastet ve Ammit dışında onlar hakkında pek bir şey bulamayacaksınız."

Shara işaret parmağını uzattı ama en yakındaki kavanozun tepesindeki güzelce oyulmuş kediye dokunmadı. Bir diğerinde ise inanılmaz uzunlukta sivri dişleri olan kukuletalı bir kobra vardı. "Onun kızları değil. Onlar Kendisinin parçaları. Onun... hediyeleri."

"Bunlar, damarlarınızda akan tanrıça kanının ortaya çıkardığı gerçeklerdir."

Shara bana yaslandı ve hafifçe titredi, ben de kolumu ona doladım ve onu sıcaklığıma çektim. "Onlarla ne yapacağım?"

"Onlarla hiçbir şey yapmanıza gerek yok. İsis'in armağanlarıyla ilişkili güç zaten sizin emrinizdedir. Bunlar sadece temsiller, ya da belki Tılsımlar daha iyi bir kelime olurdu. Bu sizin mirasınız, binlerce yıl boyunca aktarıldı. O burada, bu kavanozların içinde, çünkü o sizin içinizde. O sizsiniz. Sizin durumunuzda, tamamen siz, çünkü başka varisi kalmadı."

"Ben o değilim. Ben... bir tanrıça değilim."

"Evet, öylesin," dedim sertçe, dudaklarımı Shara'nın başına bastırarak. "Sen O'sun. İsis'in vücut bulmuş halisin."

"Ben Shara'yım," dedi kararlı bir şekilde, kucağıma daha sıkı gömülerek.

"Evet," diye fısıldadım, kokumu içime çekerek. "Shara. Isador. İsis'in yaşayan son kızı. Bu dünyada onun kanını taşıyan son kişi. Bu bakımdan, sen İsis'sin."

"İşte bu yüzden ölmenizi isteyecekler." Bayan Talbott kutunun kapağını kaldırarak Shara'ya uzattı. İçinde eski deri bir kitap vardı. "Aile geçmişiniz ve atalarınızın geride bıraktığı bazı sürprizler. Ne olur ne olmaz. Bu bir tür Isador Gölgele Kitapı."

Shara kitabı yerinde tutan deri kayışları çözdü ve kitabı aldı. "Okudun mu?"

"Kesinlikle olmaz. Herhangi birine dokunmaya çalışsam muhtemelen alev alırdım.

Yine de mirasın iki kez açıldığını gördüm."

"Annem ve...?"

"Kız kardeşi." Bayan Talbott kutunun kapağını tekrar yerine yerleştirdi ve üzerini örttü.

Sonra evrak çantasını açtı ve kalın bir dosya çıkardı. "Şimdi, birkaç şeyin üzerinden geçelim-"

"Teyzem mi var?"

Ağzı gerildi ve başını salladı. "Hayır. Karışık bir durum. Selena'nın kız kardeşi artık yok."

Shara bir süre ona baktı. "Onun adını söyleyemezsin."

Bayan Talbott ona küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi ve başını eğdi. "Majesteleri, eğer devam edebilirsek, size mirasınızın geri kalanını göstermek isterim. Bu tarafı, finansal. Gördüğünüz gibi son derece varlıklı bir genç kadınsınız."

Shara başını bana çevirdi. "Teyzemin kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Üzgünüm, hayır, o hikayeyi hiç duymadım. Daire, biliyor musun?"

"Hayır."

Merakının aramızdaki bağı yaktığını hissedebiliyordum. Başını belaya sokabilecek bir merak... ya da daha kötüsü, canını yakabilecek bir merak. "Eğer Bayan Talbott teyzenin adını söylememek ya da onun hakkında kimseye bir şey anlatmamak için lanetlendiyse, kendine böyle bir şeyi kimin yapabileceğini sormalısın. Kim onun susturulmasını ister?"

"Üçlü," diye fısıldadı. "Ama neden? İlk olarak, annem gücü de dahil olmak üzere bildiği her şeyi terk eder ve bir insan gibi yaşar. Ve

Şimdi de annemin hiç bahsetmediği bir teyzem olduğunu duydum. Kendimi neye bulaştırıyorum böyle?"

"Aima mahkeme oyunları." Daire dedi ki. "Aynı anda hem yılan yuvası, hem timsah sulama yeri, hem de horoz dövüşü gibi."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Öyle," diye kabul etti Bayan Talbott. "Ve lütfen bana Gina deyin. Mahkemeden bu kadar uzak olmanın en büyük faydalarından biri de bu. Sadece kendimiz olabiliyoruz.

Geçit töreni ve unvanlar konusunda uymamız gereken katı kurallar yok." "Bana reverans yapan ve 'Majesteleri' diye hitap eden kadın da öyle diyor."

Gina güldü. "Suçluyum. Şimdi lütfen Shara," dedi vurgulayarak, "hesaplarınıza bir göz atın. Her şey yolunda."

Shara en üstteki kâğıda bir göz attı ve birkaç sayfayı karıştırdı. Dondu kaldı. Sonra ilk sayfaya geri döndü. "Gerçekten mi? Değerim bu kadar mı? Bu gerçek bir rakam mı?"

"Gerçekten de öyle. Isador mirası çok büyük. Binlerce yıldır birikiyor, yıllar içinde genişliyor ve değişiyor. Yatırımlarınızı iyi çeşitlendirmek ve çoğunlukla muhafazakar tutmak için ekibimle birlikte çalıştım ve hala İngiltere Kraliçesi ve Bill Gates'in toplamından daha değerli durumdasınız."

Bu da beni tekrar sinirlendirdi. "Shara aç, evsiz ve korkmuş olmak yerine hayatı boyunca lüks içinde yaşamalıydı."

"Biliyorum." Gina öne doğru eğildi ve Shara'nın dizine dokunmak için uzandı. "Pek çok şeyin ters gitmesinden nefret ediyorum. Yardıma en çok ihtiyacın olduğu anda sana yardım edememiş olmaktan nefret ediyorum. Ve şimdi yapabileceğim bir şey varsa, ne kadar küçük olursa olsun, bu benim işim ve zevkim. Size hizmet etmek için yaşıyorum. Isador'un evi."

Shara elini Gina'nın elinin üzerine koydu ve gülümsedi. "Tüm bunların varlığından haberimin olmaması senin suçun değil. Bu kadar zamandır her şeyle ilgilendiğin için teşekkürler.

uzun." Bana ve Daire'ye baktı, yüzü yumuşadı. "Bunun seni kızdırdığını biliyorum ama geçen yılları yalnız geçirdiğim için memnunum. Zaman zaman korkunçtu ama aynı zamanda tek başıma olmayı, kendimi korumayı ve çok az kaynak ya da yardımla gerçek dünyada yaşamayı öğrendim. Triune ile başa çıkmak için tüm bu becerilere ve daha fazlasına ihtiyacım olacağını hissediyorum."

Gina sonraki bir saatini banka ve kredi kartlarını, parasına istediği zaman bir telefonla nasıl erişebileceğini gözden geçirerek geçirdi ve ardından pasaport fotoğrafının çekilmesi için gerekli düzenlemeleri yaptı. "Araba kullanabilir misin? Ya da araba kullanma isteğin var mı? Öğrenmek mi?"

"Ayrılmadan önce okulda sürücü eğitimi almıştım ama ehliyetimi hiç almadım. Bir tazeleme alabilirim."

"Annenin arabası garajda. Özel bir eğitmen ayarlayacağım." Gina bir dizi anahtar uzattı. "Bunlar yedek, anneninkini bulamazsan diye. Düzenli olarak bakımını yaptırdık ve deposu dolu. Burada mı yaşayacaksınız?"

Odaya baktı ve sonra bakışlarını üzerimde sabitledi. "Ne düşünüyorsun?"

"Daire ve ben evin dışını inceleyip evin ne kadar savunulabilir olduğuna bakacağız. Tuzun içeri girdiğini gördüm ama bu tüm evin güvenli olduğu anlamına gelmez." I

duygularını sıralayarak bağını dinledi. Bütün o bombalar yüzünden biraz uyuşmuştu ve bitkin düşmüştü. Dinlenmek zorunda kalmadan önce ideal olurdu.

herhangi bir karar vermek. Daha derinde ise üzüntü ve hatta korku hissediyordum. Bu evi ne kadar güvenli hale getirirsek getirelim, ailesinin burada öldüğünü her zaman hatırlayacaktı. Burayı kalıcı yuvası yapmak isteyeceğini sanmıyordum. "Daire, neden teftişe başlamıyorsun? Ben de yemek hazırlayayım.

Gina, kalacak mısın?"

"Teşekkür ederim, ama hayır." Gina ayağa kalktı, Shara da öyle yaptı ve ben de kraliçemle birlikte ayağa kalktım. "Eminim çok yorgunsunuzdur ve bir yabancının müdahalesi olmadan işleri yoluna koymak için zamana ihtiyacınız var. Kartım dosyanın içinde ve..." Masanın üzerine bir cep telefonu koydu ve çantasını kapattı. "Numaram zaten programlanmış durumda. Beni gece ya da gündüz arayabilirsiniz. Sorunuzun ya da ihtiyacınızın ne kadar önemsiz olduğu önemli değil, Majesteleri. Emrinizdeyim."

Shara ona sarıldı. Gina'nın yüzünde önce şaşkınlık, sonra da gözyaşlarıyla karışık bir sevgi ve minnettarlık ifadesi belirdi. "Her şey için teşekkür ederim."

Gina geri çekilip eşyalarını toplarken burnunu çekti. "Hayır, teşekkür ederim,

Shara. Senin için çalışmaktan onur duyuyorum. Mirası şimdilik size bırakıyorum ama size güç vermesi için yanınızda kalması gerekmiyor. Birkaç günlüğüne ona erişmek isteyebileceğini düşündüm."

Shara sanki canlanıp onu ısıracaklarmış gibi dört kavanoza dikkatle baktı. "Dokunmak ve kullanmak güvenli mi?"

"Elbette. Binlerce yıl, düzinelerce savaş ve hatta kraliçenin kraliçeye sahip olmak için savaşmasına rağmen hayatta kaldılar. Birini kırabileceğinden şüpheliyim

Eğer denediysen kavanozlar. Ama onlarla işiniz bittiğinde, onları kasaya geri koyacağım. Ayrıca sizin için sakladığım büyük miktarda Isador mücevherim var. Bunlardan herhangi birini incelemek ya da almak istediğinizde lütfen

bana haber verin."

"Evin içinde bir yere saklayayım mı?" Shara kutunun kapağını tekrar kapattı ve çizgiler kayboldu, kutu tekrar kusursuz bir tahta parçası gibi göründü. "Burada bir kasamız olduğunu sanmıyorum. Sanırım onu güvenli odaya kilitleyebilirim."

"Miras senin olduğu için bunu hissetmiyorsun." Gina kutuyu beyaz battaniyeyle örttü ve sehpanın üzerindeki eski kitabın üzerine sıkıştırdı. "Ama bana söylenenlere göre, bu kutunun içinde herkesin hissedebileceği bir dehşet ve tehlike duygusu varmış.

başka biri ona yaklaştığında hisseder. Birinin onunla uğraşması için Kilitli kapılardan geçmeleri, Kanınızı atlatmaları ve ardından mirasın kendi korumalarını aşarak onu almaları gerekir. Onu alsalar bile açamazlar. Bu yüzden mücevherlerinizle birlikte kasaya geri koymam için hazır olana kadar onu burada bırakmamanız için hiçbir neden göremiyorum."

Onu dışarı çıkardık ve ön kapıyı kapatıp kilitledikten sonra içeride durdu. giriş yolunda, biraz kaybolmuş görünüyordu. Kendine sarıldı, sanki evi daha önce hiç görmemiş ama her odayı tanıyormuş gibi etrafına bakındı. Elini tuttum ve parmak eklemlerini öptüm. Bir parça kan kokusu aldım ve mirası açmak için deldiği başparmağını bulana kadar elini çevirdim. Tenindeki kurumuş lekeyi yaladım ve bu küçük tat bile açlığın midemde bir bıçak gibi kıvrılmasına neden oldu.

Yaklaştı, kollarını boynuma doladı ve başını göğsüme koydu. Ona sarıldım, aramızdaki bağ sayesinde ona tüm gücümü ve rahatlığımı verdim.

"Bu... garip. Burada, yani ailemin evinde, onlarsız olmak. Burada hem iyi hem de kötü pek çok anı var. Ama çoğunlukla kötü. Güzel zamanları unutmak çok kolay, anlıyor musun?"

"Evet." Kollarımı sıktım, korku ve yalnızlıkla geçen uzun yılları hafızasından silmeye kararlıydım. "Öyleyse yeni güzel anılar yaratmak için çok çalışalım."

Daire

Güpegündüz bile kedim yüzeyin altında geziniyordu. Kürkünün derimin altında bir kuyruk gibi yuvarlanıp sallandığını neredeyse hissedebiliyordum.

Tüm pencereleri ve giriş noktalarını kontrol ederek evin dış cephesini dolaştım. Bayan Talbott'un ekibi ne yapacaklarını biliyorlardı. Kalın bir tuz hattı tüm evi güvenli bir şekilde çevreliyordu. Pencerelerin hepsi orijinal kurşunlu camdı, hortlakların kolayca kıramayacağı mineraller ve yabancı maddelerle doluydu.

içinden. Bahçeyi sıkı, kilitli kapıları olan sağlam bir ferforje çit çevreliyordu.

Yanlışlıkla sınır bitkilerinden birine bastım ve sarımsak kokusu aldım. Elbette olağan bir dikim, ancak bir başka caydırıcı unsur. Dikenli gül çalıları savunmalar.

Masif tuğla, dövme demir, tuz. Geçilmez değil ama kölelerden birinin kendine zarar vermeden geçmesi kesinlikle zor.

Durdum ve eve baktım. Eski zamanlardan kalma bir konak havası vardı ama nedense Shara'yı burada göremiyordum. Burada bir yuva kurmak isterse şaşırdım ama seçim onundu. O orada olduğu sürece Alaska'da şebekeden bağımsız bir kulübede yaşayabilirdim.

Ekstra bir uyarı olarak bir damar açmak ve kanımla mülkü kaplamak istedim. Ama eğer isterse kanımı boşa harcamak istemedim. Bugün beslenmemişt.

Onun bağına aramama gerek yoktu. Zihnimde ay ateşi gibi parlıyor, en karanlık köşelere gökkuşakları ve ışık saçıyordu. Eve dönmekten pek hoşlanmıyordu. Bu yüzden kesinlikle tüm mülkü kanımla.

Aceleyle onun yanına döndüğümde onları mutfakta buldum. Ortadaki adada oturmuş, ocaktaki Rik'i izliyordu. Çok sevimli görünüyordu, bacaklarını sallıyordu, hala almak için çok heyecanlandığı deri ceketini giyiyordu. Sırf tekrar böyle gülümsediğini görmek için ona her gün bir şey almak istiyordum.

Bu, hayatının büyük bir bölümünde bu kadar çok şeyden mahrum bırakılmış olmasının öfkesini kafamdan atmak için özellikle hiç kimseyi dövmekten daha iyiydi.

Dudaklarındaki sıcak gülümseme beni durmak bilmeyen bir dalga gibi içine çekti. Bir kolumu ona doladım ve burnumu boğazına dayadım.

"Güzel kokuyor" derken sadece yemekleri kastetmedim.

"Alrik daha önce hiç bu kadar dolu bir buzdolabı görmediğini söyledi. Burası bir markete benziyor. Üst düzey çılgın bir market. İyi ki bana ne yapmasını istediğimi sormadı çünkü hiç yemek yapamazdım. fikir."

İkimizin de öfkeyle kendiliğinden yanacağından korktuğum için Rik'in bakışlarıyla karşılaşmadım. Yeterince yemek yiyemediği geceleri düşünmek istemiyordum. Ya da tek bir sırt çantasından fazla eşyası olmadığı gerçeğini. "Ne yaparsa yapsın iyi olacak, sana söz veriyorum."

"İyi, ama muhteşem değil." Rik küp küp doğranmış sebzeleri tavaya attı. "Şef değilim ama idare eder bir aşçıyım. Seni ülkedeki tüm beş yıldızlı restoranlara götürmeye başlamalıyız. Eğlenceli olur."

Ağzı aşağı doğru döndü. "Kulağa çok süslü geliyor."

Benim için. Bunu söylemese de başını eğişinden anladım. Rik'e baktım ve çenesindeki bir kas gerildi. "Saçmalama. Bu bize bol bol alışveriş yapmak için de bir bahane verir. Sadece deri ceket de değil. Gerçi gökkuşağının her renginden bir tane istiyorsan, eminim bunu başarabiliriz."

Sanki onu bir ay boyunca her gün dışıye sürükleyeceğimizi söylemişim gibi kocaman bir iç çekti. "Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Gerçekten. Yerim yok ya da süslü kıyafetlere değer vermem. Basit isteklerim var. Ve kesinlikle kaçmamız gerektiğinde bizi yavaşlatacak bir sürü ıvır zıvır istemiyorum. o."

"Artık yanında bir kaya trolü ve bir savaş kedisi var." Alrik sote sebzeleri pişmiş makarnayla karıştırdı, taze rendelenmiş parmesan peyniri ekledi ve biraz zeytinyağı gezdirerek tamamladı. "Biz kaçmayız. Bölgenize göz dikeriz ve sonra onu korumak için kanımızı akıtırız."

Şarap dolabına gittim ve güzel bir Pinot Grigio çıkardım. Kraliçemin damak tadından henüz emin değildim ama gevrek bir beyaz şarap makarnayla iyi giderdi.

Her şeyi resmi yemek salonuna taşımak yerine geniş mutfaktaki kahvaltı köşesinde yedik. Bayan Talbott ona zaten cömertçe ödeme yapıyor olsa bile, kahya kesinlikle bir zammı hak ediyordu. Şarap harikaydı ve Rik de kabuklu bir İtalyan ekmeği bulmayı başarmıştı.

Shara bir lokma makarna yerken, "Bu bir ziyafet," dedi. "Bunları birkaç dakika içinde bir araya getirdiğine inanamıyorum."

"Basit ama iyi yemeklerin çok fazla malzemeye ihtiyacı yoktur, ama korkarım çok fazla yemek bilmiyorum. Makarnadan çok çabuk sıkılacaksınız."

"Biftek, tavuk gibi şeyleri ızgara yapabilirim," diye ekledim. "Ayrıca ikimiz de krep ve yumurta yapabiliriz ama benim uzmanlık alanım ızgara peynir sandviçler."

"Bana iyi geliyor ve katkıda bulunabilmem için bana öğretmenizi istiyorum."

Yemek yapmasına gerek olmadığını söyleyerek itiraz etmek istedim ama o iyi niyetliydi. Kendi üzerine düşeni yapmak istiyordu ve kesinlikle onu el pençe divan beklemek zorundaymışız gibi hissetmemizi istemiyordu.

Tam da yapmak istediğimiz şey buyken.

"Bayan Talbott'tan bize özel bir aşçı bulmasını da istemeliyiz," dedi Rik. "Özellikle de çağrınıza daha fazla Kan geldikçe. Sonunda yardım almadan hepimizi doyurmak zor olacak."

Bir parça ekmeğe tereyağı sürdü ve cevap vermeden önce kıtır kıtır kabuğunu kemirdi. "O kadar büyümemizi gerçekten istemiyorum. Sadece biz olmayı seviyorum."

"Ki bunu seviyorum, beni yanlış anlamayın ama iki kandan fazlasına ihtiyacınız var.

Hem kölelere hem de diğer kraliçelere karşı savunma için. Kıyasıya bir mahkeme." "Ama saraya gitmezsem neden diğer kraliçeleri göreyim ki?"

"Daire saray adabını benden daha iyi biliyor. Yapabilir misin açıklayabilir misin?"

Bardaklarımızı doldurdum ve sandalyede arkama yaslandım. "Politika gibi." Beni gülümseten bir tiksinti sesi çıkardı. "Her kraliçenin kendi sarayı vardır ve evet, pozisyon için itiş kakış olur. Sarayı ne kadar büyükse, gücü ve koruması da o kadar fazla olur. Ama sarayı ne kadar büyükse, kanından olanlar ve kardeşleri de onun dikkatini çekmek için o kadar çok mücadele eder. Tüm güç kraliçeden aşağıya doğru akar ve doğal olarak alttakiler daha fazlasını ister ve buna ihtiyaç duyar."

"Bunu zaten konuşmuştuk. Sevmediğim ve güvenmediğim bir Kan istemediğimi ve çok az tanıdığım insanlardan oluşan büyük bir mahkeme istemediğimi söyledim."

Şarabımdan bir yudum daha aldım ve açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalıştım. Sonra her şeyi ortaya dökmeye karar verdim. "Eğer sadece iki kanınız varsa

seni seveceğiz, sen de bizi seveceksin ve sonra öleceğiz. Çünkü senin pozisyonunu koruyacak kadar güçlü değildik."

Nefes nefese kaldı ve Rik bana karanlık bir bakış fırlattı. "Abartıyor."

"Hayır, değilim. Bunu ikimiz de biliyoruz. Kaç tane Amerikan kraliçesi var? Say bakalım."

"Eski kraliçemiz Keisha Skye, New York'ta."

Bir parmağımı kaldırıp bekledim. Başka bir şey bulmakta zorlanacağını biliyordum. Amerika çok özel bir nedenden dolayı kraliçelerle tanınmıyordu.

"Leonie. New Orleans'ta." "İki etti."

"Sanırım Teksas'ta bir tane var. Ama adını hatırlamıyorum." "Bunu sana versem bile, bahse girerim dördüncüsünün adını hatırlayamazsın." Rik kaybetmeyi sevmezdi, bana karşı bile. "Ne demek istiyorsun?"

"Amerika, Isis'in krallığına kıyasla hala genç bir ülke. Çoğu Amerikan kraliçesi Eski Dünya kraliçelerinden daha genç ve dolayısıyla daha zayıftır.

Daha yaşı ve güçlü kraliçelerle ittifak yapmadan uzun süre dayanamazlar.

Keisha bu nedenle Rosalind'in sevgilisi oldu, ancak ikisi de diğersinin kraliçe-kardeşi olduğunu iddia edecek. Herkes Leonie'yi yalnız bırakıyor çünkü burası New Orleans ve vampirler iş için iyi, ama son duyduğuma göre Teksas kraliçesi Meksika'ya kaçmış."

"Eğer yeterince kanı varsa..."

Ona doğru eğildim, doğrudan bir bakışla meydan okudum. Her alfanın yapacağı gibi kıllarını kıpırdattı ama ben onun savaşmasını istedim. Benim için, onun için, bizim için. "Neden tüm umutlara rağmen New York'tan ayrıлып kendi kraliçemizi aramak istedin?"

"Nedenini biliyorsun."

Onunla göz temasını kesmeden başımı Shara'ya doğru eğdim. "Öyle değil."

Bana baktı, gözleri kısılmıştı ve ben gerildim, savaşa hazırlandım. Hiçbir alfa bariz bir meydan okumayı takdir etmezdi, özellikle de eşinin ve kraliçesinin önünde. Omuzları dikleşti, içgüdüsel olarak beni korkutup geri adım attırmaya çalışırken göğsü ve kolları şişti. Aramızda ileri geri baktığında bile kaşları endişeyle çatıldı.

"Çünkü," diye iç geçirdi sonunda ve omuzlarının gevşemesine izin verdi. "Bazı söylentiler var."

Kabul ettiği için rahatlamış bir şekilde yavaşça nefes verdim. Enerjimizi birbirimizi dövmek yerine kraliçemizi memnun etmek için kullanmayı tercih ederdim. "Bazı küçük kraliçelerin Triune'un radarının altında kalmak için saklandığına dair söylentiler var ve Amerika saklanmak için harika bir yer. Kırsal kesimde dolaşmamıza ve korunmaya ihtiyacı olan birini bulup bulamayacağımıza bakmamıza *izin verildi*."

"Ve sen beni buldun," dedi Shara. "Bekle, izin verildi mi? Kim tarafından?"

Ah, kraliçem bir başkasının bize komuta ettiği düşüncesinden hoşlanmadı. "O zamanki kraliçemiz. Keisha Skye."

"New York Kraliçesi."

Başımı salladım. "Tedirgin ve korkmuş bir küçük kraliçeyi bulup onu tekrar topluluğa katabileceğimiz umuduyla gitmemize izin verdi. Doğal olarak *onun* katına. Kendi kraliçemizi bulmak için gitmek istedik ve eğer yeterince güçlüyse bir daha asla geri dönmeyecektik. Kimse bir gün Marne Ceresa'ya bile güçte rakip olabilecek kayıp bir Isador varisi bulmamızı beklemiyordu."

Gözleri büyüdü. "O kadar güçlü müyüm? Ya da olacak mısınız?"

"Kesinlikle. Eğer daha fazla kan alırsanız. Altınıza kardeş almalarına izin verirseniz. Leonie gibi biri müttefikiniz olmayı düşünürse daha da iyi olur." Shara'nın bakışlarını tuttum ve sözlerimdeki gerçeği görmesini sağladım.

Onlarca yıllık mahkeme tecrübemi bile dim. En başından beri asla bir alfa olamayacağımı biliyordum. Eğer bir kraliçe bulacak kadar şanslı olursam, kraliçemi korumak için başka yollara ihtiyacım vardı ve bu yüzden kendimi saray siyasetine adadım. "Hiçbir şey yapmazsanız, daha güçlü başka bir kraliçenin bölgesine dahil olacaksınız."

"Ya da öldürüldüler," dedi Rik isteksizce. "Hepimiz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Shara

Harika. Sadece harika. Üçlü ve diğer kraliçeler hakkında daha fazla şey öğrendikçe, bunun bir parçası olmayı daha az istedim. Bu da mantıklıydı. Kendi annem gücünü bırakmış ve sürgünde yaşamak için saraydan kaçmıştı.

"Şu anda herhangi bir karar vermek zorunda değilsin," dedi Alrik, koluma hafifçe dokunmak için uzanarak. "Şu anda bunu bilmek mümkün değil. Biz Size kaç Kan'ın geleceği ya da kaç kayıp veya haydut kraliçenin saklanabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok. Tanrı biliyor ya, sizi onca yer varken Arkansas'ta bulacağımızı hiç düşünmemiştik."

"Sadece..." Hissettiklerimi anlatacak kelimeleri bulmakta zorlandım. "Bu bir roller coaster." Daire ilk kez kasvetli görünüyordu, gözleri karanlık ve Eğlence ya da muziplikle dans etmek yerine ciddiye. "Yalnızdın. Sonra biz seni bulduk. Ve tüm dünyan değişti."

"Evet." İçimi çektim. "Beni yanlış anlama, bunu dünyaya değişmem."

"Dün gece aklını başından aldık."

Hıncırca sırtışı vardı ve evet, tamamen aklımı başımdan almışlardı. Hatırlamak iç kaslarımın gerilmesine neden oldu. "Belki de bu gece aklınızı başınızdan almalıyım."

Alrik sandalyesini masadan uzaklaştırdı, belli ki bunu hemen başlamamız gerektiğine dair bir işaret olarak algılamıştı. Bununla bir sorunum olduğundan değil. Hem de hiç. Daire arkadaşına katılırken bile ayağa kalkmadım. Ayaktaydılar, tetikte, hevesli ama aynı zamanda... uysal. Bu çok garipti. Bu kadar ağır kaslı, güçlü kuvvetli, çekici iki erkeğin bu kadar... bu kadar... bu kelimeyi düşünemiyordum bile. İtaatkar doğru kelime değildi. Emrimi beklediler, ama emrime *ihtiyaçları varmış* gibi değildi. Sadece sabırla ne zaman ve nasıl olacağına karar vermemi bekliyorlardı.

"Ya da içimizden birine devralmamız için işaret vermen için." Alrik'in sesi dumanlı ve alçak bir hal almış, meme uçlarının sertleşmesine neden olmuştu.

Şarap kadehimi aldım ve beni izlemelerinin tadını çıkararak yavaşça ayağa kalktım. "Biri şişeyi alabilir mi? Daha önce hiç şarap içmemiştim ve hoşuma gitti."

Alrik, Daire'den önce şişeyi kaptı, o da erkek içkisini aldı. ve bir şişe daha almak için mutfaka geri döndü. "Başka bir şey var mı kraliçem? Çikolata? Çilek? Sanırım buzdolabında biraz taze görmüştüm."

"Belki daha sonra."

İkisi de beni izliyordu, gözleri arzuyla büyüyordu. Merdivenlere yönelirken adımlarımı biraz sallamama neden oldu. Omzumun üzerinden geriye baktım ve Alrik'in kışkırmadan başını kaldırıp bakışlarımı yakalamasını bekledim. Bu onun birkaç uzun dakikasını aldı. "Kraliçem?"

"Burası güvenli mi?"

"Elbette. Tehlikede olabileceğinizi hissetseydim burada hiç kalmazdık."

Daire ona yaklaştı ve yanına bastırdı. Bir kolunu onun omuzlarına attı ve fısıldadı - ama sesi bana ulaşacak şekilde tizleşti. "Yatağının ikimiz için de yeterince güvenli olup olmadığını kastediyor."

Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim ama Alrik'in gözleri daha da alev alev yanıyordu. Daire'nin başının etrafına uzandı ve elini saçlarında dolaştırarak başını biraz geriye çekti ve boğazını ortaya çıkardı. Bir yandan da gözlerini benden ayırmıyordu. "Önce yatak odasını görmem gerekecek. Ne kadar güvenli olduğunu göreceğim. Sonra da ben seni becerirken kraliçemiz kanından ziyafet çekebilir."

Oh. Aman Tanrım. İçimi sıcak bir ürperti kapladı ve beni titretti. Arkamı dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde odama doğru yol almalıydım ama onlara bakınca hareket edemedim.

Alrik merdivenlerden çıktı ve kadehimden tek bir damla bile şarap akıtmadan beni kendine doğru çekti. Bacaklarımı beline doladım ve dudaklarımı boğazına bastırdım. Nabzı derisinin altında atıyordu ve çok güzel kokuyordu. Sıcak taş, biraz duman, tüm o güç ve öfke. Onunla ziyafet çekmek istiyordum. Daire'yle. İkisiyle de.

Boğazını ısırdım ve cesaretlendirici bir hırıltı çıkardı ama yapamadım. Daha sert bastırdım, dişlerimin çıktığını, ona battığını hayal ettim ve bunu istedim. Ona kendi dişlerimle nüfuz etmek ve dilimde kanının o ilk sıcak tuzlu dalgasını tatmak istedim. Ama lanet olası

insan genleri bunun olmasına izin vermez. En azından şimdilik. Hırlamakla feryat etmek arasında sinirli bir ses çıkardım.

Daire aniden oradaydı. Saldırısının şiddetiyle Alrik'i yanlamasına duvara çarptı. Bir şişe şarap merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Umarım henüz açmadığımız şişeydi. Kan kokusu aldım.

Daire onu daha yukarıdan, kulağının hemen altından ısırды ve kanın boğazından aşağıya, bana doğru akmasına izin verdi. Şaraptan daha tatlıydı, yemekten daha iyiydi, daha önce tattığım her şeyden daha iyiydi. Yara da daha büyüktü, sanki Alrik'in boğazını yırtıp açmıştı. Çok fazla kan. Bu kadar çok kan kaybetmesi onun için iyi değildi...

"Biz Kan'ız. Bunun için yaşıyoruz." Alrik beni kendine doğru çekti. "Daire, git bize bir yatak bul."

Daire kaçırdıklarımı yaladı, dilini ağzımın kenarında ve Alrik'in teninde gezdirdi ama sonra geri çekildi.

Bağ sayesinde, *"Ailemin yatağı değil"* dedim:

"Eski odan hangisiydi?"

Gözlerimi kapadım, ağzımı Alrik'in boğazına daha sıkı kenetledim. Başım sanki yarım düzine kurşun atmışım gibi uğulduyordu ama kanına doyamıyordum. Ağzımı kaldırıp tek bir damlasını bile ziyan etmek istemiyordum. :*Second*

Sağdaki kapıdan, bir sonraki merdivenden çıkın:

Daire önden koşarak yolu gözlüyordu ve eski odama girdiği anı hissettim. Çünkü karanlık bir öfke duvarı bağın içinden bana çarptı.

Birkaç dakika içinde Alrik büyüdüğüm odaya girdi. Zifiri karanlıktı ama belli ki görmek için ışığa ihtiyaçları yoktu. Zaten görülecek pek bir şey yoktu. Sadece dört duvar, bir kapı ve bir yatak.

Açıklamaya çalışma ihtiyacı hissettim. "Evde penceresi olmayan tek odaydı."

"Burası bir hapisane hücresi." Daire homurdandı, sesi o kadar vahşiydi ki sözlerini zar zor anlayabiliyordum. "Yatak odası değil. Özellikle de bir çocuk için. Bırakın bir kraliçeyi."

"Ben küçükken ve babam hâlâ hayattayken onlarla uyurdum," diye fısıldadım. "Annem yalnızken hiç iyi uyuyamadığımı söylerdi. Beni kucağına alana kadar ağlar ve mızımızlanırmışım. Nedenini bilmiyordu, ta ki bir canavarın camı tıklatarak pencereden içeri girmeye çalıştığını görene kadar. Babam öldükten sonra bir süre onunla yattım ama büyüdükçe gerçekten kendi alanımı istedim. Aslında burayı seviyordum. Ona kulem diyordum. Çatıdaki kapak bana kendimi

Gerektiğinde kaçabilirdim ama bacağımı kırmadan çatıdan nasıl inerdim bilmiyorum."

Alrik eğildi ve beni dikkatlice yatağa yatırdı. Doğrulmadı ama gözlerimin içine baktı. "Burası senin yuvan olmayacak. Kraliçemizin istediği kadar pencereye sahip olabileceği ve yine de kendini güvende hissedebileceği bir yer bulacağız."

"Anlaştık." Bakışlarını tutmaya çalıştım ama hâlâ kanıyordu. Tişörtünü boyamıştı, ıslak pamuk yırtık kaslarına yapışmıştı. Bana dün gece vücudunun benimkine karşı nasıl hareket ettiğini hatırlatıyordu. O koca bedeninden ne kadar büyük bir güç akıyordu. "Peki bu ikinize de sahip olmam için yeterince güvenli mi?"

Ağzını ağzıma bastırdı, dilini dudaklarımın arasında gezdirdi. Dilimde onun kanının tadını alıyordum. Daire'nin kadehi elimden aldığını hissedene kadar şarap kadehimin hâlâ bende olduğunu unutmuştum. Diğer bardakları ve açık şarap şişesini yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu. Alrik dudaklarıma doğru, "Bizi nasıl istersin?" diye fısıldadı.

Dilimi ağzına soktum, şarabın tadına baktım. Kanımın onun dilinde nasıl bir tat bırakacağını merak ediyordum. "Teklif ettiğin şeyi istiyorum."

"Kraliçem nasıl emrederse, öyle olacak."

Alrik

Boğazımdan hâlâ kan damlıyordu. Daire'nin soyunmasını beklerken onu iyi bir şekilde kullandım. Taze kanı kapının dışına büyük bir X şeklinde sildim ve kapıyı kapatıp kilitledim. Döndüm, karanlık hücrenin çevresini adımlamak niyetindeydim ama her düşünce zihnimden silinmişti.

Kraliçemizin önünde çıplak bir şekilde diz çökmüş olan Daire, ona yardım etmekle meşguldü.

kıyafetlerini çıkar. Dişleriyle. Çıplak, yuvarlak kalçaları bariz bir davetti.

Birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca onu birçok kez sikmiştım.

Beslendiğim tüm Aima'lar arasında en çok ondan beslenmişim ve eminim onun için de aynısı geçerliydi. Onu kaybetmek iki uzvumu kaybetmek gibi olurdu.

Ama bir kraliçe kazandıktan sonra bile onu becermek isteyeceğimi fark etmemişim. Kraliçemizi sırayla memnun edeceğimizi ve bunun Sonunda. Onu hâlâ istediğimi fark etmemişim. Dizlerinin üstünde. Benim için ve onun için.

Bir an onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini ya da beni becermektense kraliçemize hizmet etmeyi ve onu memnun etmeyi tercih edip etmediğini merak ettim, ama sonra

Omuzu, yanağındaki gamzesi ve gözlerindeki pırıltı bana niyetinin tam olarak ne olduğunu söylüyordu.

Sırtını bana dönerek dizlerinin üzerine çökmeyi seçmişti. Bir sebebi vardı.

Ama Shara'yı hiçbir şekilde kırmak ya da ihmal etmek istemedim. İnsan cinselliği yanlış anlamalar ve tutarsızlıklarla doluydu. Beslenirken sevişmezlerdi. Ama bizim için el ele gidiyordu ve sadece çok fazla kraliçe vardı. Daire'yi becermeye kendisi kadar hevesli olmamı umursar mıydı? Bu onun daha az hissetmesini sağlar mı?

Tepkisini kontrol etmek için bakışlarımı Daire'nin baştan çıkarıcı poposundan çektim.

Daire tişörtünü yukarı itip karnını okşarken bile gözleri parlıyor, gür dudakları aralanıyor ve bana bakıyordu. Omuz silkerek deri ceketini giydikten sonra, adamın kot pantolonunu kalçalarından aşağı indirmesine izin vermek için ayağa kalktı.

Gömleğimi başımın üzerine çektim ve bir kenara fırlattım. Ellerimi fermuarıma attım. Pantolonumu sıyrarak açtım. Aletimi çıkarırken nefesini tuttuğunu, beklediğini, izlediğini hissedebiliyordum. Kendime uzun, yavaş bir pompa verdim, göz bebeklerinin genişlemesini izledim.

"Yatağa gir, D."

Daire tipik yeteneğiyle kendisine söyleneni yaptı ama önce Shara'yı yakaladı ve yatağın üzerine fırlattı. Shara şaşkınlıkla ciyakladı, adam kot pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarmak için mücadele ederken gülüyordu. Adam yüzünü Shara'nın kalçalarının arasına gömdüğünde Shara'nın kahkahaları bir iniltiye dönüştü.

Ben de acele ederek botlarımın bağcıklarını çözdüm ve pantolonumu çıkardım. Arzusu yükselmiş, bağı içinde kaynıyordu. Daire'nin arkasındaki yatağa diz çöktüm ve avucumu sırtında gezdirdim.

Başını kaldırmış, onu okşayışımı izliyordu. Bileğimi ağzıma götürdüm ve derisini yırtarak kanımın kalçasına damlamasına izin verdim.

İnledi, sırtını kamburlaştırdı. Kanımı tenine sürdüm, üzerine sıçrayan kırmızının tadını çıkardım. Onu işaretliyordum. Ama aynı zamanda onu ateşli bir şekilde tahrik ediyordu. Bana karşı geri çekildi ve ziyafeti onun arasında bıraktı.

Ağzını bileğime kilitledi. Yavaşça içine doğru kayarken, bu kolu onu kendime kilitlemek için kullandım, ağzı yaranın etrafındaydı. İzlediği için acele etmedim. Biraz içeri ittim, inlemesini sağladım ve ikimizi de inkar ettim. Tatlı bir işkenceydi. Kalçalarını bana sürtüyor, sessizce yalvarıyor ve dişleri derime batıyordu.

Önümüzde oturdu ve ellerini onun kalçalarında gezdirdi. "Neden böyle? Çok mu tahrik oldu?"

"Kanımız kayganlaştırıcı ve afrodisyak görevi görebilir. Eğer seninkini ona sürersen muhtemelen hemen boşalır."

Beni daha sert ısırdı, ya kontrolünden şüphe ettiğim için hafif bir ceza ya da bir cesaretlendirme. Ona verdiğimden çok daha fazlasını istiyordu.

Elimi saçlarında dolaştırdım ve başını omzuma yaslayarak sertçe geriye doğru salladım. Gözleri şaşkınlıkla parıldadı, belki de bu güç gösterisi karşısında biraz telaşlanmıştı. "Beslenin kraliçem. Bakalım boşalmadan önce ikimizin de ona dokunmasına ne kadar dayanabilecek."

Parmaklarını hafifçe göğsünde gezdirerek onun bana karşı titremesini sağladı. Zorlanan sikinin ucunu sıyırdı ve dudaklarından bir hırıltı süzüldü. Tereddüt etti, ona değil bana baktı. Elimini saçlarında daha sert dolaştırdım ve daha derine, daha sert ittim, taşaklarını içine batırdım. "Merak etmeyin kraliçem. Onu yakaladım. Ona istediğin kadar eziyet et."

Elini sikinin etrafına sararak onu sıkı ve yavaşça parmaklarının arasından geçirdi. Daire kollarımda debeleniyor, nefes alış verişini düzensizleştiriyor, hatta kollarımda boğuluyordu. Ona dokundukça, benimle daha sert mücadele ediyordu. Artık daha güçlüydü. Savaş kedisinin öfkeyle tısladığını ve hırladığını, vücudunun sınırları içinde volta attığını hissettim. Savaş kedisi kraliçesiyle çiftleşmek istiyordu. Şimdi. Onu dişleri, pençeleri ve kanıyla işaretlemek.

Ama ben de güçlüydüm. Kaslarım güçle şişti. Erimiş kaya derimin altına kaydı, patlamayı bekleyen sıcak sert taş. Omzumu yırtarak geri uzandı ve tırnakları değil, pençeleri derimi parçaladı.

Nefesi kesildi, tereddüt etti. "Özür dilerim. Sana zarar vereceğini düşünmemiştim."

Kabaca güldüm ve kolunu yakalayıp arkasından sertçe büküm. "Yaralı değilim kraliçem. Bu ön sevişme. Daire beni sert ve kaba sever. O incitmeyi sever. Değil mi?"

Shara yavaşça geri çekildi ve yastıklara yaslandı. Daire bana doğru sarktı, mücadelesi ve arzusu aramızdaki bağdan endişe ve korku dalgaları halinde akıp gidiyordu. Dün gece ona zevk vermeye ve karşılıklı güçlerimizi ortaya çıkarmaya o kadar odaklanmıştık ki bizi en kötü halimizle görememişti. En... gerçek halimizi. Cilasız, ham, tüm şiddetli ve kanlı detaylarıyla arzu.

Daire onu incitmemden hoşlanıyordu ve evet. Ben de onun canını yakmayı seviyordum. Sikişirken kavga etmeyi ve boğuşmayı severdik. Ve ben her zaman. HER ZAMAN. Kazandım. Bu böyleydi.

Ama yarı insan kraliçemiz itiraz ederse.

Kabul etmek istemediğim kadar sarsılmış bir halde ona sarıldım.

Daire ile olan ilişkimi kaybetmek istemedim. Kraliçemizi kazanmış olsam bile. "Devam et," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Dilini alt kısmında gezdirdi. dudak ve Daire inledi. "Bana biraz daha göster."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Shara

Kararsızlıklarını, aramızdaki bağda ani bir belirsizlik ve evet, korku titremesi hissettim. Beni gücendireceklerinden korkuyorlardı. Eğer bu kadar tahrik olmasaydım, bu beni güldürürdü.

Alrik bana baktı, Daire'yi kaybetme düşüncesiyle sarsılmıştı ve bu bende ağlama isteği uyandırdı. "Seni asla ondan vazgeçirmem. Neden vereyim ki?"

Derin, titrek bir nefes verdi. Daire başını çevirerek yüzünü boğazına sürttü. Sessizce teselli istiyordu. Aşkı için.

"Diğer kraliçeler bu kadar... anlayışlı olmayabilir."

Ona ters ters baktım ve iyi görebildiğimden emin olmak için yastıklarımı kabarttım. "Diğer kraliçeleri siktir et. Artık senin kraliçen benim. Ve onu becerdiğini görmek istiyorum. Her zaman yaptığın gibi onu tam istediğin gibi becer. İkinizin de nelerden hoşlandığını görmek istiyorum. Neye ihtiyacınız olduğunu. Böylece ben de size aynısını verebilirim."

Rahatlama bağımızı sular altında bıraktı, ardından şehvet dalgası geldi. Daire bana doğru hamle yaptı ve neredeyse Alrik'in elinden kurtuluyordu ama o diğer adamı
Saçını.

"Yapacağım," diye homurdandı Alrik, insandan çok rock trolünü andıran çakıllı bir sesle. "Eğer ben onu becerirken kendine dokunursan. Bu onu çılgına çevirir."

Sanırım adil olan buydu. Onları seks yaparken izlemek istedim. Onlar da beni izlemek istiyordu.

Bacaklarımı yukarı çekip kalçalarımı açtım. Daire inlemeye benzer alçak bir ses çıkardı ve Alrik'in pençesinde iki büküm oldu. Tadımın neye benzediğini hatırlayarak dudaklarını yaladı. Daha önce boşalmaya çok yaklaştım.

Birkaç vuruş

Dili beni orgazmın kıyısında titretiyordu. Aslında bu kadar ıslak ve istekli olmam utanç vericiydi. Kendime dokunduğumda parmaklarım titriyor, hemen boşalmamak için dua ediyordum.

Alrik Daire'nin omuzlarını aşağı itti. Sağ eli Daire'nin kalçasını öyle sert kavradı ki derisi çukurlaştı, diğer ön kolu omuzlarına dayandı. Daire

derinlere daldı, o kadar sert soktu ki Daire'nin nefesi kesildi ve dirseklerini yatağa dayayarak ona doğru geri itti. Alrik tekrar, daha sert bir şekilde itti ve yatağın duvara çarpmasına neden oldu. Onu bu kadar sert, neredeyse şiddetle aldığına inanamıyordum ama çok sıcaktı. Etlerinin birbirine çarpışını, derin nefes alışlarını ve iniltilerini dinliyordum. Çok... Hamdı.

Lezzetli.

İçimde kükreyen orgazm beni haykırmaya zorladı.

"Lanet olsun, Rik, en azından tadına bakmama izin ver."

"Onun tadına bakmaktan fazlasını yapacaksın. Onu tekrar boşaltacaksın."

Nefes nefese onlara yaklaştım ama Daire'nin ağzını üzerimde istemiyordum. Destekli dirseklerinin arasında kıpırdandım ve sikine uzandım.

"Siktir," diye nefes nefese kaldı. "Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Saçları alnına dökülüyordu ama gözlerindeki karanlık ve aç bakışı gizleyemiyordu. Ter yanaklarında parlıyor ve göğsünden aşağıya doğru akıyordu. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve kendimi aletin üzerine bıraktım. Alrik yardım etti, onu daha aşağıya, daha yakına taşıdı, böylece tüm uzunluğunu alabildim ve o vahşi vuruşu durdurdu.

Daire'nin göğsü bana doğru kabardı, tüm kasları titriyordu.

Alrik sırtına doğru eğilerek onu bana doğru sıkıştırdı. "Kraliçemiz doyana kadar gelme."

Tekrar boşalana kadar demek istediğini düşünmüştüm, belki de öyleydi ama aynı zamanda kanı da kastediyordu. Çünkü dişlerini Daire'nin boğazına geçirmişti, böylece ben de ondan beslenebilecektim.

Kan göğüslerime damladı, her damla sıvı güneş ışığı gibi tenimi cızırdattı. Kolumu Daire'nin boynuna doladım ve ağzımı yaraya götürebilmek için kendimi yukarı kaldırdım. Alrik derinlere doğru itti, Daire'yi daha da içime sokarak ikimizi de inletti. Birden içimde olmasa da ikimizi de siktiğini fark ettim. Daire'nin bedenini bana da zevk vermek için kullanıyordu. Daire'nin kalçalarına sertçe bastırdı, bu da pelvisini klitorisime doğru bastırdı. Kalçalarımı çevirerek onlara doğru eğildim ve ihtiyacımızı daha da artırdım. Tenimde kan yanıyordu. Alrik'in. Daire'ninki. Kanları birlikte akıyor, tenimde yanıcı, sarhoş edici bir karışıma dönüşüyor, göğüslerimi Daire'ye sürterek onu da bulaştırmama neden oluyordu.

"Yakıyor," diye nefes nefese kaldım. Kanlarından daha fazlasını isterken bile. Tenime damlayan sıcak balmumu gibi hissettiriyordu. Beni tepeden tırnağa kanlarıyla kaplamalarının nasıl bir şey olacağını ancak hayal edebildim.

"Evet," diye homurdandı Alrick. Aramızdaki bağ sayesinde, korku filmlerindeki gibi kanla kaplanmış bir görüntümü gördüm. Bu beni uçurumun kenarına itti. Başımı arkaya attım, ciğerlerimden kopan serbest bırakma çığlığıyla boğazım acıyordu. Daire bu daveti kabul etti ve dişlerini boğazıma geçirdi. Bir zevk dalgası daha içime işledi. Onun içinden. Alrik aracılığıyla. Domino taşları gibi.

Nefes nefese, birlikte uzandık, iyileşirken üçümüz hala sarmaş dolaştık. Ter, kan ve meni havayı kokutuyordu. Daha derin nefes alarak onları ciğerlerime çektim.

Daire boğazımdaki delikleri yaladı ve tenime karşı memnun bir mırıltı çıkardı. "Bu... inanılmazdı."

"Alrik'in beslenmemesi dışında." Biraz sağa doğru düşmüştü, yüzü yanımdaki yastığa gömülmüştü. Sözlerim üzerine kıpırdandı ama başını kaldırmadı. "Rik? Kanıma ihtiyacın var mı?"

Başını bana gülümseyecek kadar çevirdi, gözleri sersemlemiş ve zevkten kararmıştı, hala seks ve endorfinle kafası iyiydi. "Bana ilk kez Rik diyorsun. Hoşuma gitti," dedi ben daha sormadan. "Sonra, kraliçem. Şu anda iyiyim. Sen nasıl hissediyorsun? Bizden yeterince kan aldın mı?"

"Bilmiyorum." Bu sözlerim üzerine iki adam da kaşları çatılmış bir halde, sanki onları dürtmüşüm gibi ayağa fırladılar. Gülerek ayağa kalktım ve yastıkları işaret ettim. "İkiniz de uzanın. Size bakmak istiyorum."

İki iri kaslı vücut benim incelemem için yatağın üzerine uzandı. Daire'nin üzerine tırmanarak aralarına girdim. Alrik'in yaralı kolunu kaldırdım ve Daire'nin dişlerinin açtığı, hâlâ kanayan yarayı yaladım. "Bu iyileşecek mi?"

"Sabaha kadar gitmiş olur," diye gürlledi, az önce birbirimizi anlamsızca becermiş olmamıza rağmen gözleri ağırlaşmıştı. "Bırak beni-"

"Hayır," diye araya girdim. "Bu kadar yeter."

Dilimle yaranın sivri kenarlarını yokladım ve inledi ama acıdan değil. Gözlerimi kapadım, onu dişlerimle kavradım, onu bu şekilde ısırabildiğimi düşündüm. Bu yarayı ben yapmışım gibi.

Onları asla ısıramayacağımdan ne kadar korktuğumu paylaşmamaya çalıştım ama bağın sırrı yoktu. Beni göğsüne doğru çekti ve alnımdan öptü. "Yapacaksın," diye fısıldadı. "Hiç şüphem yok."

"Yarı insan olan ve dişleri bile olmayan son Isador varisini bulmuş olman sadece senin şansın."

Daire Alrik'in yanına sokuldu ve kolunu sırtına doladı. "Bakire vampir kraliçemizin bizi mutlu etmek için dişlerine ihtiyacı yok."

Burnumu Alrik'in göğüs kıllarına sürterek homurdandım. "Artık bakire değilim."

"Ama sen bizim vampir kraliçemizsin. Ve bizi işaretleyebileceksin. Hiç şüphem yok."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Alrik

Kraliçemizi uyandırmadan önce birkaç dakika uyumasını izledim. Saçları karmakarışık. Cildi kurumuş, pul pul dökülen kanla kaplıydı. Bu oda aydınlık olmamasına rağmen bir kolunu gözlerinin üzerine kaldırmıştı. Pencere yokken nasıl olabilirdi? Sanki vücudu dışarıda tam gün olduğunu biliyordu ve hâlâ kendini koruyordu. Bir bacağını çarşafın altından çıkarmış ama vücudunun geri kalanını örtmüştü. Soğuktan değil, çünkü nadiren üşüdüğünü fark etmiştim. Deri ceketi istemesinin tek nedeni bizde bir tane olması ve kokusu ile görüntüsünü sevmesiydi.

Kahve fincanını komodinin üzerine koydum ve dikkatlice yatağın kenarına oturdum. En azından bunu yok etmemiştik. Bağ sayesinde zihnini yokladım ve uyanmaya ne kadar yakın olduğunu anlamaya çalıştım. Eğer gerçekten yorgunsa ve dinlenmek istiyorsa, onu günün geri kalanında uyumaya bırakabilirdim. Acil bir ihtiyacımız yoktu. Sadece kraliçemize son derece varlıklı ve daha önce ihmal edilmiş, servetinin ve doğuştan gelen haklarının sağladığı ayrıcalıklardan henüz yararlanmamış genç bir kadın gibi davranma arzusundaydık.

Sanki uykusunda büyük bir mesafe kat etmiş gibi uzakta hissediyordu. Elimi koluna koydum, metafiziksel olanla bağlantı kurmak için fiziksel olanı kullandım.

Birden rüyasına girdim. Gölgeci gecede sessiz bir bekçi.

Büyük güvenlik lambasının tamamen aydınlattığı demir kapının önünde durmuş, kolunu parmaklıkların arasından geçirmiş, dışarıdaki bir şeye uzanıyordu.

Arıyorum.

Karanlık kıpırdadı. Şeytani bir şey. Açlığını ve karanlık öfkesini hissedebiliyordum. O da hissediyordu ama korkmuyordu. Kolunu geri çekmedi ya da çürük kapıdan uzaklaşmadı. Kanının kokusunu aldım, bileğinden aşağı damlayarak karı kızıla boyadığını gördüm. Her damla yere ve güllere carptı.

görkemli çiçeklerini açmış, parfümleri çitin diğer tarafındaki canavarın pis kokusunu örtüyordu.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı o şeye, sanki bir bebekmiş ve onu kucaklamak istiyormuş gibi. "Seni özgür bırakmak için buradayım."

Zincirler şingirdadı ve dişler kılıç gibi gıcırdadı. Devasa bir gölge ona doğru uzanıyor, kanı ve tatlı ruhu tarafından çekiliyordu.

İleri atıldım ama başarabileceğimi sanmıyordum. Gözlerinin kırmızı parıltısını görebiliyordum. O vahşi dişler etine yaklaşıyordu.

Nefes nefese kalarak rüyadan çıktım ve onu yanıma çektim. Onu kucağıma aldım, kabaran göğsüme bastırdım. Daire koşarak geldi, gerçi yardım için bağırmış mıydım yoksa aramızdaki bağdan bir şey mi hissetmişti bilmiyorum. Odaya daldı, her iki elinde de bizi tehdit eden her şeyi küçük parçalara ayırmaya hazır ketarlar vardı.

"Ne?" Etrafına çılginca bakarak haykırdı. "Ne oldu? Onlar burada mı?"

Onu daha fazla telaşlandırmamak için kendimi sakinleştirmeye çalışarak onu sıkıca kavradım. "Rüya görüyordun."

"Rüya mı görüyorsun? O zaman neden bu kadar telaşlandın?"

Onu tutuşumu gevşetmek için kendimi zorladım, ama Daire'nin bakışlarını tuttum, böylece kraliçemizi ne ölçüde korumamız gerektiğini bilecekti. Uykusunda bile. "Rüyayı hatırlıyor musun?"

Bir an sessiz kaldı. "Dışarıdaydım. Çitin diğer tarafındaki bir şeye sesleniyordum."

"Evet. Şeytani bir şey."

Başını yana eğdi ve rüyayla ilgili anılarını gözden geçirdiğini hissettim.

"Annemle babamı öldüren canavar Greyson değildi. Değil miydi?"

"Sanmıyorum. En azından ben onu tanımadım ya da hissetmedim. Bu bir tamamen başka bir şey."

Omuz silkti ve oturduğu yerden kalkarak kahve fincanına uzandı. Gitmesine izin vermemek için ona daha sıkı sarılma isteğime direndim.

"Sadece bir rüyaydı."

"Sizin için hiçbir şey hayal değil kraliçem." Daire ketarları çıkardı ve kalçalarına astı. "Tanrıça sana birçok güç vermiş. Gece manzarasında rüya şeklinde yürümek de bunlardan biri."

Uyanırken olduğu gibi rüyalarında da onu korumaya başlamamız gerektiği konusunda onu uyarmama gerek yoktu. Rüyalarında bile böyle kötü bir şeyi yanına çağırmayı başarırsa, onu savunmaya hazır olmalıydık.

Onun güvenliğınden korkmama rağmen kot pantolonumun içinde sertleşmeme neden olan memnun bir mırıltıyla kahvesini yudumladı. "Korkmuyordum. Diğerleri gibi değil. canavarlar."

"Bu dediğın şeyin tehlikeli olmadığı anlamına gelmez." Belki de süregelen korkumdandı ama dudaklarımı omzuna bastırdım ve kokusunu içime çektim. Çok güzel kokuyordu, sıcak, tatlı ve bir şekilde lüks bir şekilde seksi. Daire'nin savaş kedisi gibi ona sürünmek ve kokumu taşıdığından emin olmak istedim. "Kan'ı kendi tarafına çağıracaksın. En az köleler kadar tehlikeli olan bir grup kâbus yaratığını çağırmayalım."

"Mmmm hmmm," diye kıkırdadı. "Bir kaya trolü ve bir savaş kedisi gibi kâbus yaratıklar. Başka bir şey çağırmamalıyım."

Daire önümüzde dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü bize sürttü. kalçalarının üst kısımları. "Seni alışverişe götürmeyi düşündük ama bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladım."

Kabul ettim. Tüm kalbimle. Ama kraliçemiz ayağa kalktı, nazikçe geri çekildi. "Tuvaleti kullanmam gerek."

Onun peşinden gittim, hâlâ kokusuna açtım. Tenine. Onun sıcaklığına. Kendimi tekrar ona gömmek istiyordum. Alnımı kapıya dayadım ve dışarı çıkmasını bekledim.

"Sen iyi misin?" Daire fısıldadı. "Rik? Rik!"

"Ne?" Bir şey beni sırtımdan dürttü. Sertçe. Başımı kaldırdım ve dudaklarım hırıltıyla bükülerek ona baktım.

"Sende bir sorun var."

Başımı salladım, içimde sürünen öfkeden kurtulmaya çalıştım. Damarlarımda milyonlarca ateş karıncası dolaşıyormuş gibi hissediyordum. "Sana farklı mı kokuyor?"

"Farklı değil. Sadece... lezzetli. Sanki doymayacakmışım gibi." "Evet."

İçimi çektim ve bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Belki de o rüyaydı. Kahretsin Daire, gecenin içinden çağırdığı o şeyi hissetmeliydin. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Kapı açıldı ve biraz sıçradı, orada dikildiğimizi görünce gözleri büyüdü. Sonra gözlerini bana dikti, bu da beni suçlulukla bir adım geri attırdı. "Bu çok ürkütücü."

"Bağışlayın beni kraliçem. Kendimi... huzursuz hissediyorum."

"Giysilerimi temizlemek için bana gösterdiğin numarayı kullandım ama yine de bu gece uzun ve güzel bir banyo yapmak istiyorum."

"Nasıl isterseniz, tabii ki."

Tereddüt etti, beni izliyordu ve ben dizlerimin üzerine çöküp yüzümü karnına yaslamak istedim. "Biraz boşluk iyi olurdu."

Birden kapıyı tamamen kapattığımı fark ettim. Orada durup bana garip garip bakmasına şaşmamalı. Başımı eğip kenara çekildim ve konuşmayı Daire'nin devralmasına izin verdim. Adam kahvaltı hazırlamıştı ama kadının tek istediği kahveydi. Oturma odasındaki deri kanepeye oturdu ve dizlerini göğsüne doğru çekti. Yanakları bana biraz solgun göründü. Alnına dokunmak, aramızdaki bağda herhangi bir rahatsızlık olup olmadığını araştırmak istedim ama sahipleniciliğimle onu çoktan telaşlandırmıştım.

Daire onu götürmeyi planladığımız dükkanların listesini sıraladı ve ona şunları sordu

Onu güldürmek için anlamsız sorular soruyordu. Onunla ne kadar flört eder ve kıkırdarsa, ben de o kadar sessiz ve acımasız olurdum. Onun bu hafifliğe ihtiyacı vardı. Anlamıştım.

Sonunda sonuç aynı olsa bile, benim onu sadece topuklarını kazmaya zorlayacağım yerde, o onu kızdırabilir ve zorlayabilirdi.

Bu kadar kıskanç hissetmek bana göre değildi. Küçük. Utanç boğazımı sıktı, bu da beni daha kötü hissettirdi. Ben onun alfa kanıydım. Öyle davranmalıydım. Onun diğer kanlarını en iyi şekilde kullanmalıydım. Bu benim dışlanmam anlamına gelse bile. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti.

Daire'nin çapkın yaramazlıkları dün gece beni zerre kadar rahatsız etmemişti. Ama şu anda.

Kafasını koparmak istedim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Shara

Alışverişe gitmek istemiyordum, özellikle de Noel'e bu kadar yakinken. Sokaklar ve dükkânlar tıklım tıklım olacaktı ve ben hiçbir zaman çok sayıda insanın yanında rahat olamamıştım. Sırf Isis'in son varisi olduğumu keşfettim diye bu duygunun aniden yok olacağını düşünmemiştim. Ama Daire beni yeni bir yere götüreceği için çok heyecanlıydı ve evet, bir parçam merak ettiğimi kabul etmek zorundaydı

İstediğim mağazaya girip gözüme çarpan her şeyi gözümü kırpmadan satın alabildiğimde nasıl hissedeceğimi.

Alrik ise taş trolüne dönüşmeden granit bir kütleye dönüşmüştü. Onun sorununun ne olduğundan emin değildim. Gördüğüm rüya onu dehşete düşürmüştü. Belki de yarattığı çağırarak bilinçsizce korkunç bir kuralı çiğnemiştım. Bunu kastetmemiştim. Sadece onu orada hissettim. Yalnız, vahşi, işkence görmüş, öfkeli. Benden başka kimsenin duyamayacağı sessiz bir ıstırap içinde çılgılık attığını hissedebiliyordum. Nasıl olur da ona ulaşıp yardım etmeye çalışmazdım?

O değil. O. Kesinlikle erkekti.

Alrik bana daha fazla Kan çağırmam gerektiğini söylemişti. Bunun dün gece yaptığımdan ne farkı vardı? Onu ya da Daire'yi etrafta sinsice dolaşırken hissetseydim

Gece onların hayvanları gibi, ben de onlara uzanamayacak kadar korkar mıydım? Bundan daha iyisini biliyordum. İnsan olmadıklarında ve insan gibi görünmediklerinde bile içlerindeki bir şey bende de yankılanıyordu. Tıpkı bu son rüyamdaki adam gibi.

Daire annemin kırmızı Jaguar'ını getirirken ön basamaklarda onun yanında durup bekledim. Alrik bana bakmaya devam etti, gözleri sanki bir şey söylemek istiyormuş ama beni üzmemek istemiyormuş gibi çakmak çakmaktı. Ya da beni kırmak.

Sonra kenara çekildi, söylemek istediği şeyi ısırırken çenesi çalışıyordu.

Elimi onunkinin içine soktum ve kafasını çevirip gözlerini yüzüme kilitledi. "İyi miyiz?"

Gözleri kısıldı ve tehditkâr bir adım daha yaklaştı. Evet, tehditkâr, saldırgan bir şekilde bana çarparak içimde ani bir arzu dalgası yarattı. Yardım edemedim ama beni nasıl becerdiğini hatırladım.

Daire dün gece. Çok sert, acımasız, çiğ. Bana hiç böyle dokunmamıştı.

Ve ben onu istedim. Onu istedim.

"Neden olmayalım ki?" Sözleri sessiz olsa da karşılık verdi. "Öyle mi *Bana* kızgın mısın?"

Ona doğru eğildim, göğüslerimi koluna bastırdım. Meme uçlarım ağrıyordu, o yüzden ne kadar sert olduklarını hissedebiliyordu. "Bu sana kızgın mışım gibi mi hissettiriyor?"

Parmaklarını saçlarımdan geçirdi, dün gece Daire'ye yaptığı gibi. Ama başımı geri çekip boğazımı açmadı.

Daire arabadan atladı ve arka yolcu kapısını süpürerek açtı. "Hazır mısınız kraliçem?"

Alrik saçlarımı bıraktı ama geri adım atmadı. Ağırlaşmış gözlerle arabaya binişimi izledi ve Daire'ye hırladı.

Neden olduğuna eminim.

Dün gece birbirlerini becermişlerdi ama bugün birbirlerine karşı saldırgandılar. Bu hiç mantıklı değildi.

Alrik yanımda oturup hiçbir sorun yokmuş gibi elimi tutmasına rağmen Kansas City şehir merkezine kadar yol boyunca kendimi huzursuz ve gergin hissettim. Kendimi iyi hissetmiyordum. Belli belirsiz bir ağrı, ilgisizlik ve hatta sebepsiz yere ağlamaklı bir hal. Ve sonra anladım.

ADET DÖNEMİ. Reglim başlamak üzereydi. Soğuk terler döktüm ve midem bulandı.

"Shara? İyi misin?"

Küçük bir gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim. Sadece kolayca araba tuttuğunu hatırladım."

Daire dikiz aynasından bakışlarımı karşıladı, yanağında gamzesi parlıyordu. "O zaman eve dönerken buraya kadar gelmelisin. Hareket hastalığına iyi gelebilir."

Başımı salladım ve Alrik'ten küçük bir ses duydum, neredeyse mırıldanılmış bir küfür gibiydi. Ona baktım ama pencereden dışarı bakıyordu.

Aramızdaki bağa odaklandım, müdahaleci olmadan dinlemeye çalıştım. Duyguları öfkeli bir deniz gibi kabarıyordu. Kıskançlık bir gelgit dalgası gibi yükseldi, ancak aşağı doğru bir suçluluk sarmalına dönüştü. Sonra kendine öfkелendi. Ve

kafa karışıklığı. Ne hissettiği konusunda onun da kafası benim kadar karışık. Bu biraz yardımcı oldu.

Belki de regl dönemimin garip bir etkisini hissediyordu? Sanki benim duygularım onda büyümüştü, sadece daha çok öfkeye doğru.

Ve şehvet, diye karar verdim, arabadan inerken dalgalanmayı hissediyordum. Omzumun üzerinden arkama baktım ve gözleri kıcıma kilitlenmişti.

Power and Light District gündüz vakti bile şenlikli bir şekilde aydınlatılmıştı. Kontrolden çıkmadan önce sosyal kaygımı yatıştırmayı umarak derin bir nefes aldım. Alrik'i daha fazla etkilemek istemiyordum, yoksa kalabalığın içine dalıp cesetleri yolumdan çekebilirdi. Daire bile ketarlarını arabada bırakması için ısrar ettikten sonra alinganlaşmıştı ama bana kolunu uzattı, ben de onunla dirsek temasında bulundum ve Alrik'e uzanıp onu kendime çektim. Başımın üzerinden Daire'ye hırladı ama Daire ona göz kırpmakla yetindi.

Harika bir barbekü yedik ve birkaç saat boyunca vitrinlere baktık. Birkaç kitap aldım, sert kapaklı, asla almayacağım bir şey. hem masrafı hem de cıvatalamam gerektiğinde kullanabileceğim ağırlığı nedeniyle. Parlak altın kartım zahmetsizce çalıştı. Kadın kıyafetleri satan son moda bir butik mağaza bulduk ve Daire mağazadaki hemen hemen her şeyi denemem için ısrar etti. En azından öyle hissediyordum. Beni bir giyinme odasına soktukten sonra, denemem için kol dolusu kıyafet getirerek dışarı çıkmama izin vermedi. Alrik, ortadaki minderli bankta ters ters oturuyordu. A Satış asistanı yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormak için yanıma gelmeye başladı, durak kapımın dışındaki dağ gibi adama bir göz attı ve başka birine yardım etmek için hızla vızıldadı.

Daire'nin almamı istediği eşyaların yığını neredeyse benim boyumdaydı. "Bu kadar eşyaya ihtiyacım yok," diye itiraz ettim, bu kadar eşyayı nereye koyacağımı bulmaya çalışıyordum. Eski odama rağmen kulede bir dolabım yoktu.

Alt katta çoğunlukla boş olan geniş bir giriş vardı.

"Evet, öyle." Asistana eliyle işaret etti. "Bunları o alacak. Bugün daha sonra kendisine teslim edilebilir mi?"

Kadının gözleri devasa yığını görünce döndü ve neredeyse kafasının içindeki yazar kasanın çaldığını görebiliyordum. "Elbette, bunu ayarlayabileceğimize eminim. Müdürüm ayarlayamazsa, size kendim getiririm."

Kadın bütün askıları toplamaya başladı ama Alrik elini yığının üzerine vurdu. Belirli bir eşyayı bulana kadar birkaç kat aşağı indi ve üstteki giysileri karıştırmasına rağmen onu çıkardı. "Bunu giy."

İçimden bir ses onun ses tonuna sinirlendi. İçimdeki kraliçe başını kaldırdı, çenesini eğdi, eğilmeyi reddetti. Kadın elbiseyi aldı ve kasaya doğru koşarak ödemeyi yaptı, sonra da elbiseyi geri getirdi.

"İçinde üşüyebilirsin. Aslında kışlık bir elbise değil."

Ben ona bakarken, kadın elinde elbiseyle orada durmuş, beceriksizce bir ileri bir geri bakıyordu. Elbiseye bakmadım, hangisi olduğundan bile emin değildim. Mesele bu değildi. Bana ne giyebileceğimi dikte etmeye başlayabileceğini düşünüyorsa... Buna bir son vermeliydi. Şimdi.

Bırakın yetişkin bir erkekle çıkmayı, hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Ama sıradan bir Joe ile çıkan sıradan bir insan kadın olsam bile, bana emir vermesine izin veremezdim. "Sikini içime sokmuş olman bana ne yapacağımı söyleyebileceğin anlamına gelmez. Bırak ne giyeceğimi."

Alrik başını eğdi ve mağazanın kalabalığına ve gözlerini dikmiş satış görevlisine rağmen önümde diz çökerek beni şok etti. "Bağışlayın beni kraliçem. Bana ne oldu bilmiyorum."

Ona yaklaştım ve kolumu gergin omuzlarına doladım. Yüzünü karnıma gömdü ve özür dilemesine rağmen dişlerini karnımda hissettim. Hatta daha aşağılara doğru sokulmaya başladı, sanki yüzünü burada, mağazada amıma soktu. İşler kontrolden çıkmadan önce geri çekildim, kadından şeffaf elbiseyi aldım ve soyunma odasına girdim.

Daire kadına, "Ona uygun ayakkabılara ihtiyacı olacak," dedi. "Oh! Evet, tam aradığınız çifti biliyorum."

Kot pantolonumu çıkardım ve emin olmak için iç çamaşırlarımı kontrol ettim. Kahretsin, çoktan başlamıştım. Sırt çantamı yanıma almamıştım. Genellikle çok fazla akmıyor olsam bile hemen bir tampon koyardım. Kokumu kontrol altında tutmaya yardımcı oluyor gibi görünüyordu, böylece gün boyunca canavarlardan uzaklaşabilir ve gece çökmeden önce yeni bir yere saklanabilirdim. Her zaman işe yaramıyordu ama yardımcı oluyor gibiydi.

Eve dönerken stok yapmam gerekiyordu. İçimi çekerek, iki sağlıklı erkekten eczaneden tampon almalarını istemenin yaratıcı bir yolunu bulmaya çalıştım, bir yandan da lekeli iç çamaşırlarını toparlayıp küçük çöp sepetine attım. Canavarları eski evime çekmek için arkamda bir yem bırakarak

konum genellikle fark edilmeden kaçmama yardımcı olurdu. Yine de dar bir elbiseyle komando olmak yaptığım en akıllıca şey değildi.

Ayrıca ceplerimi özlemiştim. Bu aptal elbisenin içinde bıçağımı ya da herhangi bir silahımı taşıyamazdım. Malzeme o kadar ince ve şeffaftı ki

örümcek ağları ve ay ışığıyla sarılmıştı. Uzun kolları bileklerimde dalgalanırken, korsajı göğüslerimi sarıyor ve belimi kavıyordu. Eteğin arkası önünden daha uzundu, neredeyse yere kadar uzanıyordu ve yürüdüğümde ayak bileklerimde ve kalçalarımda salınan birkaç şeffaf katmanı vardı.

Dağınık ya da sürtük gibi görünmesi gerekirdi ama bir şekilde rüya gibi görünmeyi başardı. Gümüş bir peri prensesine benziyordum. Saçımı at kuyruğundan çıkardım ve parmaklarımla biraz kabarttım ama yine de ağır ve düz görünüyordu. Gözlerimi kapatarak omuzlarımda gevşek bukleler hayal etmeye çalıştım, içimde yaşayan sihri çektim. İlk başta hiçbir şey olmadı ve nedenini anlamam bir saniye sürdü.

Kan. Gücümü hayata geçirmek için kana ihtiyacım vardı.

Saçımı düzeltmek için kan akıtmayacaktım ya da başkasının kanını akıtmayacaktım.

Ama sonra regl dönemimin başladığını hatırladım. Bu yeterli olur muydu? Vücuduma doğru uzandım, o küçük kan enerjisini hissettim. Ancak, dokunduğumda neredeyse kısa devre yapacaktım. Vay anasını. Saçlarım başımın etrafına fırladı, sinirlerim zonkladı, kaslarım seğirdi. Daire ve Alrik bana doğru fırladılar, küçük soyunma odasında bana ulaşma telaşıyla birbirlerine çarptılar.

"Ben iyiyim," dedim ama sesim kafamın içinde çınlayarak irkilmeme neden oldu. "Bu da neydi böyle?" Alrik bana doğru uzandı ama Daire elimi yakaladı.

Kolunu. Biraz güreştiler, pazuları şişti ve Alrik sonunda onu kenara itti ama sonunda Daire kazandı çünkü Alrik bana dokunmadı.

Bu iyi bir şeydi. Hâlâ elektrik çarpıyormuş gibi hissediyordum. Sanki kendimi çok fazla ısıtmışım ya da parmağımı prize sokmuşum gibi cildim hassaslaşmıştı. Kendime not: Regl kanı çok güçlü bir şeydi. "Saçımı düzeltmeye çalışıyordum ama... İşe yaramadı."

Daire homurdandı. "Evet, hiç de bile. Saçların, biz olabildiğince hızlı giderken günlerdir kasksız bir şekilde bisikletlerimizden birinin arkasına binmişsin gibi görünüyor."

Gözlerimi kapatarak çok ama çok dikkatli bir şekilde konsantre oldum ve ellerimi saçlarımda üzerinde gezdirerek statik elektriği en azından yumuşak ama vahşi buklelere indirdim. "Daha iyi misin?"

"Evet," dedi Alrik sert bir sesle.

"Bunları deneyin," dedi satıcı kadın, iki adamımın arasında askılı gümüş topuklu ayakkabıları sallayarak. "Elimde elmas taklidi olanlar da var ama onlar biraz gürültülü. Bence elbisenin sadeliğini bozarlar."

"Teşekkür ederim." Ayakkabıları aldım ama Alrik'in yüzündeki ifadeden sorgulamanın henüz bitmediği anlaşılıyordu. Bende bir terslik olduğunu sezmişti ama ne diyebilirdim ki? Bacaklarımın arasından kan geldiğini ve tampona ihtiyacım olduğunu ağzımdan kaçırmak istemedim. Bu çok kabaydı. Ayrıca, her şeye rağmen biliyordu, regl dönemleri insanlara özgü bir şeydi ve onun bu konuda hiçbir fikri yoktu. Bunu bir vampire açıklamaya çalışmak ne kadar utanç verici olurdu?

Ayakkabıları giydim ve birkaç deneysel, sallantılı adım attım. Aynada harika görünüyorlardı ama sırf harika görünmek için boynumu kırmak istemiyordum. Gerçi bacaklarım kilometrelerce uzanıyordu. Dönüp adamlarımla yüzleştim. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Tam bir kraliçe gibi görünüyorsun." Alrik'in sesi soyunma odasının ortak alanında yankılandı. Birkaç kadının kafası tezgâh kapılarından dışarı fırladı ve satış elemanının gözleri, benim ünlü biri olmak.

"Majesteleri." Daire elimi tuttu ve eğilerek parmak eklemlerimi öptü. "Baloya gitmeye hazır gibi görünüyorsun. Sanırım sokağın sonunda danslı bir bar var. Kontrol etmek ister misin?"

Dans etmek. Bir barda. İki muhteşem adamla. Rüya gibi bir elbiseyle. Tabii ki gitmek istedim. Tabii. Yeter ki başım belaya girmeden bir an önce eve gideyim. Satış elemanına baktım. "Devam edip kalanını ödeyebilir misiniz, yoksa diğer her şeyi ödemek için tekrar uğramam gerekiyor mu?"

"Her şeyi sayacağım ve her şeyi bıraktığımda imzalamanız için bir makbuz getireceğim. Olur mu?"

Sanki Daire gibi bana hanımefendi mi, hanımefendi mi, yoksa daha kötüsü Majesteleri mi diyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi son birkaç kelimedede tökezledi. "Mükemmel. Yardımınız için teşekkür ederim. Daire, adresimizi aldığından emin olabilir misin?"

Daire nerede yaşadığımızı not ederken Alrik deri ceketimi giymeme yardım etti. Satıcı kadın siyah deriye bakarak kaşlarını çatı. "Çok şık bir yün elbise ceketim var..."

"Hayır, teşekkürler," dedim ve kapıya yöneldim. "Deriyi seviyorum."

Dışarıda, havada bir kar ısırtığı vardı. Saat henüz dört olmamıştı ama yılın bu zamanında hava saat beşte kararıyordu. Daire eşyalarımı arabaya atmak için koştu, bu kadar tanık varken o hızlı fermuar çekme işini yapamadı. "Karanlık çökmeden evde olmak istiyorum."

Alrik başparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı, gözleri duygularla parlarsa da parmakları nazikti. Hâlâ korktuğum için öfkeliydim ve hâlâ o garip saldırganlık vardı, tıpkı bir boğa geyiğinin kendi bölgesine yerleşmesi gibi. "Hiçbir nedenin yok

Artık karanlıktan korkmanıza gerek yok. Sizi koruyacağız. Tam karanlıkta bile. Geceyi kan kokusuyla doldursanız bile. Hiçbir şey size dokunamayacak. Hikayenin sonu."

"Senden en ufak bir şüphem yok. Ama neden sadece bir gece kulüpte dolaşmak için yaralanma ya da ölüm riskini göze alalım?"

"Birkaç kölenin bir Kana bizi ya da sizi riske atacak kadar ciddi zarar vereceğinden korkuyorsanız bizi çok az düşünüyorsunuz demektir."

Canavarların sonunda beni yakaladıklarında nasıl çılgına döndüklerini görmemişti. Arkansas'ta gördükleri canavarlar beni ele geçirmek için harekete geçmişlerdi, evet ama yine de kurnazca davranmışlardı. Regl dönemim tüm gücüyle devam ederken, bana ulaşma çabaları her zaman çok daha uğursuz, kontrolden çıkmış bir çılgınlığa dönüşüyordu. Hatırladıkça ürperiyordum. Sadece evde olmak, dört duvar arasında kilitli kalmak, iki erkeğimin etrafımı sarmasını istiyordum. Ancak o zaman kendimi güvende hissedebilirdim.

Beni daha yakına çekti, kollarını bana doladı. "Üşüyor musun?" "Hayır. Sadece korkuyorum."

Sanki onu ölümcül bir şekilde gücendirmişim gibi bana baktı.

Bize döndükten sonra hızlıca nefes bile alamayan Daire sırtına bir tokat attı ve elimi tuttu. "Gözlerini dikip bakmayı bırak da gidip biraz eğlenelim."

Alrik

Öfkemin neden hâlâ yüzeyin altında kaynadığını bilmiyorum. Daire'nin işaret ettiği barın kapısını açtığımda, kapıyı menteşelerinden koparmak yerine nazikçe açmayı düşünmek zorunda kaldım. Havada tanımadığım bir grubun müziği çınılıyordu. Endüstriyel görünümlü barda ve birkaç masada birkaç kişi oturuyordu ama mekân henüz tıklım tıklım değildi. Saat beş olduğunda buranın uğultulu olacağını hayal ettim. Muhtemelen hava kararmadan önce yola çıkmak iyi bir fikirdi. gece dışarı çıkmaya korktuğu gerçeğini takdir ediyorum.

Kraliçem hiç korkmadı. Asla.

Daire onun ellerini tuttu ve boş dans pistine doğru çekti. "Bize içki getir!"

Derin nefes al. Yumruklarını gevşet. Kraliçeme takdirle bakan barın arkasındaki adama homurdanmamaya çalış. Shara'nın ne seveceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için üç fiçi bira sipariş ettim ve bardakları arka çıkış tabelasının yanındaki köşedeki masaya taşıdım. Sonra oturdum ve onu izledim. Bardaki herkes izledi.

Bir kere çok güzeldi, özellikle de o gümüş elbisenin içinde. Daire onu döndürerek güldürdü ve yemin ederim kalbim göğsüme on beden büyük geldi. Bana baktı, kaşları çatılmıştı, sanki ne düşündüğümünden endişelenmiş gibiydi. Kışkandığımdan korkuyordum. Kışkandım da, ama kışkandığıım için değil. korktuğı nedenler. Her gün, her dakika gülmeli ve dans etmeliydi. Korkmamalı ya da ciddi olmamalıydı.

Ve Daire her zaman onu güldüren kişi olurdu. Ben değil.

Şarkı bitti ve masamıza doğru yöneldiler. Yanından geçerken birkaç kişi alkışladı, bu da onu sadece daha muhteşem hale getiren bir kızarıklıkla irkiltti. Hem dişlerim hem de aletim ağrıyordu. Dün gece beslenmemiştim. İhtiyacım da yoktu. Ama bu gece kesinlikle eksikliğini hissediyordum. Belki de bu kötü ruh halimi açıklıyordu.

Köpüklü biradan bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Daire ona bir içki daha getirmek için kabinden dışarı kaymaya başladı ama Daire elini koluna atarak onu durdurdu. "Bu iyi. Sadece daha önce hiç bira içmemiştim."

"Size bir kadeh şarap getirebilirim. Kırmızı mı beyaz mı?"

"Bilmiyorum. Dün geceye kadar ben de içmemiştim. Alkolle duyularımı bozma riskine girecek kadar kendimi güvende hissettiğim bir yerde bulunmadım."

"Uh oh, işte şimdi yaptın." Daire bana göz kırptı. "Şimdi bize seni tamamen sarhoş etmek için bir bahane verdin."

"Burada olmaz," diye fısıldadı, etrafına bakınarak. "Saat kaç?"

Çenemi öyle bir sıktım ki dişlerim ağrıdı.

Daire, "Sadece on beş dakikadır buradayız," diye cevap verdi. "En azından birandan biraz daha iç."

Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Ve ayrılmadan önce Rik ile dans et."

Dört sol ayağı vardı ve elimde bir silah ya da ortadan kaldırmam gereken bir düşman olmadığında bir dağ kadar zarif hareket ederdim. "Kraliçem olarak dileklerimle."

Daha fazla insan içeri akmaya başladı, bir kölenin insan barına girmesini beklemesem de duyularımı yüksek alarmda tuttum. Aramızdaki bağdan sızan endişesini de hissedebiliyordum. Kaçış tepkisi hareket etme zamanının geldiğini haykırıyordu. Gitme zamanı. Saklanma zamanı. Şimdi. Daire bardağını birkaç uzun yudumda boşalttığında, bunun onu da etkilediğini biliyordum.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi.

Daire bankın kenarına yanaştı ve kalkmasına yardım etti. Ben de ayağa kalktım, korkusu bu kadar yüksekken onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum. "Bizi izle

İçecekler," dedim ve onu binanın karşı tarafına kadar takip ettim. Karanlık bir koridorun girişinde duraksadı. Pencere olmaması ve çok az ışık olması insan gözünün görmesini zorlaştırıyordu ama herhangi bir sorun yaşamaması gerekiyordu. Endişeyle ona yaklaştım, bedenimin sıcaklığını ve yakınlığını hissetmesini sağladım. "Ne oldu?"

Kalbinin daha hızlı çarptığını duyabiliyordum. "Bilmiyorum. Sadece orası doğru gelmiyor. Gidebilir miyiz? Lütfen?"

Etrafindan dolaşp koridoru incelemeye niyetliydim çünkü hiçbir şey onu yalvartamayacaktı. Hiçbir şey. Ama yüzünü bana döndü, bedenime doğru bastırdı, kolları bana dolandı.

"Biz ayrılmak *isteyene* kadar Kansas City'den ayrılmak zorunda kalmak istemiyorum." "Neden ayrılmak zorunda kalalım ki?"

Dudaklarını boğazıma bastırdı. "Bir canavarla kanlı bir kavgaya girdiğin için, tüm bu tanıklar fotoğraf çekip internette yayınladıkları için. Ya da o satıcı kadının önünde bana 'Majesteleri' dediğin için. İnsanlar konuşur, merak ederler ve günümüz teknolojisinde sır diye bir şey yoktur. Uzun süreliğine değil."

Kollarımı onun etrafında sıktım, onu hafifçe kaldırdım, böylece aletim vücudunun tatlı yumuşaklığına yerleşti. Nefesi kesildi. Parmakları sıkılaştı. Dişlerini -ne yazık ki çok insan dişlerini- boğazımda hissettim ve içimde bir şey çatladı. Onu duvara yaslamıştım, kalçaları açıktı, elim o muhteşem elbisenin altına doğru kayıyordu.

Deri. Kasık. İç çamaşırı değil.

Lanet olsun. Kraliçem tamamen çıplak dolaşıyordu. Belli ki beynim durmuştu çünkü vücudumdaki tüm kan güneye çekilmişti. Daha da kötüsü, gücüm arttı ve derimin altındaki kaya sertleşti - ve sadece pantolonumun içinde değil. "Külotun nerede?" Bir kaya trolüne dönüşüp ulusal bir haber sansasyonuna dönüşmeden önce kendimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

"Adet dönemim başladı ve onları kıyafet mağazasında çöpe attım."

Bazı kelimeleri kaçırmış olmalıyım. Yanlış anladım. Dönem. Bunun ne olduğunu biliyordum ama... ama...

Bilmek zorundaydım. Bir parmağımı daha derine kaydurdım ve ıslaklığı buldum. Onun arzusunu değil ama. Tenim onun kanını biliyordu. Parmaklarımdaki hücreler çoktan onun özünü, kanını, gücünü ozmoz yoluyla emmeye hevesle çalışıyordu.

Sikeyim.

Onu kendime *doğru çektim* ve Daire'ye acil bir uyarı gönderdim:

Onu aramak için durmadım, ama çalan yangın alarmına aldırmadan çıkışa doğru koştum. Jaguar ara sokaktan hızla inerken lastikler gıcırdadı, sadece benim atlayabileceğim kadar yavaşladı. Birkaç dakika içinde, otoyolda yarışan kırmızı bir bulanıklıktık.

Titreyerek onu kucağıma aldım ve dürtülerime karşı koydum. Bu dürtüler arzu ve seksin ötesine geçip hayvani çiftleşmeye kadar uzanıyordu. Hiç şüphe yok ki

bütün gün kenar. Daire'yi bile lime lime etmek istememe şaşmamalı. Hava karardıktan sonra dışarıda kalma konusunda bu kadar endişeli olmasına da şaşmamalı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, beni mahveden küçük bir sesle.

Yüzünü yukarı kaldırdım ve alnımı alnına bastırdım. "Üzerinde kontrolün olmayan bir şey için asla özür dileme."

"Ama bu kötü, değil mi? Regl olduğumda canavarlar her zamankinden daha kötü oluyor."

Boğazım jilet yutmuşum gibi oldu. "Tek bir dönemi atlatman bile mucize, Shara. Ciddiyim. Bu Aima kadınları için normal bir durum değil. Adet gördüğünü bilmiyordum.

asla evinizin dışına bir gezi önermezdim. Bir yuvaya her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var."

"Ne sıklıkla kanaman oluyor?" Daire sürücü koltuğundan sordu.

Bir iç çekti. "Her lanet ay. Bu yüzden bu kadar sık taşındım. Gündüzleri kaçır ve geceleri saklanacak yeni bir yer bulurdum ama kanamam olduğunda hiçbir yer birkaç saatten fazla güvenli olmuyor."

"Her ay mı?" Daire'nin sesi sanki boğazına bir yumruk sarmışım ve onu yavaşça boğarak öldürüyormuşum gibiydi. "Lanet olsun. Rik, nasıl...? Yapamam...?"

"Evet." Birbirimize değmememiz için onu dikkatlice koltuğa oturttum. Ya da tam burada, annesinin arabasında gömülü kalacaktım. "Hızlı Aima biyoloji dersi. Biz vampiriz, değil mi? Yani kanın bize ne yaptığını tahmin edebilirsin."

"Hatta... o kan?"

Ona kadar sayarak derin nefes almak zorunda kaldım. Başım sürekli ona doğru dönüyor, bedenim koltukta dönmeye, ona uzanmaya, dokunmaya çalışıyordu. Kesinlikle istemsizdi. Avuç içlerimi uyluklarımın üzerine koydum ve ellerime odaklandım...

Hata. Büyük bir hata. Çünkü sağ elimde onun kanını görebiliyordum. Beni yalayıp yutmaktan ve kasırğa gibi gelmekten alıkoyan tek şey

sesinde tedirginlik ve tiksinti vardı. "Evet. Daha da fazlası. Çünkü bu doğurgan olduğunuz anlamına geliyor."

"Aima kadınları düzenli adet görmez." Daire benden biraz daha iyi idare ediyor gibi görünüyordu ama biz uçarken o da gaz pedalına basmak zorundaydı. "Çocuk sahibi olmaya hazır olduklarında kızışır ve kanar. Bu, vücutlarının Aima erkeklerini cezbetme yoludur. Bir kraliçe olarak, kanın zaten İsis'in mirasının tüm nükleer gücünü taşıyan baş döndürücü bir afrodizyak. Şimdi bir de adet sıcaklığını ekle, aklımızı kaçıracağız Shara. Cidden, nasıl hayatta kalacağız bilmiyorum."

Alnımdan ter damlıyordu ve ellerim kendi kalçalarımı kavramaktan zonkluyordu. "Bırak aylığı."

Daire şüpheli bir şekilde iniltiye benzer bir ses çıkardı.

"Ben de yarı insanım," dedi Shara, sesi titreyerek. "İnsan kadınlar regl *olduklarında* mutlu olurlar - bu onların

Hamile." Nefesi kesildi ve sesi bir oktav yükseldi. "Bu hamile kalabileceğim anlamına mı geliyor? Şimdi mi? Yoksa hamile *kalmayacak* kadar insan olduğum anlamına mı geliyor? Sizi seviyorum çocuklar ama şu anda bir bebek istemiyorum."

Nefes alışım hızla çaresiz bir hırıltıya dönüşüyordu. "Bu. Felaket olurdu. Felaket olur."

"Yuva yok," diye bağırdı Daire. "Lanet olsun. Boku yedik. Yardıma ihtiyacımız var, Rik. Çok kötü."

Kraliçemizi bulduğumuzdan beri ilk kez yalnız olmamayı diledim. Çünkü o kesinlikle haklıydı.

Boku yemiştik.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Shara

Adamlarım korktukça ben daha çok gülmek istiyordum. Korkudan altıma sıçmış olmama rağmen. Eğer bu iki muhteşem, güçlü adam korktuysa, ben de dehşete düşmüştüm.

Gina'nın bana verdiği telefonu bulmak için Daire'nin daha önce içine attığı kot pantolonuma uzandım ve etrafı yokladım.

"Majesteleri," diye cevap verdi Gina hemen. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir doktora görünmem gerek. Güvenebileceğimiz, türümüzü tanıyan birine." "Yaralandınız mı?" Sesi daha da yükseldi. "Neredesin?"

"Şu anda iyiyim ama bazı endişelerimiz var. Hem insan hem de Aima üreme biyolojilerini bilen biriyle konuşmam gerekiyor. Bazı testler yapılmasını istiyorum."

"Ah. Anlıyorum. Evet, güvenebileceğimiz biri var. Onu arayacağım ve mümkün olan en kısa sürede sizinle evde buluşacağım."

Etkilendim ve yumuşak bir ısıklık çaldım. "Bu kadar hızlı doktor bulabiliyor musunuz?" "Majesteleri." Gina'nın sesi sinirli geliyordu.

"Şüphenez beni yaralıyor."

Gina'nın tanıdık sedanı kaldırıma park ettiğinde garaja daha yeni girmiştik. Onları karşılamak için arabadan inmeye başladım ama Alrik beni kucaklayıp eve doğru koştu. Daire önden koştu ve kapıyı bizim için açtı. Durmadı, beni doğruca iki kat merdiven çıkarak kule odasına götürdü.

Beni yanan sıcak bir patatesmişim gibi yatağa fırlattı ve duvara yaslanıp solumaya başladı. Yüzünden ter damlıyordu, tişörtü üzerine yapışmıştı ve kot pantolonunun ağ kısmı gerilmişti.

"Siktir, sakın sikime bakayım deme." Başı geriye düştü ve sanki tırnaklarını bir kerpetenle sökmeye başlamışım gibi yüzünü buruşturdu.

Tabii o zaman ona bakmadan duramadım.

Daire ve iki kadının merdivenlerden çıktıklarını duydum ve sonunda bakışlarımı Alrik'in pantolonundaki etkileyici kütükten ayırdım. Daire kapıya vurdu ve gözleri bana kilitlendiğinde hiç duraksamadı. Alrik onu ensesinden yakaladı ve kendisiyle birlikte duvara doğru sürükledi. Bir an itişip kakıştılar, Daire kaçmak için mücadele etti ama sonra Alrik bağın içinden kükredi, Daire'nin canavarını sakinleştiren derin, kemikleri titreten bir hırıltı.

"Majesteleri, bu benim iyi arkadaşım Dr. Mala Borcht," dedi Gina. "Aima ile ilgili her konuda onun sağduyusuna ve uzmanlığına şahsen kefil olabilirim. Kalmamı mı yoksa aşağıda beklememi mi istersiniz?"

"Kalabilirsiniz. Hepiniz kalabilirsiniz. Hepiniz neler olup bittiğini bilmelisiniz çünkü saldırıya uğrayacağız ve bu kötü olacak."

Alrik bir uyarı homurdandı ve başını salladı. "Şimdiden yaklaştıklarını hissediyorum ve eğer kraliçemizin içgüdüleri doğruysa, şehir merkezindeki halka açık bir barda güpegündüz bir şey onu tehdit etti."

"Gün ışığında mı?" Dr. Borcht mükemmel manikürlü tırnaklarını çenesine vurdu. "Sizin, Alfa Kan'ın hissedemediği bir tehdit mi? O zaman bir köle değildi."

Alrik'in yanakları donuk bir kırmızıyla kızardı ama başını salladı. "Ben hiçbir şey hissetmedim ama o kendini güvende hissetmiyordu. Sonra nedenini buldum ve hemen ayrıldık. "Ben yapmadım nedenini bulmak için araştırmak. Onu bu durumdan uzaklaştırmanın ve yuva olarak sahip olduğumuz en yakın şeye çekilmenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Çok akıllıca," diye yanıtladı Dr. Borcht. "Peki, Majesteleri, sizi endişelendiren nedir?"

"Reglim bugün başladı."

Gina nefes nefese kaldı ama fısıltıyla ettiği duayı duydum.

"Kutsanmış ol, Tanrıça, soyun sonsuza dek yaşasın."

"Anlıyorum. Yani bunun insan ebeveynliğinizle iyi bir şey mi yoksa Aima annenizle riskli bir şey mi olduğunu merak ediyorsunuz," diye yanıtladı Dr. Borcht.

"Evet, kesinlikle çok ilginç bir vaka. Menstruasyon sizin için yeni bir gelişme mi?"

"Hiç de değil. On beş yaşımdan beri her ay regl oluyorum."

Gözleri büyüdü ve ağzının etrafında ince beyaz çizgiler oluştu. "Her ay mı?"

"Hiç şaşmadan."

"Özür dilerim Majesteleri, ama hâlâ hayatta olmanızın nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Alrik, bir elini başının üzerinde gezdirerek. "Lanet olsun, bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum."

Dr. Borch, "Bu şu anda sizin için iyi değil," dedi. "Daha fazla hissettikçe, dürtülerini kontrol etmen daha da zorlaşacaktır. Senden yürüyüşe çıkmanı isterdim ama reddedeceğini biliyorum."

"Onu gözümün önünden ayırmayacağım," diye karşılık verdi Alrik.

Dr. Borch ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırdı. "Kimse sizden gitmenizi istemiyor.

Ancak duygularınızı dengeli ve sakin tutmaya çalışın."

Bana dönerek yatağın üzerine şirin bir daktilo çantası koydu ve içini açtığında, boyutuna rağmen iyi doldurulmuş bir tıbbi çanta ortaya çıktı. "Bu yeni bir durum olmadığına göre, adet görmenizin hamile ya da kızgın olmadığınız anlamına geldiğini varsayıyorum, tam tersi, herhangi bir insan dışısı gibi. Ama emin olmak için yapabileceğim bazı kan testleri var."

"Ne kadar sürer?"

Bir şırınga ve birkaç flakon çıkardı. "Oh, bu akşam. Overland Park'ta son teknoloji bir laboratuvar işlettiğimi söylemeyi unuttuk."

İğne koluma battığında, Alrik'in dudaklarından bir hırıltı döküldü. Daire ona doğru bastırdı, sert bir el omzundaydı. Kandan mı, yoksa hissetmiş olmaları gereken küçük acıdan mı bilmiyorum. Belki de vampir kraliçesi olabilirdim ama yine de iğnelerden nefret ederdim.

"Bu arada, yuvanızı nereye kuracağınıza karar verene kadar burada, evin içinde kapalı kalmanızı tavsiye ederim. Daha fazlası için bir çağrı yaptın mı Kan mı?"

"Hayır. En azından öyle olduğunu sanmıyorum. Bunu nasıl yapabilirim?"

"Bu tam olarak *yaptığınız* bir şey değil. Soy ağacımın sadece çok küçük bir kısmı Aima olduğunu iddia ettiği için benim sınırlı anlayışına göre, bu daha çok bir his. Sizin tarafınızdan bir varoluş ve korunma ihtiyacı. Size daha fazla Kan gelecektir ve eğer tahmin ettiğimin yarısı kadar güçlüyseniz, bir düzine ya da yirmi Kan yardımınıza koşacaktır. Korunma ihtiyacınızı bilinçli olarak düşünür, hisseder ve onları ararsanız, gelmeleri gerekir."

"Ama ne zaman?" Daire adımlarını bir panter kadar kıvrak ve sessiz atarak bir ileri bir geri yürüyordu. "Şimdi yardıma ihtiyacımız var. Muhafızlara ihtiyacımız var. Çevrede birilerine ihtiyacımız var."

Bu sabahki rüyayı hatırlamamaya çalıştım, çünkü Alrik'i çok üzümüştü. Ama neyi ya da kimi aradığımı merak etmekten kendimi alamıyordum. Başka bir Kan mı? Yoksa başka bir şey mi?

Zincirlerin sesini ve pullu bir şeyin kokusunu net bir şekilde hatırlıyordum. Yılan mı? Ejderha mı? Tamamen başka bir şey mi? Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Çağırdığım şeyin gerçek bir canavar mı yoksa onu tam güce ulaştırdığımda dönüşeceği mitolojik yaratık mı olduğunu bilmiyordum.

Alrik ve Daire'yi gecenin içinde arayarak, içimdeki o goblen hissini, kafamdaki inişli çıkışlı manzarayı kullanarak bulmuştum. Gözlerimi kapatarak etrafıma odaklandım. Gece yaklaşıyordu. Eve yaklaşan bir gölge gibi hissedebiliyordum, neredeyse bizi yutmaya hazır. O anda yaklaşan karanlığın sınırında onları hissettim. Canavarları. Çok fazla. Daha önce bu kadar çok canavarı bir arada gördüğümü sanmıyorum.

Bunu görüyor musun? Bağ aracılığıyla her iki kana da sordum.

Evet: Alrik acımasızca cevap verdi, bağı kafamın içinde çelik bir bıçak gibi parıldıyordu. Sert, kızgın, keskin, zarar vermeye hazır. *:Efendi köle nerede?*

Panik kafamın içinde geziniyor, konsantre olmamı zorlaştırıyordu. Dışarıdan Daire'nin kadınlara gitmeleri gerektiğini söylediğini duydum. Hemen. Burada bizimle birlikte kapana kısılmadan önce kan tahlillerini mümkün olduğunca çabuk yaptırmak için. İçimde, canavar kümelerinin yaklaştığını hissettim. Her birine dokundum, üzerlerinden sızan iğrençlik karşısında ürperdim ve titredim. Ama o şeytani lekelerin hiçbirisi Greyson değildi. O her zaman onlarla birlikteydi, onları benim peşimden gönderiyordu. Peki o neredeydi?

"Bekle." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dr. Borcht ve Gina kapıda durakladılar. "Annem nerede gömülü?"

"Buraya, araziye gömülmek istedi ama Isador'un muazzam serveti bile bunu gerçekleştiremedi. Babanla birlikte Stuller Mezarlığı'na gömüldü. Otoyoldan gelirken oradan geçtiniz.

"Teşekkürler."

Gözlerimi kapadım, yolun aşağısını hissediyor, terk edilmiş şapelin nerede olabileceğini arıyordum. Uzaktan, kadınların ayrıldığını duydum. Alrik'in yakınımda olduğunu hissettim, havada asılı duruyordu, kızgındı ve evet, benim için korkuyordu. Endişeliydim çünkü sadece iki kanım vardı. Beni güvende tutmak için ölebilirdi ama ölürse...

Bir hıçkırık kaçtı. Çok acı hissettim, yakıcı bir keder. Bunun bana ait olmadığını anlamam bir anımı aldı.

Greyson. Annemin mezarına ulaşmaya çalışırken kutsal toprakta sürünüyor, çırpınıyor, kanıyor ve acıdan inliyordu. Derisi kabarmış ve yarılmıştı, siyah kan yere sızıyordu ve karda kıvranıyordu.

Acı umurunda değildi. Tek istediği onunla birlikte olmaktı. Onun mezarında ölmek. Belki de ölürlen sonunda onunla birlikte olabilirdi.

Ama onun için ölümden kurtuluş yoktu. Ölemezdi ama onsuz da yaşayamazdı. Geri çekilmek zorunda kalmadan önce onun mezarına bile ulaşamıyordu. Bu dünyada kapana kısılmıştı, öfke ve nefretle doluydu. Londra'yı terk ettiğinde her şeyini ondan almıştı. Gücünü, aşkını, kanını, kendi kanını ona hediye etmesini, diğer Kan'la, kardeşleriyle olan arkadaşlığını.

Dokunuşumu hissederek döndü ve o iblis kırmızısı gözleriyle eve doğru baktı. Düşüncelerini okuyamıyordum, Kanım gibi değil ama Duyguları zehir gibi akıyor, dokunduğu her şeyi kirletiyordu. Eğer anneme sahip olamasaydı, o zaman bana sahip olurdu. Ve eğer bana sahip olamazsa, o zaman benim

Blood da bana sahip olamazdı. En azından bu kadarını yapardı. Onlara kraliçelerini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu gösterecekti.

Gecenin içinde bir çığlık duydum, panter gibi bir çığlık. Sonra yer gümbürdedi, kafamdaki üç boyutlu harita bir deprem gibi titredi. Alrik'in bağına dokunmadan bile, bunun onun kaya trolü olduğunu biliyordum, tepiniyor ve yumruklarını yere vurarak bir uyarı olarak çatlatıyordu. Beni savunmaya hazırđılar. Savaşmaya hazırđılar.

Sadece bir şeye ihtiyaçları vardı. Kanıma.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alrik

Kraliçem gözlerini açtı ve yatakta geriye doğru kayarak kollarını ve kalçalarını bana açtı. Kanının sarhoş edici kokusuyla karışan sıcaklığının kokusunu şimdiden alabiliyordum.

Donup kaldım, hareket etmeye korktum. Kaya trolüm bedenimde zonklayıp dururken ona dokunursam binlerce parçaya ayrılacağımdan korkuyordum, kaya yumruklarını derime çarpıyordu, sanki yakında dönüşmezsem beni parçalayacakmış gibi.

Başını yana eğerek boğazının uzun sütununu ortaya çıkardı. Çok savunmasız. Güven dolu. Çok güzel. "Bu dövüşten önce beslenmen gerek. Mümkün olduğunca güçlü olmalısın."

Yine de yerimden kıpırdamadım, muhtemelen yerimde kalma kararlılığımla omuzlarımın şeklini alçı duvarlara çiviledim. "Eğer ürüyorsanız..."

"Ben değilim. En azından ben öyle düşünmüyorum. Ve eğer öyleysem..." Omuz silkti, yüzünü çevirdi ve bacaklarını hafifçe birbirine doğru çekti. "Tabii kana aldırılmazsan. Sadece düşündüm ki-"

Ona çarpmıştım, kelimenin tam anlamıyla. Dişler boğazında. Sikim amına girdi. Nefesi bir iniltiyle dışarı fırladı. Kalçaları belime dolandı ve beni sımsıkı kucakladı. Güç içimde patladı ve bir an için bu dalgalanmanın gücüyle öleceğimi sandım. Kafatasımın tepesi patlamış gibi hissediyordum. Sinirlerim hislerle çılgık attı. Kaya trolü içimde şişti, dönüşmeye, sevişmeye, dövüşmeye ve sonra tekrar sevişmeye hazırdım. Dişlerimi sıkarak içimdeki canavarı kontrol altında tutmak için savaştım. O trolün büyüklüğü onu paramparça edebilirdi.

Göz kapaklarımın arkasında havai fişekler patladı. Tenim kavrulmuş gibiydi, sanki güneşin içine düşmüş ve parçalanmış gibiydim. Ve aletim bir mızrak gibi hissediyordu, uzun, sert çelik, derinlere dalıyor, kraliçe üzerinde hak iddia etmeye kararlıydı. Çiftleşme dürtüsü içimi parçaladı. O kadar sert boşaldım ki neredeyse bayılacaktım.

içine o kadar derin fişkırıyordu ki, eğer doğurgan olsaydı onun hamile kalmadığını hayal ettim. Dehşet boğazımı sıktı, çünkü bir Isador varisine hazır değildik. O hazır değildi. Bir yuvamız yoktu. Güvenli değildi.

Ama bedenim kanayan kraliçemle çiftleşme dürtüsünü reddedemiyordu.

Nefes nefese onun üzerine uzandım ve kendime gelmeye çalıştım.

İnanamadım.

Çok sert, çok hızlı boşalmıştım. Onun orgazm olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ta ki onun zevkinin sıcak, tatlı bir bal gibi bağından mırıldandığını hissedene kadar. Omzumu ısırdı, hâlâ dişlerini kalın kaslara geçiriyordu ama dişleri yoktu. Bileğimi yırtarak açtım ve o da ısırığı bırakarak ön kolumu kavradı ve ağzını parçalanmış derinin üzerine yerleştirdi. Dudaklarına, yanaklarına kan bulaşmıştı.

Elbiseye kan damladı. Parlayan gümüşün üzerine kıpkırmızı sıçradı.

Üzerindeki kanımla ne kadar güzel olduğunu görüp ağlamak istemem için hâlâ kraliyet kanıyla kafayı bulmuş olmam gerekiyordu.

"Her şey yolunda," dedi Daire, sesi şiddetle çınlıyordu.

Kraliçemizden inip kapıdaki nöbetçi pozisyonunu alması için kibarca ricada bulundu, böylece benim yerimi alıp beslenebilecekti.

Ama Shara beni bırakmaya hazır değildi. Gözleri yüzlü obsidyen gibi parlıyordu, açlığı bağı içinde hâlâ güçlüydü. Belki de kendi kanını kaybettiği için normalden daha fazla kana ihtiyacı vardı. Yana doğru yuvarlandım ve Daire'nin yerimi alması için yer açtım.

"Muhafız mı?" diye homurdandı, ama çoktan yatağa girmiş ve dört ayak üzerinde, sinsi bir savaş kedisi gibi ona doğru sürünmeye başlamıştı.

Zihninde gecenin içine doğru uzanan arayışını hissettim. Köleler daha yakındaydı, evet, ama hiçbiri mülkü tehdit edecek kadar yakın değildi. Henüz.

"Git," dedim ona.

Kadının dizlerinin dibinde durdu ve başını eğerek kalçalarındaki kana baktı. Nefesi kesildi ve ondan gelen bir rahatsızlık dalgası hissettim. Tiksinti. Âdet görmek insan toplumunda utanç verici bir şeydi. Saklanması gereken bir şeydi.

Hiçbir erkeğin dokunmak ya da uğraşmak istemeyeceği iğrenç bir şey. Bırak tadına bakmayı.

"Biz erkek değiliz," diye hatırlattım ona, o kanı kendim tatmayı düşünmediğim için kızgındım. "Biz Kan'ız. Biz Aima'yız. Ve eğer kanınız varsa, onu isteriz, tıpkı bir uyuşturucunun bir sonraki vuruşunu istemesi gibi."

"Senin kanın için yaşıyoruz." Daire dudaklarını yaladı ve kızın üzerine çıktı, kız onu içeri buyur ederken nefesi iç çekiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde benden daha kontrollüydü. Çıldırılmış bir deli gibi onun üzerine düşmüyordu. Hatta

Sözcükleri gergin olsa da bana göz kırpacak kadar akli kalmıştı. "Ben alfa değilim, Rik. Zaten onunla çiftleşmezdim."

Bileğimi bıraktı ve bir şekilde Daire'yi yana yuvarlamayı başardı, böylece onun üstündeydi. Benim gibi onun da gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Sen de güçleniyorsun. Sadece güç olarak değil, fiziksel güç olarak da."

"Güzel," diye nefes nefese kaldı, başını arkaya doğru atarak Onu. Saçları adamın kalçalarına dökülüyor, parmakları adamın göğsüne batıyordu. "Benim için kanını akıt."

Onun sözleriyle kalçaları şilteden yukarı doğru kalktı ve vücuduna doğru yaptığı hamlelerin gücüyle boynundaki tendonlar ortaya çıktı. Dişlerimi boğazına geçirdim ve sırf yapabildiğim için onun tadına baktım. Savaş kedisi aramızdaki bağı kuvvetlendirdi ve neredeyse kürkünün kokusunu alabiliyor, teninden ziyade yanağımda yumuşak ve sıcak olduğunu hissedebiliyordum. Arkama yaslandım ve deliklerden yükselen kanı izledim. Büyük bir damarı vurduğuma emin oldum. Kraliçem kan istiyordu.

-Anlardı.

Dudaklarını yaranın üzerine kilitledi ve gırtlaktan gelen bir ses çıkardı. Ellerini adamın kanına buladı, göğsünü kapladı ve elbisesini mahvetti.

Ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Kanımla parmak boyası yapmasını istedim. Bizi ikinci bir deri gibi giymesini. Onu saçları açık ve sadece bizim kanımızla giyinmiş bir şekilde savaşa girerken görebiliyordum.

Aletim yine sertleşmişti. Ona asla doyamayacaktım. Tadına, kanına, tutkusuna.

Aletimi elime doğru çektim, kanını etime sürdüm.

Sonra tek bir damlayı bile ziyan etmeyi reddederek parmaklarımı yaladım.

Shara Isador'un tadı her zaman sihir gibiydi. Ama bu...

Zaten yatakta olmasaydım beni yere serecek olan tanrıça seviyesinde bir büyü.

Doruk noktası tekrar içimde kükredi ve ikisini de benimle birlikte götürdü. Zevk bağımızda zenginleşti, ileri geri dalgalandı ve katlanarak büyüdü. Benim zevkim onunkini yükseltti; onunki benimkini fırlattı; Daire mırıldandı ve gürledi ve ikimizi de tekrar sarmala gönderdi.

Ne kadar süre birbirimizi tekrar tekrar tetikledik bilmiyorum ama sonunda etrafımın farkına vardım. Bir noktada kaya trolüne dönüşmüştüm ve lanet olsun, o, ben, her zamankinden daha büyüktüm. Yatağın yanında dizlerimin üzerindeyken bile başım neredeyse tavana değiyordu. Evden çıkmak için ikiye eğilmem gerekirdi. Daire'nin savaş kedisi kraliçemizin etrafında kıvrılmış yatıyordu.

Koruyucu bir şekilde, kaslı vücudu onunkiyile sarmaş dolaştı. Dev kafası kadının sırtına yaslanmış, kuyruğu ileri geri sallanıyor, altın gözleri odanın karanlığında parlıyordu.

Lanet olsun. Karanlık çökmüştü.

Shara başını kaldırdı ve ağır saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Yüzüne ve boğazına kan bulaşmıştı. Onun, benim, Daire'nin. Omzunda açtığı delikleri yalayarak kapandıklarından emin oldu. Kendine baktı, elbisenin üzerindeki kan ve lekeler karşısında şaşkına dönmüştü. "Onu mahvettim. Bu saçma elbisenin fiyatı ne kadardı?"

"Mahvolmadı." Fısıldamaya çalıştım ama döşeme tahtaları trolümün sesinin bas sesiyle titreşti. "Kanı kendine geri çağırabilir ve temizleyebilirsiniz."

"Ama o da yırtılmış. Daire'nin pençelerine dolanmış olmalıyım."

Aramızdaki bağdan pişmanlık ve utanç fışkırdı. Buna izin veremezdim. Onu sanki bir kelebekmiş ve ona zarar verecekmişim gibi dikkatlice kaldırdım. narin kanatları vardı. Küçük kollarını korkusuzca boynuma doladı ve böyle bir kraliçe yarattığı ve benim onun Kanı olmama izin verdiği için İsis'e tüm övgüleri göklere haykırmak istedim.

"Binlerce elbise satın alabilirsin ve mirasında bir çentik bile açmazsın."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama yine de yanlış geliyor. İsraf gibi. Onu çıkarmalıydım."

:Peri elbisesi içinde senin ırzına geçmeye bayıldım: Daire'nin sözleri aramızdaki bağa dolanarak içimdeki tüyleri okşadı. Özellikle Greyson seni ne kadar iyi beslediğimizi görsün. Ve sizin bizi nasıl beslediğinizi:

Telefonu çaldı. Boynumu bıraktı ve kıyafetlerimizi karıştırıp telefonu bulabilmesi için onu nazikçe yere bıraktım. "Alo, Dr. Borcht?"

Hepimizin duyabilmesi için telefonu hoparlöre aldı. "Majesteleri, sonuçlarınızı aldım." Benim rock trolüm için bile doktorun sesi oldukça acımasız geliyordu.

Shara bana baktı, yüzü solmuştu. "Ve?"

"Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden size tüm gerçekleri anlatacağım."

"Tamam."

"Siz yarı insan değilsiniz, Majesteleri." Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Sen yarı insan değilsin. Alan Dalton'ın senin biyolojik baban olmasına imkan yok."

Shara yatağın kenarına oturdu. "Ah." Sertçe yutkundu, gözleri yaşlarla doldu. "Beni güvende tutmak için öldü. Beni kendi

Beni canavarlardan uzaklaştırmak için omuzlarını kullanıyordu. Ve o benim babam bile değil miydi? O zaman kim?"

"Bu noktada DNA'nızın bir kısmının Aima olduğunu, diğer kısmının ise... olmadığını söylemekten başka bir şey yapmamın bir yolu yok. En azından tam olarak değil. Ve insan da değil. Şüphelerim var ama... durum biraz karışık."

"Daha fazla test yapmanız gerekiyor mu?"

"Hayır," diye iç geçirdi. "Özel bir DNA testi yapmamı istemiyorsan hayır. Belirli bir kişiyi tespit etmek ve elemek için sizinkiyle karşılaştıran. Neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğimin karmaşık olduğunu kastetmiştim."

"Mahkeme politikası." Bana baktı, gözleri sertleşmişti. "Yani bana söyleyemeyeceğin bir şey mi?"

"Şüphelerim var," diye tekrarladı. "Yine de kanıt yok. Sadece gerçekleri ifade edebilirim. Sen yarı insan değilsin. Ve şu anda hamile değilsin."

"Yani kızgınlık döneminde değil mi?" Dedim.

Dr. Borcht, "Ben öyle bir şey demedim," diye cevap verdi. "Bu öğleden sonra test ettiğim kan sonuçlarına göre hamile değil. Şu anda yumurtlama döneminde olup olmadığını söyleyemem. Kanında bazı çok... ilginç... unsurlar var. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmeme imkan yok ama tahmin yürütebilirim."

"Söyle bana," diye çınladı Shara'nın sesi, öfke, çaresizlik ve evet, kederle gerilmişti. Sanki babasını yeniden kaybetmiş gibiydi. Onu yetiştiren insan için yas tutmuştu... ve şimdi yas tutması gereken başka biri olduğunu öğrenmişti. Hiç tanımadığı bir baba. "En azından yapabildiğin kadar."

"Çok güçlü." Her kelime kaba, boğuktu, sanki Dr. Borcht onları çıkarmak için savaşmak zorunda kalmış gibiydi. "Korkulan. Çok güçlü. Düşmanların. Anneniz

-" Sanki acı çekiyormuş gibi nefesi kesildi. "Hayır." Kadın haykırdı ve Shara telefona sarıldı.

"Dr. Borcht? İyi misiniz?"

Diğer uçta sessizlik. Sonra bir klik sesi. Hat kesildi.

Shara ayağa fırladı. Aramayı sonlandırdı ve hemen geri aradı.

Arama doğrudan telesekretere yönlendirildi.

"Gina'yı ara," dedim ama korkarım artık çok geçti. Birisi Dr. Borcht'u susturmuştu. Umarım kalıcı olarak değil.

Birileri Shara'nın ailesiyle ilgili gerçeği bilmesini istemiyordu. "Gina, Dr. Borcht'u kontrol edebilir misin?" Shara odada bir ileri bir geri volta atıyordu.

yatağın ayak ucunda. "Onunla konuşuyordum ve hat kesildi."

"Buradayım, laboratuvardayım. Bekle bir dakika. Mala? İyi misin?"

"Evet." Dr. Borcht'un sesiyle Shara gözlerini kapadı ve omuzları gevşedi. Çılgınca adımlarını durdurdu.

"Shara senin için endişeleniyordu," dedi Gina.

"Majesteleri," dedi Dr. Borcht telefonu alarak. "Endişelendiğiniz için çok üzgünüm. Ben..." Sesi inceldi, nefes alış veriş zorlaştı.

"Üstesinden gel."

Bu birçok farklı anlama gelebilir. Biri tarafından alt edilmek mi? Ya da bir geas tarafından mı? Bir büyü? Bir hastalık?

"Bana başka bir şey söyleyebilir misin?" Shara yumuşak bir sesle sordu.

"Ne yazık ki hayır, Majesteleri. Hayır..." Dr. Borcht yüksek sesle nefes aldı. "Şimdi. Bir tane daha. Zaman. Sen..." Zorla boğazını temizledi. "Sen çok güçlüsün. Kafana koyarsan bu işin üstesinden gelebileceğine dair içimde bir his var."

Dışarıda bir şey çarptı ve hepimiz sıçradık. Sanki bir tank kapıyı yıkmaya çalışıyor gibiydi.

Kraliçemi korkuttukları için bazı köleleri lime lime etmeye hevesli bir şekilde ellerimi büküm. Daire yataktan aşağı sıçradı, pençeleri ahşap zeminde tıkrıyordu. "Geldiler," dedim Dr. Borcht ve Gina için.

Gina, "Yardım etmeleri için birkaç özel güvenlik gönderebilirim," dedi. "Onlar insan ama eğitilmiş askerler. Açıklayamadıkları bir şeyi vurmakta tereddüt etmezler ve bu konuda hikayeler yaymayacaklarına güvenilebilir."

"Hayır," diye cevap verdim, "ama teşekkür ederim. Kraliçemizin kanı var. Onu savunacağız."

Shara aramayı sonlandırdı. Bağın içinde parıldayan korkusunu hâlâ hissedebiliyordum ama çenesini yukarı kaldırdı ve saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru salladı.

"Beni bodruma kilitleyip dövüşmeye giderken beni bırakmayacaksın."

Tam olarak bunu yapmayı çok istememe rağmen başımı öne eğdim. Yine de kimse bir kraliçeyi savaş alanından uzak tutmaya çalışmazdı. Onu ne kadar güvende tutmak istesem de. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

"Onlarla nasıl savaşabilirim?"

"Benim ketarlarımı kullanabilir. Daire bağ aracılığıyla söyledi.

Kıyafet yığınını karıştırdım ve silahlarını buldum. Ona nasıl giyeceğini gösterdim, zırhları ön kollarına geçirdim. İç kabza Daire için yapılmıştı ve onun elleri çok daha küçüktü. Eğer beğenirse ona özel bir set yapmam gerekecekti.

"Evet," diye fısıldadı, dudaklarının bir kenarı kıvrıldı. "Bunları sen mi yaptın?"

O zaman onları daha da çok seviyorum."

Doğuştan demirci olduğu için yanlış yüzyılda doğduğuna dair şakalar yaparız:

Birkaç deneysel vuruş yapmasını izledim. Uçlarındaki bıçaklar fena halde keskindi. Kollarının ulaşabileceği her şeyin başını kesebilirdi ama hiçbir şeyin ona bu kadar yaklaşmasına izin vermeye niyetim yoktu. "Gücünüzü hatırlayın kraliçem. Fiziksel savaşı bize bırakın ama onlara zarar vermek için büyünüzü kullanın."

"Ne büyüsü? Nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

Onu kucağıma aldım ve savunmamızı aşmak için ne kullandıklarını görmek için aşağı indim.

:Yapacaksın,: Daire bağın içinden mırıldandı. :İhtiyacın yeterince büyük olduğunda sihrin kendini nasıl çözeceğini bilmenin bir yolu vardır..:

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Shara

Her şey çok hızlı geliyordu. Daha birkaç gün önce - gerçekten sadece üç gün mü olmuştu? - her zamanki gibi işime devam ediyordum, taşınmaktan korkuyordum. Şimdi iki sevgilim vardı, vampir bir gazilyoner olduğumu ve babamın biyolojik babam olmadığını öğrenmiştim. Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı ama yoktu çünkü canavarlar evi koruyan çitleri yıkmaya çalışıyordu.

Arka bahçe tamamen karanlıktı, bu yüzden süper parlak ışık direğini neyin devirdiğini anlamam biraz zaman aldı. Bir araba direğe çarpmıştı ve şimdi ferforje çitimizin üstünde duruyordu. Çit hâlâ yerinde duruyordu, ama köleler direğe tırmanıyor ve onu bahçeye girmek için bir köprü olarak kullanıyorlardı.

Daire, siyah bir gölge gibi sessizce avluya doğru koştu. İlk canavar çitin içindeki direktan düşer düşmez onu güçlü çeneleriyle yakaladı ve ikiye böldü.

Alrik hantalca yaklaşıp direği bir kürdan gibi aldı ve çitin üzerinden geri fırlatarak Daire için canavarları silkeledi.

Çoğunlukla orada durdum ve kendimi işe yaramaz hissettim.

Bu da beni kızdırdı. İçimde kaynayan bir kan vardı. Bana doğrudan bir tanrıçadan güç vermesi gereken kan. Burada durup adamlarımın günü kurtarmasını bekleyecektim.

Ama ne yapacağım ya da nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. O kadar karanlıktı ki çitin ötesini göremiyordum, bu yüzden zihin halısını kullanmadığım sürece kaç canavarın daha geldiğini bilmiyordum. Sadece zihnimi kapatmak zorunda kalacaktım.

Bize doğru ilerleyen kötülük ceplerini görmek için gözlerimi dört açtım ve savaşı gözden kaçırmak istemedim.

Biraz ışığa ihtiyacım vardı.

Bu düşünceyle birlikte kolumda parıldayan bir kor fark ettim. Kırmızı bir ateş böceği gibi parlayan kan damlası tenimde yumuşak bir ışık saçıyordu. Bu köze konsantre oldum ve vücudumdaki diğer lekeleri ve damlacıkları hayal ettim.

elbise de parlıyor. Bir şenlik ateşi gibi parlardım. Kan geceyi aydınlatırdı. Daha parlak. Avluya doğru baktım ve kaza yapmış arabayı görebiliyordum, hâlâ dumanlar tütüyordu. Canavarların araba kullanabildiğini biliyordum. Bu, korkmak için yepyeni bir şey getirdi.

Daire'nin bana ödünç verdiği ketarlar çok ağırdı ve ellerim onları tutmaktan şimdiden ağrıyordu. Ayrıca, o canavarlardan hiçbirinin bana yaklaşmasına izin vermeyeceklerdi. Bu kadarını biliyordum. İç çekerek eğildim ve tutacakları bırakarak onları arka kapının yanında yere yığdım.

Kan kırmızısı ışık derimden yükseliyor, alevler gibi titriyordu. Hayır, kan gerçekten ateşe benziyordu. Yine de beni yakmadı. Yanan alevlerden birine dokundum ve elime sıçradı, alevli bir ateş topu gibi avucumun içinde asılı kaldı.

İşte bu kesinlikle kullanabileceğim bir şeydi.

Sırıtarak bahçeyi taradım, yardım edebileceğim bir canavar arıyordum. Çoğu hâlâ hasarlı çitin üzerinden geçmeye çalışıyordu ama Daire onları kolayca parçalayıp kırık kemik yığınının dönüştürüyor ve çitin diğer tarafındaki bir yığının içine fırlatıyordu. Alrik geri çekildi ve savaş kedisinin çenesinden kaçmayı başaranları yakaladığından emin oldu. Yumruklarını kullandı ve onları karlı zeminde kanlı bir lekeye çarptı. Etrafı taradım ve sonunda dar demir parmaklıkların arasından kaymaya çalışan bir canavar buldum. Onu o kadar uzağa fırlatabileceğimi sanmıyordum.

Sonra kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. Bunun fiziksel yeteneğimle değil, büyüyle ilgisi vardı. Alevli bir ateş topunu yüz metre öteye fırlatmak zorunda değildim. Hedefimi vurmasını *istemeliydim*.

Köle'ye odaklandım ve ateş topunun ona çarptığını hayal ettim. İskelet kafasının üzerinde mum gibi eriyordu. Solgun ölü derisini ateşe veriyordu.

Ve işe yaradı. Canavar alevler içinde kaldı ve camları kıran bir çığlık attı. Kalan esir kümesine doğru koştu ve ben ateşe odaklanarak yayılmasını diledim. Teker teker onlar da alev aldı ve gecenin içine dağıldılar.

Alrik bana doğru döndü ve kocaman başını eğdi. "Aferin kraliçem."

İçimde bir coşku kükredi. Hayatım boyunca canavarlardan çok korkmuştum. Her gece dehşet içinde kasabadan kasabaya koşmuş, dört duvar arasına kapanmış, tek başıma titremiş, canavarların beni bir gece daha bulmamasını umarak cenin pozisyonunda kıvrılmıştım. Karşı koymak ve savaşmak zorunda kaldığımda bile dehşete düşmüştüm. Sayısız kez neredeyse ölüyordum. Birkaç çivisi olan bir sopa, biraz kanla onları ateşe verme yeteneğinin yanında hiçbir şeydi.

"Aferin," dedi biri alaycı bir şekilde. "Kraliçem." Sonuncusu, kelimelerinde duyabildiğim bir alaycılıkla söylendi.

Alrik ve Daire hızla yanıma yaklaşp önümde yerlerini aldılar. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum ama o sesi tanıdım. Belki de hayatım boyunca kâbuslarımda bana fısıldamıştı. "Greyson."

"Çok iyi, Shara."

Karanlığı araştırabilmek için adamlarımın arasına girdim. Sesi yakındı ama nerede olduğunu bilmiyordum. "Neden öldürmeye çalışıyorsun? Ben mi?"

"Sizi asla öldürmeye çalışmadım kraliçem."

Alrik'in dudaklarından vahşi bir hırıltı döküldü ve Daire saldırmaya hazır bir şekilde çömeldi. Kimsenin bana böyle seslenmesinden hoşlanmazlardı, ama onlar.

"Annemi öldürdün."

"Talihsiz bir kaza. Bana inanmayabilirsiniz ama ona yaşattığım acılardan dolayı çok pişmanım. Niyetim asla Selena'yı öldürmek değildi."

"Dışarı çık da konuşalım. Seni görmek istiyorum."

Alrik hafif bir uyarıyla dirseğime dokundu. Çok yaklaşmaya niyetim yoktu ama buna bir son vermem gerekiyordu. Greyson daha fazla peşimi bırakmayacaktı.

"Sanmıyorum." Kıkırdadı, sesi her yerden geliyordu. Hiçbir yerden. "Henüz değil. Korkarım Kanınız bundan pek hoşlanmayacaktır."

"Ne istiyorsun o zaman? Neden buradasınız? Madem beni öldürmek istemiyordun, neden sen ve canavarların bunca yıldır peşimdesiniz?"

"Gerçeği biliyor musun, sevgili, tatlı, saf Shara?"

Çitlere bir adım daha yaklaştım ama Daire kafasını kalçama çarptı: *Bu güvenli değil. Ona güvenme.:*

Bilmiyorum. O bir katil. Ama babamın kim olduğunu biliyor olabilir:

Aramızdaki bağdan duydukları isteksizliği, zihnimde çekilmiş kılıçlar gibi çınlayan telaş ve endişelerini hissettim. Ama çite yaklaştım, ikisi de bana doğru bastırdı. "Ne gerçeği?"

Greyson kıkırdadı ve ben irkildim, neşesindeki keskinlik metal gibi pençeleri kara tahtayı sürüklüyor. "Oh, hayır, sırları benden o kadar kolay alamayacaksın."

Bir adım daha attım, neredeyse demir parmaklıklara dokunacak kadar yaklaşmıştım. Daire bacaklarıma sertçe bastırdı, neredeyse bana çelme takıyordu. Greyson'ın ya da daha cesur kölelerden birinin parmaklıkların arasından uzanıp beni yakalayabileceği kadar yaklaşmamı istemiyordu. Alrik arkama geçti ve beni nazıkçe kendine doğru çekti, böylece sırtımın her santimi onun kaya gibi sert cüssesine karşı güvendeydi. Arkamdan hiçbir şey bana ulaşamayacaktı. Daire'yi de benden önce hiçbir şey geçemezdi.

"Kanım gelmeden önce, canavarlarınız beni yakalayabilselerdi bana ne yaparlardı?"

Greyson, yumuşak tonlarına rağmen beni ürpertmeyi başaran alçak, uğursuz bir uğultu çıkardı. "Seni bana getireceklerdi. Zarar görmeden. Çoğunlukla. Gerçi köleler söz konusu olduğunda ne kadar iyi itaat edeceklerini asla bilemezsin.

Efendi itaate zorlamak için orada değil. Ben sizi getirmeden önce birkaç kez tatlı kraliyet kanının tadına bakmış olabilirler."

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. "Annemden beslenmeye çalıştığın gibi mi?" Acımasız dişlerini gıcırdatarak tısladı. "Onun kanı her zaman benimdi ve benimki de her zaman onundu. Bu dersin doğruluğunu öğrendi ama sonra çok geç oldu."

"Onu öldürmek istemediğini söylemiştin."

"Ben onun kanıydım. O benim kraliçemdi. Yuvadın ayrılıp bizi terk etse bile, ben hâlâ onun Kanıydım. Bunun bana ne yaptığını biliyor musun? Sen biliyor musun? Kürklü kediyi hayal et, burada, hala senin kanını arzuluyor. Sadece sana bağlı. Sana aç. Senden başka kimseyle beslenemez. Ama sen Fikrini değiştir ve git. Onunla ilişkini kes. Gücüne, mirasına ve senin yanında olmak için tüm hayatlarını feda eden herkese sırtını dönüyorsun. O zaman ne yapmaları gerekiyor, Shara? Hmm? Senin varlığın olmadan soludukları hava bile tahammül edilemezken nasıl yaşayacaklar?"

Kırık elektrik direğinin dibine yakın bir yerde olduğunu hissettim ama herhangi bir hareket görmedim. Sadece bir boşluk hissi. "*Burada görecektir bir şey yok*" demeye çalışan negatif bir boşluk.

"Beni hâlâ seviyordu," diye fısıldadı ve yaptığı her şeye rağmen bu kırık dökük sözler beni etkiledi. Ta ki o devam edene kadar. "İlk başta, beni İhtiyaç çok büyük olduğunda ara sıra bana gizlice seslenirdi. Artık

Artık gücü paylaşıyoruz ve onun soluşunu izlemek, ölümüne kadar katlandığım en büyük cezaydı. Hepsi senin yüzünden, sevgili Shara. Senin için bir hiç uğruna solup gitti ve sen onun bile değildin."

Aklım bunu biliyordu. Aima ve gebe kalma şekilleri hakkında öğrendiklerim göz önüne alındığında tek mantıklı varsayım buydu. Bir insan, onu ne kadar severse sevsin, onun alfası olamazdı. Ve eğer üreyen bir kraliçe olsaydı, Kan'ı ihtiyacına göre çekerdi. Alfa'sı - elbette Greyson, diğer Kanlardan hiçbirini onu takip etmemişken bunca yıldır onu takip ettiğine göre - onunla çiftleşmek isterdi. Ben olsam onun çocuğuydu. Kesinlikle babamın değil.

Yarı insan değildim ve tam olarak Aima da değildim.

Yani Selena'nın çocuğu olamazdım.

"Kim?" Kalbim yeniden kırılarak fısıldadım. Tanrıça'nın piramidine gittiğim geceyi hatırladım. Annem beni sevdiğini söylemişti. I biliyordu. Ama hayatım boyunca bana yalan söylemişti. Beni korumak için ölmüştü ve ben onun bile değildim.

"Kim olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı Greyson, nefesinin altından kıkırdayarak. "İsimsiz olan."

Teyzem, daha doğrusu Selena'nın kız kardeşi. "Adının bu şekilde silinmesi için ne yaptı?"

"Sana sahipti."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Shara

Başım o kadar çok ağrıyordu ki gerçekten kafatasımın çatlayacağını düşündüm. Sanki ketarlardan biri sol şakağıma saplanmış gibiydi. Uzanıp başıma dokundum ama normaldi. Yumru yok, kan yok, sadece ağrı var. Dizlerimin bükülmesine neden olan kör edici bir acı.

Alrik beni kollarının arasında kaldırarak kendine doğru çekti. "Ona ne yaptın?" diye kükredi.

"Hiçbir şey, hiçbir şey."

Başımı çevirmeye zorladım ve nihayet gölgelerin arasından çıkarken onu gördüm. "Isador Hanesi'ni yok edenlerin, bir varisi engellemek için gösterdikleri tüm çabaların başarısız olduğunu öğrenince sevineceklerini mi sanıyorsunuz? Bırakın bu özel varisi. Senden çok korkuyorlar, tatlım. Korkmalılar da. Evet, korkmalılar. Isis'in sende yarattığı şeyden hepimiz korkmalıyız."

Buz kıracağının kafatasıma saplanıp beynimi karıştırmasına rağmen tekrar sordum: "Ne istiyorsun?"

Yaklaştı ve solgun, ölü bir elini kapının demir çubuğuna doladı. Nefesini içine çekti, yumuşak bir acı tıslaması duydu ama bırakmadı. "Tekrar Kan olmak istiyorum."

Gözlerimi hızla kırıştırdım, acıya rağmen beynimi çalıştırmaya çalıştım. Kan olmak istiyordu. Bir kraliçeye. Benim için. Bu da benim kanımı almak demekti.

Hayır! Daire, Alrik'in yüksek sesle "Asla" diye karşılık vermesiyle aynı anda bizim bağımızda kükredi.

"Ne zamandan beri bir Kan, kraliçesinin ne yapabileceğini dikte ediyor? Hangi Kanı alabileceğini? Diğerleri geldiğinde, ki gelecekler, dostum, o zaman da ona hayır, asla diyecek misin?"

"Bu farklı."

"Öyle mi?" Greyson fısıldadı. "Kral olsa bile mi?"

Alrik titredi, elleri beni öyle sert kavradı ki acıdan nefesim kesildi. Hiç kimse kral hakkında bir şey söylememişti. Sadece Kan ve kraliçeler. Kralın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Kanımın tepkisine bakılırsa, bunun onun hoşuna gidecek bir şey olmadığını tahmin edebiliyordum. Ama ben reddettim

Düşmanımızın önünde cehaletimi göstermek.

"Beni yere bırak," dedim. Sesim zayıftı, baş ağrısından titriyordum ama Alrik hemen itaat etti. "Daire, kenara çekil."

Öyle yaptı ama Greyson'a bir adım daha yaklaştığımda ikisi de sertleşti. Sanki paylaştığımız kanın gücüyle beni zapt edebilirlermiş gibi aramızdaki bağ aciliyetle alevlendi.

Greyson haklıydı... ve aynı zamanda çok yanlıştı. Bana emir veremezlerdi. Beni korumaya yemin etmiş olsalar bile.

Çok uzun zamandır yalnızdım. Çok uzun zamandır korkuyordum. Onların yanımda olması harikaydı. Muhteşemdi. Bir şeylerin duvarlardan ya da tuz hatlarından geçip beni yakalayacağından endişe etmeden uyuyabilmek. Her gün şafakta koşmak zorunda kalmamak, onlar beni bulmadan önce kaçabilmeyi ummak ve bunun için dua etmek. Koşmaktan yorulmuştum.

Ve evet, seksi sevdim. Arkadaşlığı. Samimiyeti. Artık yalnız olmayı hayal bile edemezdim.

Ancak ikisi de bunun arkama yaslanıp başkalarının benim yerime karar vermesine izin vereceğim anlamına geldiğini düşündüyse fena halde yanıldılar.

Elimi Greyson'inkinin üzerine koyacak kadar yaklaştım. Parmaklarım anında uyuştı, sanki bu basit temasla özümü emiyormuş gibi. Ama ürkmedim ya da yüzümde herhangi bir duygu belirtisi olmadı. Yakından bakınca eskiden çok yakışıklı bir adam olduğunu görebiliyordum ama kraliçesi yerine insanlarla beslendiği yıllar görünüşüne zarar vermişti. Derisi grileşmiş, sarkmış ve yanaklarını sıkıca geriye çekerek onu bir ceset gibi göstermişti. Uzun gümüş rengi saçları ensesinde bir sıra halinde toplanmıştı ve oldukça aristokrat yüz hatlarına sahipti. Dürüst olmak gerekirse, daha çok geleneksel vampir prensi Vlad'a hiç benzemiyordu. Eski moda bir takım elbise bile giyiyordu.

"Onun adının söylenmesini engelleyen aynı geas altında mısınız?"

"Büyü sadece yaşayanları etkiler, o yüzden hayır," diye fısıldadı.

"Kraliçem."

Alrik bir kayanın yavaşça kuma gömülmesi gibi bir ses çıkardı ama müdahale etmedi.

"Bana annemin adını söyle, ben de seni ödüllendireyim. Aradığın şeyi sana vereceğim."

"Esetta Isador, Isis'in yüksek kraliçesi." "Peki ya babam?"

"Teklif ettiğiniz şey bu değildi kraliçem."

Başımı hafifçe eğdim ve dudaklarımda bir gülümsemenin titreşmesine izin verdim. "Ama eğer biliyorsan... Bana söyler misin?" Tereddüt etti ve onu yakaladığımı anladım. "Selena'yı seviyordun. Ona göz kulak oldun, değil mi? Sadece onunla birlikte olmak istedin. Bunu sana tekrar verebilirim."

"Leviathan," diye fısıldadı kabaca, sanki her hece boğazından zorla çekilip alınmış gibiydi.

Bağda ölü bir sessizlik hissettim, midemi dehşetle sıkıştıran buz gibi bir şok. En azından bu ismi biliyorlardı, böylece soyumun Aima mahkemesi için neden böyle bir sorun olduğunu öğrenecektim.

"Teşekkür ederim." Bileğimi ters çevirdim, elimin arkasını parmaklarına degecek şekilde çitin üzerinde bıraktım. "Ödülünü alabilirsin."

Ağzını açtı ve geri çekilmemek için tüm irademi kullandım. Uzun, vahşi siyah dişleri kolumu parçaladı. Bir çift dişi yoktu ama Bir timsah gibi bir ağız dolusu diş. Bağırmaı reddederek dudaklarımı sıktım. Kan kalın, sıcak şeritler halinde ön kolumdan aşağı aktı ve yerde birikti. Başını geriye attı, korkunç solgun dudaklarında kanım kararmıştı. Sanki büyük bir mucize bekliyormuş gibi öylece durdu. Ama hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ ölü görünüyordu. Hâlâ canavar dişleri ve iskelet gibi bir yüzü vardı ve kesinlikle güçle parıldayıp ışıldamıyordu.

Suçlayan gözlerini bana çevirdi. "Bana gücümü ver. Söz vermiştin."

"Hayır." Elimi tuttuğu yerden çektim. "Sana gücüne sahip olacağını söyledim."

Ödül. Beni seven iki insanı öldüren bir adam için uygun bir ödül sizce nedir?"

Kendini kapıya attı, uluyarak parmaklıkların arasından bana doğru uzandı. Geri adım atmadım. İrkilmedim. Onun yerine, içindeki kanımın her damlasının alev aldığını hayal ettim.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Yüzünü tırmaladı ve kâğıt beyazı derisini yırttı. Çılgılık atmak için ağzını açtı ve boğazından alevler fışkırdı. Kıyafeti alev aldı. Yere düştü, çılgılık atıyor, uluyor, sanki ben onu öldürmeden önce kanımı serbest bırakabilecekmış gibi kendini parçalıyordu.

Çünkü yapmak istediğim şey tam olarak buydu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Alrik

Bu akşam kraliçem hakkında çok önemli bazı gerçekleri öğrendim.

Isis'ten aldığı ilk hediye ateşti. Ve Shara Isador'la uğraşılmazdı.

Greyson da bu dersi alevler içinde patlayarak öğrendi. Adam karda sadece bir leke haline gelene kadar orada kanlar içinde durdu.

Yavaşça sordu, "Öldü mü? Gerçekten öldü mü?"

Daire çitin üzerinden atladı ve kocaman bir pençesini kokuşmuş kül yığınınına vurdu:

"Güzel." Yüzünü bana döndü ve hafifçe sallandı. Dizlerinin bağı çözülürken onu yakaladım. "O zaman en çok istediği şeyi elde etti."

Onu içeri taşıdım ve yatağına götürdüm. Kan kaybının onu etkilediğini düşünmüyordum, gerçi bu gece bizim onu beslememiz ve köle ile yaşadığı çile yüzünden kesinlikle büyük miktarda kan kaybetmişti. Hayır, şoktan muzdaripti. Zihinsel şok. Aramızdaki bağ sayesinde, şakağında acının vurduğu yerdeki kırılğan hassasiyeti hissedebiliyordum. Birisi ona zarar vermek istemişti ya da en azından ebeveynleri hakkında bir şey öğrenmesini engellemeye çalışmıştı. Triune'dan biri mi? Üçüncü koltuğu isteyen bir kraliçe mi? Doktor'u kim susturmuştu?

Borcht? Kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu, en azından şimdilik.

Onu nazikçe yatağına yatırdım ve hapsirirsem onu öldürebileceğimden endişe etmeden tutabilmek için geri döndüm. Daire bileğini yalayarak pürüzlü deriyi nazikçe temizledi. Greyson bileğini ciddi şekilde yırtmıştı. Gece boyunca iyileşmesini sağlamak için bizden çok miktarda kan alması gerekecekti.

Zorluktan çok uzak.

Yanına uzandım ve yüzünü boğazıma doğru çektim. Bana sokuldu ama ısırmaya çalışmadı. "Leviathan kim?"

Daire de dönüştü ve onu aramızda tutabilmemiz için yatakta bize katıldı. "Kim değil, ne."

Başını kaldırıp ona bakmaya çalıştı, ben de onu yakın tutmak için hızlıca cevap verdim. "Leviathan bir..." Onu endişelendirmek istemediğim için tereddüt ettim. Aramızdaki bağa bir miktar ateş gönderdi ve yardım edemedim ama kölelerin nasıl çıtırdadıklarını hatırladım. Yine de bana bunu yapmayacağını biliyordum. En azından kasıtlı olarak. "Ona iblis diyebilirsin."

"Büyük bir şeytani ejderha," diye ekledi Daire, pek de yardımcı olmayarak. "Sanırım İncil'de bile ondan bahsediliyor."

"Yani ben yarı insan değil de yarı iblis miyim?" Sesi yükseldi. "Bu mümkün mü?"

"Her şey mümkün."

"Şeytanlar kötüdür. Cehennemdendirler. Değil mi?"

"Üçlü mahkemeler karmaşıktır ve kesinlikle cehennemle karşılaştırılabilir." Sanki sadece bu onu koruyacakmış gibi onu kendime daha sıkı sarmıştım. "İblisler

Aima'ya insandan daha yakınız ve hepimiz Gaia'dan geliyoruz. Bazıları sadece daha karanlık bir yol seçti ve Aima sarayından ziyade Skotos sarayının bir parçası oldu. Onlar hala Triune."

"Ya haklıysa? Ya babam bir... ejderha iblisiyse?" Onu beslemekten vazgeçerek, en azından şimdilik, çenesini yukarı kaldırdım. Gözlerinin içine bakabiliyordum. "Sen benim kraliçemsin. Ben senin Kan'ınım. Ben senin ailenizin kim olduğu umurumda değil. Bu Kan ile kraliçesi arasında hiçbir şey değişmedi."

Gözleri yaşlarla dolup taşı ve beni derinden sarstı. Onu kendime daha sıkı sararak saçlarını çılgınca düzelttim. "Lütfen ağlamayın kraliçem. Her şey yoluna girecek. Yemin ederim. Gerçeği öğreneceğiz. Senin için bir şeyler."

Daire çenesini onun omzuna dayadı. "Seni üzdüğüm için gidip o kömürleşmiş kemik yığınının üzerine işlemeliyim."

Bir ses çıkardı, düzensiz, sert ve ben ona ters ters baktım. Ta ki bunun daha fazla gözyaşı değil kahkaha olduğunu fark edene kadar. "Teşekkür ederim, Kanım."

Gözlerini aradım ve gözyaşlarını sildim. "Ne için?" "Yarı iblis olsam bile kraliçen olarak kalmamı istediğin için."

"Seni istiyorum." Sesim daha derin baslarla gürliyordu ama tonumu hafifletmeye çalışmadım. Sözlerimin doğruluğunu duymasını ve bilmesini istiyordum. "Seni seviyorum. Sen benim hayatımsın, Shara."

"Öyle söyleme," diye fısıldadı, uzanıp yanağımı avuçladı. Yüzümü avucunun içine çevirdim ve elini ovuşturdum. "Eğer bana bir şey olursa, sonunun Greyson gibi olmasını istemiyorum."

Omzunun üzerinden Daire'ye baktım. Anlaşmak için Kan bağına ihtiyacımız yoktu. Tekrar gözlerinin içine baktım ve çenesini sıkıca kavradım, gözleri biraz kısıldı, gururu kabardı. "Bir kere, eğer bir şey Sana bir şey olursa, bu Daire ve benim çoktan öldüğümüz anlamına gelir, ne mutlu ki, çünkü bu seni korurken öldüğümüz anlamına gelir. Ama eğer Tanrı korusun

Bir şey seni bizden aldı, biz de seni ölümle takip edeceğiz. İkimizden biri onun gibi yeryüzünde dolaşmadan önce birbirimizi öldüreceğiz."

Gözleri yumuşadı. "Umalım da hiçbirimize bir şey olmasın."

"Anlaştık," dedi Daire. "Ayrıca dinlenmeden önce Rik'i parçalaman ve ondan kana kana içmen gerektiği konusunda da anlaşabilir miyiz?"

"Kesinlikle." Çenesini bıraktım ve boğazımı uzattım. Ama o sadece bana baktı, gözleri yine karardı ve hüznüldü. "Sorun nedir?"

"Ya hiç dişlerim çıkmazsa? Ya yardım almadan senden beslenemezsem?"

Daire eğildi ve beni öyle sert ısırdı ki ona hırladım. Lanet olası pislik boğazımdan bir parça koparmıştı.

"O halde yardımımı sunmaktan büyük memnuniyet duyarım kraliçem."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Shara

Ay ışığının aydınlattığı kumların üzerinden altın piramide doğru yürüdüm. Rüzgâr kum tepelerinin üzerinden süzülüyordu, gecenin sırlarının yumuşak bir fısıltısı, hafifçe yasemin kokuyordu. Annem piramidin yanında durmuş bana bakıyordu. Ağzını oynattı ve sözlerini duyamasam da ne dediğini biliyordum. *"Çok üzgünüm. Seni hep sevdim. O da öyle."*

Annem. Yaşayan hiç kimsenin adını söylemesine izin verilmeyen öz annem.

Bir adam kum tepelerinin üzerinde koşuyor, kayan kumların üzerinde zahmetsizce süzülüyordu. Uzun gümüş saçları Greyson'ın omuzlarına dökülüyor, paltosu kanat gibi çırpınıyordu. Ya da belki de kanatlardı. Bunu söylemek zordu. Doğruca annesine koştu ve önünde dizlerinin üzerine çöktü. Annesi kollarını ona doladı ve başını göğüslerine doğru çekti. Aşkları geceye yumuşak bir parıltı gibi yayıldı.

Bana baktı, gözlerinden yaşlar akıyordu. *"Teşekkür ederim."*

Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki ama cevapları istediğimden emin değildim. Ya da istekli olsa bile bana anlatmasına izin verilip verilmeyeceğinden. Babamı yuvasını terk edecek ve gücünden vazgeçecek kadar gerçekten sevmiş miydi? Greyson'dan vazgeçtiği için pişman mıydı? Mahkemeden ayrıldıktan sonra gerçekten yıllarca ona gidip gelmiş miydi?

Beni yanına aldığına, kendi çocuğu gibi yetiştirdiğine hiç pişman olmuş muydu?

Soramadan ve annem olarak sahip olduğum hoş anıları paramparça edemeden, arkamı döndüm ve geceye doğru yürüdüm. Piramit bu gece bana göre değildi. Kendimi oraya çekilmiş hissetmedim.

Birden Kansas City'deki arka bahçemde buldum kendimi. Çitler boyunca güller açmıştı ve hava sıcak bir Temmuz gecesi gibi ılık ve yoğundu. Başımı kaldırıp eve baktığımda ne bir yuva ne de bir mutluluk hissettim. Ön girişin üstündeki renkli cam pencereden ışık sızmasına rağmen

Çocukken çok severdim. Buraya çekildiğimi hissetmedim. Kalmak istemedim. Anılardan başka hiçbir şey beni burada tutmuyordu.

Kendime güvenli bir yer bulurdum. Kendi yuvamı inşa ederdim.

Gözlerimi kapattım ve başımı arkaya eğerek ay ışığının yüzümde parlamasına izin verdim. Kollarımı açtım, irademi gecenin içine attım, hissettim, ilgi çekici bir şey aradım. Büyük bir yırtıcı kuş gibi sessiz kanatlarla gecenin içinde süzıldüm. Bir şey pırıldadı, beni güneye çekti. Kayalıklar ve tepeler arasında yuvalanmış şehre baktım ve Eureka Springs'i tanıdım. Orada derin bir yankı hissetmişim, sanki daha önce hiç gitmemiş olmama rağmen kalbimin bir parçası orayı tanıyordu.

Yere indim ve çıplak ayakla ormanın içinde yürüdüm. Çam iğneleri ve kar adımlarımı boğuyordu. Ağaçlar ayrıldı ve önümde muhteşem bir nehir uzandı, ay ışığında cilalanmış gümüş gibi parlıyordu ve buzlanmıştı cam. Suyun karşısında kayalık uçurumlar yükseliyordu ve dik inişin tepesinde, ağaçların arasına yayılmış büyük bir ev vardı. Tuhaf ortaçağ görünümlü kuleler, çok sayıda çatı, birbirine pek uymayan karmakarışık binalar. Ama benim için cazibesi buydu. Buranın zihinsel bir fotoğrafını çektim, böylece

Gina'ya tarif etmek. Burayı bulmak ve kendime ait kılmak istedim.

Arkamdaki ağaçların arasından bir şey geldi. Dallar kırıldı. Çam dalları yumuşak kar kümelerini yere düşürüyordu. Ağır bir tıkırtı. Bu büyük kanatların fırfırları. Tüy gibi yumuşak bir şey yanağımı okşadı. "Sizi burada bulacağım kraliçem."

Başımı çevirdim, tüylü tüylerin arasından yanağıma sokuldum. Siyah, yumuşak, parlak, ay ışığında bile. Kan ve büyü gibi kokuyordu. Eski büyü. Ama yılan değil. Onun daha önce rüyamda gördüğüm kişi olduğunu sanmıyordum. "Kimsin sen, Kanım?"

"Nevarre." Sesi çelik gibi çınlıyor, tüyleri etrafımda diken diken oluyordu. "Ama ben senin Kanın olamam, kraliçem."

Aksanı İngiliz ya da Avustralyalı aksanına benziyordu. Anlayamadım. "Neden olmasın?"

"Çünkü ben zaten ölüyüm."

Başımı kaldırdım, cevaplar için yüzüne bakmak niyetindeydim ama beni sıkıca kavradı ve pençeleri derimi deldi.

Kanımın kokusu açlığını arttırdı. Birden bu adamın kanını istedim.

Ben de ağzımı açtım ve jilet gibi dişlerimi ona geçirdim. Sivri dişler değil ama birçok keskin, sivri diş. Greyson'ınki gibi.

Sarsılarak uyandım ve nefes nefese kalarak doğruldum. Alrik de hızla doğrulup kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Kaslarında yoğunluk titreşiyordu ve odayı taradığını, herhangi bir tehdit olup olmadığını dinlediğini hissettim. "Ne oldu?"

Sorun nedir?"

Hiçbir şey söylememeye başladım ama ağzımda bir şey vardı. Kan tadı aldım. Ağzımdaki şeyi tükürdüm.

Kalçamda siyah bir tüy ıslaktı. Kanla ıslanmış.

Ürperdim, ağzımı sildim. Evet, hâlâ onun tadını alıyordum.

Alrik tüyü aldı ve kokladı. "Bir kuzgun." Derin bir nefes daha aldı. "Druid." Endişesi içime sızdı. Bir vampir bile Druid büyüsünü hafife almazdı. "Sana bir şey söyledi mi?"

Ona doğru bastırdım, kollarımı beline doladım. Rahatlatıcı kokusunu içime çekiyor, gücünü iliklerime kadar hissediyordum. "Beni Eureka Springs'te bulacağını söyledi."

Göğsü kulağımın dibinde gürledi, Daire'nin mırıltısına benzemeyen yatıştırıcı bir sestti. "Eğer onu bulmak istiyorsan, o zaman oraya gideceğiz. Eğer istemiyorsan..."

"Yuvam orada olacak. Onu gördüm."

Arkasına yaslandı, beni göğsüne çekti, böylece her santimim ona baskı yaptı. İri elleri sırtımı aşağı yukarı okşayarak beni yatıştırdı. "O zaman Kan olmalı. Bu iyi bir şey."

Yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım. "Ama Kan olamayacağını çünkü zaten ölü olduğunu söyledi."

Alrik'in gözleri bir an parladı, sonra kısıldı. "Bir isim verdi mi?" "Nevarre."

Zihnindeki bağlantıların alevlendiğini görebiliyordum, Şimşek hızında. Druid büyüsüne sahip bir kuzgun. Gelecekteki yuvamda beni arıyor. "Greyson'ın bahsettiği kral olabilir mi? Kral nedir ki zaten?"

"Kraliçeler türümüz arasında nadirdir, eski tanrıçaların bir lütfudur, ancak bir kral sadece her bin yılda bir veya daha fazla doğar ve genellikle doğumda öldürülür veya en azından sürgün edilir. Onlar bir lütuf değil, bir sapkınlıktır."

Bebekler, öldürülmek ya da sürgün edilmek mi? Bu son derece sert görünüyordu. "Neden?"

"Krallar kendi güçleriyle doğarlar. Bir kraliçeye ihtiyaç duymazlar, hatta istemezler, bu da onları son derece değişken yapar. Dürüst olmak gerekirse, genellikle yetişkinliğe ulaşmadan önce delirirler, kontrol edemedikleri güçlerin, anlamadıkları dürtülerin üstesinden gelirler ve kimse bu karanlık ihtiyaçları evcilleştirmelerine yardımcı olamaz. Genç bir erkek olarak, Aima krallarının delirdiği, tüm yuvaları yakıp yıktığı, kraliçe annesini ve diğer varislerini öldürdüğü hikayelerini duydum.

Kanı insanlar kadar kolay katlediyorlardı. Bu hikâyeler bizim Boogie Man formumuzdu sanırım. Skotos Üçlüsü bile kraliçelerini korumak için bir kralı sürgüne gönderir."

"Kuzgun deli gibi görünmüyordu, sadece... kızgındı. Çok geç kaldığı için kızgındı.

Kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Druid büyüüne sahip bir kuzgun büyük ihtimalle Morrigan'ın evinden geliyorur."

Eski tanrıçalar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Morrigan'ın bir diğer adının Hayalet Kraliçe olduğunu ben bile biliyordum. Yüzümü Boğazını sıktı ve kalbime ağır bir sızı saplandı. "Onu ısırdım ama dişlerim yoktu. Korkunçtu. Greyson gibi dişlerim vardı."

İtirafımdan rahatsız olmayan Alrik başımın üstünü öptü ve beni nazıkçe sıktı. "Dişlerin ne olursa olsun umurumda değil."

Kraliçesinin timsah dişlerine aldırmayabilirdi ama ben onun tedirginliğini bağ aracılığıyla hissettim. Güvende olmamı istiyordu. Bu da daha fazla Kan demekti. Ama o da benim alfam olarak kalmak istiyordu.

Eğer bir kral bana katılacaksa.

Bir şah alfanın pozisyonunu ele geçirdi mi? Sormaya korkuyordum ama endişesi bana pozisyonunun büyük olasılıkla risk altında olacağını söylüyordu.

Ki bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç. Onu ve Daire'yi böyle istiyordum. Her gece. Başka birinin aramıza girmesini hayal bile edemezdim.

Daire'yi duymadan önce hissettim. Savaş kedisi formuyla odaya girdi ve yanımdaki yatağa atladı. Yuvarlandım ve yüzümü kürküne sürttüm ve o da derin, kemik titreten bir mırıltı çıkardı.

Birinin yaklaştığına inanıyorum, kraliçem:

Kalbim küt küt atıyor ve omurgamdan aşağı buz damlıyordu. Ama Alrik sadece sırtıma daha sıkı sarıldı ve beni Daire'ye doğru bastırdı. "Biri olduğunu söyledi, tehdit değil."

Daire insan formuna geçerek kürkünün eriyip sıcak kaslı etine dönüştüğünü hissetmeme izin verdi. "Dışarıda birini hissediyorum ama henüz iyi bir koku alamadım. Sanırım gün ortasında gelir."

Gözlerimi kapattım ve kollarının arasına girerek rahatlardım. Çevremizdeki duvar halısını kaldırdım ve hemen dikkatimi doğuya, vahşi doğada yanan bir kamp ateşi gibi kırmızı bir parıltı çekti. Parıltıya dokundum, aramızdaki mesafeye rağmen alabildiğim kadarını içime çektim. Erkek.

Yaşlı, yaralı, sert. Dokunduğumda daha da parladı ve dört nala koşan toynaklar hissine kapıldım. "Seni ilk hissettiğimde böyle görünüyordun."

"O halde üçüncü bir Kan yakında saflarımıza katılacak." Aramızdaki bağ sayesinde Alrik'in o kırmızı ışıltıya doğru uzandığını hissettim. Sertçe dürttü ve parıltı titreyip ısındı ama sönmedi ya da daha uzun süre yanmadı. Sadece daha sıcaktı. Bir nefes verdi ve bulduğu şeyden memnun görünüyordu.

Yuvarlandım ve tek kaşım kalkık bir şekilde ona baktım. "Bu da neydi şimdi?"

Daire kıkırdadı. "Kanlıların kimin aletinin daha büyük olduğunu görme yöntemi.

Bu arada büyük adamımız kazandı. Rik hâlâ alfa."

"Sanki hiç şüphe varmış gibi." Sözlerime sırtarak karşılık verdi ve büyük aletiyle beni dürttü. Daire enseme öptü, hala çok etkileyici olan siki kıcıma dayanmış ateşli bir çubuk gibiydi. Arzu içime doldu, içim şimdiden sızlamaya başlamıştı. Gecenin içinde o kırmızı ışıltının daha da yandığını hissettim. O bize doğru gürlerken kamp ateşi alev alev yandı. "Kesinlikle daha büyük bir yatağa ihtiyacımız olacak."

~ * ~

Devam kitabı QUEEN TAKES KING'in ne zaman çıkacağını öğrenmek için Joely'[nin](#) haber [bültenine](#) kaydolmayı unutmayın!

Kraliçe Kral Oluyor'un önizlemesi için okumaya devam edin. Ne zaman yayınlanacağını öğrenmek için haber bültenime kaydolmayı unutmayın. (Kapağı Aralık ayına çekemezsem Ocak'ta çıkmasını planlıyorum).

Birinci Bölüm

Shara

Yatağında uyuyan iki muhteşem adam.

Mutlu Noeller bana.

Gerindim ve bacaklarımın arasında sıkıcı bir ağrı hissettim, buna şaşmamalı. Kesinlikle seks yapmaya alışık değildim. Kendilerini tamamen mümkün olduğunca sık aklımı başımdan almaya adanmış iki adamla bile.

Yine de o berbat kramplar olmadan da yapabilirdim. Bir vampir olmama rağmen saat gibi gelen bir regl dönemiyle uğraşmak zorunda kalmam hiç adil değildi.

Öğrendiğim her şeyi gözden geçirerek tavana baktım.

Sadece dört gün önce hayatım alt üst olmuştu. Hala inanamıyordum.

Annem aslında teyzemdi ve baba dediğim adam da biyolojik babam değildi.

Ben insan değildim. Yarı insan bile değildim. Ama Dr. Borcht da tam olarak ne olduğumu bilmiyordu.

Bir vampir kraliçesi olmak için yeterli Aima kanına -doğrudan tanrıça İsis'in soyundan geliyorum- sahiptim. Bu nedenle kendilerine Kanım diyen iki sevgili, ne emredersem edeyim beni korumaya ve memnun etmeye yemin ettiler. (Öyle iddia ettiler.)

Gücümü ilk kez elde ettiğimde bir noktada ölmüştüm bile, gerçi diriliş tanrıçasının soyundan gelmenin bazı önemli avantajları vardı.

Dün gece, annemi öldüren adamı öldürdüm. Onu yakarak öldürdüm. Kendi kanımla.

Bu beni korkuttu... Tamam... Bu konuda öyleydim.

Sonunda ailemi öldürenlerden daha büyük bir canavara dönüşmek istemedim.

Daha önce hiç bir şey öldürmemiştim, arada sırada öldürdüğüm örümcekler dışında. Greyson Isador bir katildi. Annemle babamın ölümünden ve kölesi haline getirdiği sayısız insanın ölümünden doğrudan sorumluydu. Hayatım boyunca beni avlayan cansız iblis yaratıklar.

Ölmeyi hak etmişti.

Bu beni daha iyi hissettirmedi. Çünkü hâlâ öldüğüne seviniyordum. Ve onun işini bitiren ben olduğum için

mutluydum. Başka neye sevinecektim ki?

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tekrar uyuyabileceğimi sanmıyordum. Çocukları uyandırmadan dikkatlice kalkmaya çalıştım ama başımı kaldırdığımda Alrik'in gözleri açıldı.

Alfa Kan'ım olarak, gördüğüm en büyük, en kötü adamdı. Bir süper kahraman film setinden çıkmış gibiydi.

"Kraliçem?" Fısıldadı ama diğer Kanım da başını kaldırdı. "Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim."

"Hizmet etmek için yaşıyoruz." Daire sadece bir kedinin yapabileceği gibi gerindi, her kedi gibi

Vücudundaki kaslarda bir bükülme vardı. "Saat sabahın altısı olsa bile."

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

Dönüp bana baktı ve yanağındaki gamzesi görünecek şekilde gülümsedi.

"Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece erken gibi geliyor. Sen iyi misin?"

"Hayır," dedi Alrik benden önce, kaşlarını çatarak. "Canın yanıyor. Adet gördüğünde bu normal mi?"

"Maalesef, evet. Gerçi bu insana özgü bir şey. İnsan bile değilken neden böyle kramplar yaşadığım için bu kadar şanslı olduğuma dair hiçbir fikrim yok."

Doğrudum, kanamamın çok şiddetli olduğundan emin olduğum bir anda banyoya kaçmanın zarif bir yolunu bulmaya çalışıyordum. "Gerçekten en son tampon koymalıydım.

Gece."

Alrik, uzaktaki bir fırtınanın homurtusu ile büyük bir canavarın gök gürültülü mırıltısı arasında bir yerde olan alçak, gürültülü bir ses çıkardı. "Gerek yok kraliçem. Eğer arkanıza yaslanırsanız, sizi temizlemekten mutluluk duyarım."

Ew. İğrenç. Midemi bulandırdı. İnsan duyarlılığı sanırım.

Daire bana bir kaşını kaldırdı. "Bu bizim doğamızda var. Rik için daha da fazla. Sen böyle kokarken seni bir saat yalnız bırakması zor olacak..." Derin bir nefes aldı ve burnunu kolumda gezdirdi. "Güzel."

Alfa Kan olarak Alrik, eğer çocuk sahibi olmaya karar veririm benimle çiftleşecek kişi olacaktı. Aima kadınları sadece kızgınlık dönemindeydi, üremeye hazırdı. Erkek vampiri çekmek için daha iyi, tatlım. Yani benim kanamam koca adamı çıldırtacaktı.

Yüzünü omzumdan sırtıma doğru sürttü, büyük bir kolu belime dolandı. Parmakları aşağıya inerek amımı avuçladı ve bana karşı ürperdi.

İçimde güç yükseldi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, etrafımdaki havada bir yük oluştu. Dün, saçımı düzeltmek için bu güçten faydalanmaya çalışmışım ve neredeyse kafamın tepesini uçuracaktım. Ve ben sadece bir damla akıyordum. Bu bir karmaşa gibi hissettirdi.

Benim için bir karmaşa belki, ama onun için değil. Elini üzerimde gezdirdi, tam olarak beni okşamadı ama sadece amımı tuttu, bana değer verdi. Kan ve her şey. Takıntılara rağmen başım omzuna yaslandı ve bacaklarımı daha geniş açtım. İhtiyaç içimde yükseldi. Ağzı kulağıma bastırdı, nefesi tenimde sıcaktı. Parmakları daha derine kayarken dili kulağımın içine daldı. Bir parmağı içimdeydi, başparmağı klitorisimi okşuyordu. Çok yavaş ve durgun, sanki hiç acelesi yokmuş gibi. Her zaman ön sevişmenin Adam kendi işine bakabilmek için kızı olabildiğince çabuk götürüyordu.

Ama Rik değil. Daire de değil.

Daire'nin nereye gittiğini görmek için gözlerimi açtım.

Rik kulağıma fısıldayarak, "Kahveyi hazırlamasını istedim," dedi ve parmağını daha derine sokarak kalçalarımın eline doğru eğilmesini sağladı.

"Ondan gitmesini mi istedin?"

"Evet. Ben onun alfasıyım. Ben ne dersem onu yapar. İstemediği zaman bile."

"Ya onu burada isteseydim? Bizimle birlikte?"

Rik'in eli hareketsiz kaldı. "Bir düşünceyle onu geri çağıracağım kraliçem. Ama onun doğasını unutmayın. Sadece sevdiğim şeyi yalamaya karşı koyamayacaktır."

Midem titredi, beynim korktu ama bedenim bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Aramızdaki bağ sayesinde açlığını hissedebiliyordum. O da başını kalçalarımın arasına gömmek istiyordu. Her şeyden çok. İhtiyaç kafatasında bir matkap gibi çarpıyordu. Çiftleşmeye ihtiyacı vardı. Dahası, kraliçesinin ona ihtiyacı vardı, kandan da anlaşılacağı üzere, bu onun için üreme zamanı anlamına geliyordu. Bu onu çıldırtmak içindi ve öyle de oldu.

Yine de beni sadece okşadı.

Sadece ihtiyacını hissetmek bile, dilediğini yapmasına izin vermem gerektiğine beni ikna etmek için neredeyse yeterliydi. İhtiyacını karşılamam için beni öpmesi ve kandırması çok kolay olurdu. Aslında bunu yapmadığına inanamıyordum, özellikle de bu kadar kötü hissettiğine. Çiftleşme dürtüsü, suya battıktan sonra nefes alma ihtiyacı kadar acildi. Boğuluyordu, kendi bedeninin dürtüleri tarafından delilik noktasına sürükleniyordu. Yine de bağ olmasaydı, bilemezdim bile.

"Vücudunun hangi parçasından gelirse gelsin, kanınla ziyafet çekmekten daha iyi bir şey istemezdim. Ama sen bundan zevk almazsın, bu yüzden ben de almayacağım. Eğer bu konuda beni hoş karşılayacağın bir zaman gelirse, bil ki çok istekliyim. Hepimiz olacağız. Bu bizim için paha biçilmez bir hediye olur. Ve evet, üreyen bir kraliçeden gelen güç tekmesi çılgınca."

Rahatlamıştım ama biraz da hayal kırıklığına uğramış ve suçluluk duymuştum. Beni memnun etmek için her şeyi yapabilecekken onu inkar etmek hoşuma gitmiyordu. "Ama ben üremiyorum. Sadece regl dönemim."

"Senin de üreyip üremediğini bilmiyoruz. Ve kokuna bakılırsa..." yüzünü boğazımın sütununa sürttü ve burnunu kulağımın arkasına, saçlarımın altına bastırıp derin bir nefes aldı. "Üreme yapıyorsun. Kokun ve vücudun bana bunu söylüyor. Hay sikeyim. Elimden kanının tadına baksam üzülür müsün?"

Kanın kendisi beni rahatsız etmedi. Sadece o kanı paylaşmayı engelleyen şey, tüm o dönem meselesiydi. Ama ona bu kadar zevk verecek bir şeyi yaparken onu izlemeyi çok isterdim. Dönüp ona bakacak kadar uzaklaştım. "Bir şartla yapabilirsin. Tadına baktığında boşalmanı istiyorum."

Gözleri yanıyordu, ağzı kısmen açıldı, dudakları sanki günlerdir beni anlamsızca öpüyormuş gibi doluydu. Dişleri de aşağı inmişti ve içimde bir arzu dalgası kabarmasına neden oldu. O dişlerle ne kadar zevk verebileceğini biliyordum. Vampir duyarlılıkları, zevkimi en üst düzeye çıkarmak için tam olarak ne zaman ısıracağını biliyordu. Ama bu sefer kanımı tatmak için ısırması gerekmeyecekti.

Ya da beni boşaltmak için. Çünkü sadece onu izleyerek bile orgazm olabileceğimi hissediyordum.

Temiz sol eliyle uzanarak avucunu yarığıma doğru sürükledi, elini kavradı ve alabildiği her şeyi yakaladı. Kanlı sağ elini sikinin etrafına sardı ve tısladı. Burun delikleri alevlendi, kendini tutarken yanağındaki bir kas titriyordu. Ama sikini hiç pompalamadı. Sadece kanımı üzerine bulaştırdı, elini başının üzerinde ve yanlarında gezdirdi. Omuzları kasıldı, boynu gerildi ve ben onun üstümde olduğunu hatırlayınca ürperdim. İçimde. Tüm o güç. Tüm o güç. İçime giriyordu.

Sol elini ağzına götürdü, gözlerini kapattı ve avucunu eğerek kanımın ağzına kaymasına izin verdi. Damarlarında patlayan ateşi hissettim. Kasları, içinde canlı bir tel atlamış gibi seğirdi. Gırtlaktan bir çığlık attı ve sert bir şekilde boşalırken titreyerek sırtını kamburlaştırdı.

Avucunu yalarken her titreyiş beni daha da kenara itiyordu. Parmaklarını emdi. Her damlayı aldığından emin olmak için.

Ve kendime engel olamadım. Kendimi ona doğru attım ve ağzımı boğazına kilitledim. Onu ısırđım, dişlerimin ortaya çıkmasını istedim. Kanının ağzıma dolmasını istedim. İçine girdiğimde tatlı bir acıyla inlediğini duymak istedim. Onu ele geçirmek, bana yaptığı gibi ona sahip olmak istiyordum.

Tekrar amımı avuçladı, parmaklarını içimde derinlere kaydıldı, beni doldurdu ve doruk noktası içimde gürlledi. Boşaldım. Ama istediğim bu değildi. Hem de hiç.

Yüzümü boğazına gömdüm ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Bırak beni-"

"Hayır," diye karşılık verdim, başımı kaldırıp ona bakmayı reddederek. "Benim için bir damarı yırtmanı istemiyorum."

"Eğer açsan-"

"Bunu kendim yapabilmek istiyorum. Diğer kraliçelerin böyle bir sorunu var mı? Hiç dişleri olmayan bir kraliçe duydunuz mu?"

"Senin dişlerin var. Onları hissettin. Sadece... zamanı değil."

Bakışlarından kaçarak uzaklaştım ve yataktan çıktım. "Ben duş alacağım. Gerçek bir duş."

"Shara..."

Durakladım ama ona dönüp bakmadım. "Seni kendim ısırana kadar bir daha beslenmeyeceğim."

"Öyle deme." O da ayağa kalktı, kollarını bana dolamak için yanıma geldi ama ben yumuşamadım. Kollarına teslim olmadım. Beni rahatlatmak istedi. Beni yatıştırmak. Dikkatimi dağıtmak. "Kana ihtiyacın var, şimdi her zamankinden daha fazla. Güçlü olman gerek."

"Ben Isis'in son kraliçesiyim ve kendim bile kan alamıyorum. Herkes bana diğer kraliçelerin ölmemi isteyeceğini söyleyip duruyor ama bir vampir için ne kadar zavallı bir bahane olduğumu gördüklerinde sadece gülecekler. Beslenmek için kendi kanımı bile ısıramıyorum."

Çenesini başıma yasladı, kollarını sabit bir şekilde bana doladı. "Özellikle bu Kan, sen daha sormadan vücudundaki her damarı senin için açacaktır."

İçimdeki çelik sertleşti. "Isis şahidim olsun, sormayacağım." #

Alrik

Endişeyle banyo kapısına baktım. Beslenmesi gerekiyordu. Bu, Isador kraliçesi olarak yükselişinde çok önemli bir zamandı. Ne kadar çok kan alırsa o kadar güçlü olacaktı ve evet, zaten çok güçlüydü. Ama ham ve kullanılmamıştı. Sihrini geliştirmek için zamana ihtiyacı vardı ve diğerklerini elinde tutacak kadar güçlü olmazsa o zamana da sahip olamayacaktı. kraliçeleri saf güce dayanarak uzaklaştırır.

Yine de daha rahatsız edici olan onun inatçılığıydı. Eski tanrılar, yarattıklarından birinin böyle bir yemin etmesinden daha çok sevdikleri bir şey yoktu, bu da tanrının onlarla uğraşması için kapıyı açıyordu. İsis'in bu evin üzerinde gezinip son kraliçesinin sözlerini dinlediğine inanmıyordum ama bu tür bir ret tanrıçanın dikkatini çekmiş olabilir. Ve bir tanrıça son kraliçesinin güçlü olmasını istediğinde.

Bu duaya, bu yemine cevap verecekti ama Shara'nın onaylayacağı bir şekilde değıl.

Üst kattaki kule odasına geri döndüm ve onun için yatak çarşaflarını sıyırdım. İçeri girdiğinde Daire'yi şiltenin üzerine çömelmiş, kirli yerlerden beslenirken bulursa çok üzüldü ve hiç şüphesiz Daire'nin tam olarak bunu yapacağını biliyordum. Kanı kendisine çağırabilir ve enerjisini bir şekilde geri verebilirdi ama çok üzgündü. Duyguları dengesizdi ve sadece regl olduğı için değıl. Gerçi bu kesinlikle yardımcı olmamıştı.

Birkaç gün içinde tüm dünyası değışmişti ve bu sadece buzdağının görünen kısmıydı.

Rik, bunu görmelisin: Daire aramızdaki bağıdan, tetikte ama alarma geçmemiş bir şekilde konuştu, bu yüzden saldırı altındaymışız gibi aşağıya inmedim.

Onu oturma odasında, televizyonda yerel haber kanalı açıkken buldum. Ben içeri girer girmez, programı durdurdu.

"Power and Light Bölgesi'ndeki bir giyim mağazası tahrip edildi bir gecede," dedi sunucu kadın. "Güvenlik kamerası görüntülerini bize özel olarak verdiler. Kendinizi hazırlayın millet, çünkü bu kesinlikle 'bunun ne olduğı hakkında hiçbir fikrimiz yok' diyebileceğimiz bir şey."

Ekranda ön girişi gösteren grenli siyah-beyaz bir film oynatıldı. Cam patladı ve ekranda iki şekil belirdi.

İnledim. Thrall'lar. İnsan gözetiminde yakalanmışlar.

Haber kanalı, ekranda belirgin bir şekilde donmuş bir esirle birlikte güvenlik kasetini durdurdu. Eğik ve sırık gibi olmasına rağmen kesinlikle insan şeklindeydi. Gözleri tuhaf bir şekilde parlıyor ve dişleri parlıyordu.

"Polis, iki kişinin mağazaya girmek için canavar gibi giyindiğine inanıyor. Ancak bizim tuhaf bulduğumuz şey, mağaza sahibinin hiçbir şeyin çalındığına inanmaması. Bir soyunma odası yağmalanmış ama ön kapı dışında başka bir hasar yok ve başka bir şey alınmamış. Bilemiyorum, Bob. Bu sana Cadılar Bayramı için giyinmiş iki serseri gibi mi görünüyor, hem de Aralık ayında?"

Diğer spiker Bob ürperdi. "Kesinlikle değil, Helen."

Daha önce de televizyona yakalanan kölelerimiz olmuştu. İdeal değildi ama Shara haklıydı. Modern teknolojiyle, tespit edilmeyi önlemek imkansızdı. Çoğu zaman insan aklı anlayamadığı şeyleri reddediyordu.

Ya da kostüm giymiş çocuklar gibi başka bir açıklama getirdiler. Buna inanmak kırsalda dolaşan canavarlara inanmaktan daha kolaydı. Daire'ye "O kadar da kötü değil," dedim ama başını salladı ve gösterinin devam etmesine izin verdi.

Bir kadın, bir erkek gazetecinin mikrofonuna "Belki de bu bir tesadüftür," dedi. Onu dün bize yardımcı olan satış görevlisi kadın olarak tanıdım. "Ama dün o soyunma odasını kullanan sıra dışı bir müşterimiz vardı. Çok güzel bir kadın ve yanında iki inanılmaz erkek vardı. Ona kraliçe diye hitap ettiler."

"Kraliçe mi?" Adam sordu. "'Majesteleri' gibi mi?"

"Evet. Ona öyle dedi. Hatta bir noktada dizlerinin üzerine çöktü. Ve o harcadı..." Satıcı kadının gözleri büyüdü ve ağzından bir miktar kaçırmadan önce kendini tuttu. "Çok fazla. Bugün teslim etmemiz gerekiyordu."

"Ne haliniz varsa görün," diye karşılık verdim.

Daire, "Ona adresimizi verdim," dedi.

"Kahretsin. Şu anda ihtiyacımız olan son şey bir grup meraklı gazetecinin Kansas City'deki bir kraliçe hakkında hikayeler yayması."

"Gina'yı arasak iyi olur."

Kapı zili çaldı. Daire kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden kontrol etti. Konuştuğumuz kişinin kapısını açtım. Televizyonun açık olduğunu gördü ve başını salladı. "Güzel. Gördünüz. O gördü mü?"

"Henüz değil." İlk tepkim Daire'yi kapıyı çalması için göndermek oldu ama onunla aramda bir bağ varken bu çok saçmaydı. Belli ki üzgündü ve biraz yalnız *kalmaya* ihtiyacı vardı ve Daire'nin daha hafif kişiliği benimkinden daha hoş karşılanabilirdi:

Evet mi?

Duyguları bağın içinde daha sakin hissediyordu. Daha önce de banyodan bahsetmişti.

Belli ki sıcak su, üzgün ve stresli olduğu zamanlarda kesinlikle içmesi gereken bir şeydi. Ancak yine de ondan beklediğim gibi bir kraliçe olamayacağından endişe ediyordu ki bu çok saçmaydı. İstediği zaman kanımı almasından başka hiçbir beklentim yoktu. Sözcükleri söylemesem de bağın içinde parladığını hissetmesine izin verdim.

Bir sorunumuz var. Gina tartışmak için burada.:

Zihinsel olarak iç çekti. Hemen geliyorum:

Joely Sue Burkhart her zaman bir maskenin ardına saklanan kahramanları sevmiştir, ne kadar karanlık ve tehlikeli olursa o kadar iyidir. İster havalı, sofistike bir milyarder, ister acımasız, kana susamış bir suikastçı ya da sadece kendi ihtiyaçları yüzünden işkence gören bir adam olsun, hepsi kendilerini korumak için maske takar. Sonunda sakladıkları tutkulu, çarpık sırlara bir göz attıklarında, her zaman sert ve hızlı bir şekilde düşerler. Joely'nin web sitesinde çok çeşitli türlerde lezzetli BDSM ile maskenin altına bakmaya cesaret edin,
www.joelysueburkhart.com.

Kindle Unlimited'iniz varsa, [onun](#) tüm [bağımsız kitaplarını](#) ücretsiz olarak okuyabilirsiniz!

Sırada ne var merak ediyor musunuz? [Haber bültenine](#) kaydolun ve özel ücretsiz içerikler alın.

Onların Vampir Kraliçesi, erotik PNR, vampir menajı

Kindle Unlimited'ta Ücretsiz

[QUEEN TAKES KNIGHTS](#)

[QUEEN KING](#)'İ ALIYOR, çok yakında!

KRALİÇE KRALİÇEYİ ALIR

Zombi Kategorisinde Romantizm, paranormal romantizm

Kindle Unlimited'ta Ücretsiz

[THE ZOMBIE BILLIONAIRE'S VIRGIN WITCH](#)

[THE MUMMY'S CAPTIVE WITCH](#), çok yakında!

Kan ve Gölgeler, erotik fantezi

Shanhasson Üçlemesi ve Önsöz

Kindle Unlimited'ta Ücretsiz

[SHANHASSON'UN AT USTASI](#)

[SHANHASSON'UN GÜLÜ](#)

[SHANHASSON'A GİDEN YOL](#)

[SHANHASSON'A DÖNÜŞ](#)

Keldari Ateşi

[İÇİMDEKİ](#)

[ATEŞTEN SAĞ ÇIK](#)

Mitomorfozlar, Paranormal/SF Romantizm

Kindle Unlimited'ta Ücretsiz [GÜZEL](#)

[ÖLÜM](#)

Connagherlar, çağdaş erotik romantizm

Kindle Unlimited'ta Ücretsiz [BİR](#)

[İNGİLİZCE PROFESÖRÜNE MEKTUPLAR](#)

[SEVGİLİ BAYIM, BEN](#)

[SİZİNİM, CANIMI ÇOK İYİ](#)

[YAKTINIZ.](#)

[SENİ ASLA YARI YOLDA](#)

[BIRAKMAM](#)

Billionaires in Bondage, çağdaş erotik romans (Entangled

Publishing'den 2017'de yeniden yayınlanıyor)

MİLYARDER İTAATKÂR
MİLYARDERİN MÜREKKEP METRESİ
MİLYARDERİN NOEL PAZARLIĞI

The Wellspring Chronicles, erotik fantezi

Kindle Unlimited'ta

Ücretsiz [NIGHTGAZER](#)

A Killer Need, Erotik Romantik Gerilim

[BİR KESİM DAHA](#)

[DERİN İKİ KESİM DAHA](#)

[KOYU](#)

[ÜÇ KESİM DAHA ÖLÜ](#)

**Bir Jane Austen Uzay Operası, SF/Steampunk erotik
romantizm (2017'de yeniden yayınlanıyor)**

LADY WYRE'S REGRET, [LADY DOCTOR](#)

[WYRE'nin ücretsiz ön okuması](#)

[HER GRACE'S STABLE](#)

[LORD REGRET'S PRICE](#)

Tarihsel Fantezi Erotika

[ALTIN](#)

Maya Kan Kapıları, paranormal romantizm

BLOODGATE, [ücretsiz ön okuma](#)

[THE BLOODGATE GUARDIAN](#)

[THE BLOODGATE WARRIOR](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.